

7024
A 281
ARCHIVE

വിവാഹത്തിന്റെ വില

7024

Handwritten notes in red ink on the left side of the bottom strip, including the number '10' and some illegible text.

കെ. സുകുമാരൻ, ഐ. എ.

വിവാഹത്തിന്റെ വില.

രണ്ടാം പതിപ്പ്

1951.

PRINTED BY
K. R. BROTHERS PRINTING WORKS,
CALICUT.

വില 1-8-0.

വിവാഹത്തിന്റെ വില,

അമ്മയുടെ ശ്യാവും മകളുടെ ശ്യാവും
കുറിക്കുന്ന ഒരു കഥ.

അസ്ഥാനവിവാഹം അനാശാസ്വമാണെന്ന്
തെളിയിക്കുന്ന ഒരു സാർവ്വത്യാ കഥ.

യഥാർത്ഥ സംഭവങ്ങൾ ധൈര്യസമേതം
പ്രസ്താവിക്കുന്ന വീയുച്ചകള കഥ.

ഗ്രന്ഥകർതാ:

കെ. സുകുമാരൻ ബി. എ.

കഥയിൽ വിവരിക്കാൻ പോകുന്നവരുടെ പട്ടിക.

- സു. മണ്ടോടി—ഉപദേശിയാർ.
- മന്ദാരം—ഉപദേശിയാരുടെ ഭാര്യ.
- യുജീൻ—ഉപദേശിയാരുടെ മകൾ.
- ജനി—ഉപദേശിയാരുടെ യുവതിയായ ഭാസി.
- മോശ—ഉപദേശിയാരുടെ വൃദ്ധനായ ഭാസൻ.
- ബർനാഡ്—ഒരു കരാറുകാരൻ.
- മേറി—ബർനാഡിന്റെ ഭാര്യ.
- മിമി—ബർനാഡിന്റെ മകൾ. (15 വയസ്സ്)
- യൂസ്റ്റയിസ്—ബർനാഡിന്റെ കീഴിൽ കരാറുകാരൻ. (18 വയസ്സ്)
- ഓവീദ്—പലചരക്കു കച്ചവടക്കാരൻ (45 വയസ്സ് വിധി)
- ജറാഡ്—സുഗന്ധദ്രവ്യ വ്യാപാരി.
- റഷേൽ—ജറാഡിന്റെ ഭാര്യ.
- ജോവേൽ—ജറാഡിന്റെ മകൻ. (9 വയസ്സ്)
- സിസീലി—ജറാഡിന്റെ, കല്യാണം കഴിയാത്ത പെണ്ണൾ. (40 വയസ്സ്)
- എഡോൾഫി—ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായ സുന്ദരൻ.
- ഡാൾമണ്ട്—എഡോൾഫിയുടെ അച്ഛൻ.
- സീലി—എഡോൾഫിയുടെ അടുക്കെപ്പാർപ്പിക്കുന്ന ഒരു യുവതി.
- ജെയിക്സ്—ഒരു മദ്യപാനി.
- കേന്തറൈൻ—ജെയിക്സിന്റെ ഭാര്യ.
- ചാർലി } മാതൃകാദമ്പതി.
- ലൂയിസ് }

വൃ മൃ ഖം .

ബാസൽ ജർമ്മൻ മിഷ്യൻ സംഘം, യൂറോപ്പിലെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഫിമഭൂയിഷ്ഠപുസ്തകങ്ങളിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിട്ട് വളരെസംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ആ പൊതുജനോപകാരികളായ സംഘക്കാരുടെ നേതാക്കന്മാർ, മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പോയി: സ്വമതവിതരണം ചെയ്യുവാൻ, അന്വേഷം പാതിരിമാരേ അയക്കുക പതിവാക്കി. അക്കാലത്തു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പടർപ്പു യൂറോപ്പിൽ പോഷിച്ചു വരുന്നേ ഉള്ളൂ. മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളിലും ദീപികകളിലും നിറഞ്ഞിരുന്ന നിവാസികൾ മിക്കവരും, നഗ്നന്മാരും വനമരന്മാരും നരബലി കഴിക്കുന്നവരും നരഭുജകളും കൂടിയായിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ഭാഷ തന്നെ വളരെ ചുരുക്കം പദങ്ങളോടു കൂടിയവ മാത്രമായിരുന്നു. മൃഗപ്രായത്തിൽനിന്നു അത്രത്തോളം മാത്രമെ അവർ പരിണമിച്ചു വന്നിട്ടുള്ളൂ. എന്നിട്ടുകൂടി, ദൈവസഹായം നന്നു മാത്രം ആധാരമാക്കി യാതൊരു അപായവും അലോചനയും പ്രതിബന്ധവും വൈഷമ്യവും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികളും, സാംക്രമികരോഗങ്ങളും ദൃഷ്ടമൃഗബാധകളും പ്രമാണിയാതെ, പാതിരിമാർ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു തും, രാക്ഷസന്മാരുടെ കൂടെ നിവസിച്ചുതും അവിടത്തെ ഭാഷ പഠിച്ചുതു , ആ ഭാഷക്കു പാടുള്ളേടത്തോളം എഴുത്തുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതും, അവരെ സത്യവേദം(Holy Bible) പഠിപ്പിച്ചതും അശ്രുതൃശിൽ പരസ്പര സഹായവും സഹായം

ദർശനം വർദ്ധിച്ചിട്ടും മറ്റും ആലോചിച്ചാൽ, മിഷ്യൻ പാതിരികളുടെ ക്ഷമയും, സ്നേഹവും, ധൈര്യവും, സഹിഷ്ണുതയും എത്രതന്നെ പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ ഒക്കെ ചെയ്തുവരുന്ന കാലത്താണ് ഒരു കൂട്ടം പാതിരിമാർ നമ്മുടെ കേരളത്തിലും എത്തിയത്. അവർ എത്തിയ കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു മലയാളരാജ്യത്തു പ്രവേശനം സിദ്ധിച്ചിട്ടു വളരെ സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പടപ്പാച്ചിൽകൊണ്ടും ജാതിബാധകൊണ്ടും അക്കാലത്തിലെ അധഃകൃതർ അത്യന്തം പീഡിതന്മാരായിരുന്നു. അവർ വന്നദേവതകളെയും മലദേവതകളേയും ആരാധിച്ചു വന്നിരുന്ന ശുദ്ധ ക്ഷേത്രമാരായിരുന്നു. അക്കൂട്ടംകൾക്കു മലയാള ഭാഷയിലെ രാമായണഭാഗി ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസം കേവലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ആ വിദ്യ അവർക്കു കല്പിച്ചു കൂട്ടി നിഷേധിച്ചു ഇരുന്നു. തോറം പാട്ട്, കൃഷിപ്പാട്ട് എന്നു തുടങ്ങിയ ചില കണ്ടങ്ങളും മുണ്ടങ്ങളും മാത്രമെ അവർ പഠനപരയായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സമുദ്രതീരത്ത് നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന വട്ടെഴുത്തും കോലെഴുത്തും വകവെക്കാതെ, തുഞ്ചത്തു രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ നടപ്പാക്കിയ അർത്ഥനൈഴത്തു (ഇപ്പോഴത്തെ എഴുത്തു)പുതുശ്ലോരി ഇരുന്നാഥന്മാർ വടക്കെ മലയാളത്തിലും നടപ്പാക്കി, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും, ഒരു പ്രോത്സാഹനമാർഗ്ഗവും കൂടി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി. അവർ

വളരെ തിര്യരെ എഴുത്തും പഠിപ്പിച്ചു. അവർ എഴുത്തു പഠിച്ചതും വെറും ഒരു യാദൃച്ഛിക സംഗതികൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

നാരങ്ങോളിച്ചിറക്കലെ ആഡ്യന്മാരായ നായന്മാർ വടശ്ശേരി തുരു എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണവിഭാഗത്തെ അവിടെയുള്ള നായന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നിയോഗിച്ചു. ആകാലത്തു പുതുശ്ശേരി തുരുനാഥന്മാർ എന്നു പിന്നീടു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തിര്യക്കുട്ടികൾ, കന്നമേച്ചു നടക്കുന്ന മുട്ടാളന്മാരായിരുന്നു. അവർ ഭൂമേനിന്നു കേട്ടു പഠിച്ച ചില ഭജനശ്ലോകങ്ങൾ, കണ്ടമിവാൻ ഇടവന്നു വടശ്ശേരി തുരു അത്യന്തം തൃപ്തനായി അവർക്കു വിദ്യ ഉപദേശിച്ചു. അവരുടെ വാസന കണ്ടിട്ടു തുരു അവർക്കു സംസ്കൃതവും വൈദ്യവും ഗണിതവും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ വിദ്യ പഠിച്ച ശിഷ്യന്മാരാണ് പുതുശ്ശേരി തുരുനാഥന്മാർ. അവരിൽ ചിലരാണ് ഡോക്ടർ തുണ്ടത് എന്നു പ്രസിദ്ധനായ പാതിരിയുടെ ഒന്നിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ വരെയും സഞ്ചരിച്ച മലയാള നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചത്.

ഈ പാതിരിമാരിൽനിന്നു മലയാളികൾക്കും മലയാള ഭാഷയ്ക്കും സിദ്ധിച്ച നന്മക്കു സീമ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നാമതു അവർ മലയാള ഭാഷാ കരുക്കൾ വാർദ്ധ്യം ഒരു അച്ചുകൂടം മംഗലാപുരത്തു സ്ഥാപിച്ചു; വളരെ വൃത്തിയിലും മുരുകവിലയ്ക്കും ഓരോരോ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പുറത്താക്കി. കൊല്ലത്തോടും പലവിവരങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഓരോ പഞ്ചാഗവും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു എന്നു മാത്രം

മല്ല, “കേരളോപകാരി” എന്നു പേരായ ഒരു മാസികയും ഒന്നാമത് നടപ്പാക്കി. പിന്നെ തത്ത്വചലനപരമായ ഓരോ കഥാപുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു സ്വലാഭചിന്തകൂടാതെ ഓരോന്നും ഓരോ ചൈക്കും ഓരോ മുക്കാലിനും മറ്റു മായി വിറ്റു തുടങ്ങി. സത്യവേദം മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു. ഒന്നാമതു മലയാള ഇംഗ്ലീഷ് നിഖണ്ഡം ഉണ്ടാക്കിയതും ഒരു മലയാളവ്യാകരണം സൃഷ്ടിച്ചുതന്നതും ഡോക്ടർ ഗുണ്ടത് എന്ന പാതിരിയാണ്. മറ്റൊരു വ്യാകരണം ഉണ്ടാക്കിയതു വേക്കോട്ട് അച്ചുതപ്പണിക്കരുടെ സഹായത്തോടെ ഗാത്ത് വെയിട്ട് എന്ന കൃത്യനാണ്. മിസ്റ്റർ തങ്കക്കണാരി എഴുതിയതിലും മുമ്പു മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടുന്ന മാതിരിയും രീതിയും കാണിച്ചുകൊടുത്തതും ഒരു പാതിരിതന്നെയാണ്. വെമ്കളുടെ ഭാഷയ്ക്കുകൂടി അതിൽ കൊണ്ടുവെക്കാൻ അദ്ദേഹത്തോടു വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. പിന്നെ, ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാള അകാരാദി ഉണ്ടാക്കിയതും ഒരു കൃത്യനാണ്. കേരളമാതൃകം, കേരളപഴയ എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിച്ചതും അവരാണ്. കേരളത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെ കഠിനമായിട്ടും കൊണ്ട് “അജ്ഞാനകുടാരം” എന്ന ഒരു പുസ്തകം, കൃത്യനായ ഒരു നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു എഴുതിപ്പിച്ചതും പാതിരിമാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്റേലാണ്.

അവിടവിടെ രോഗം സ്തുരം സ്ഥാപിച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരെക്കൊണ്ട് മുഖിൽ നാട്ടുകാർ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തതു പാതിരിമാരാണ് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ നെയ്തുപണി, ഓടുപണി, ഇഷ്ടിപ്പണി മുതലായ വ്യവ

സംയശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു ആ വക മാറ്റങ്ങളിലേക്കു വാസന വരുത്തിയതും പാതിരിമാരല്ലാതെ മറ്റൊരു മലുകോഴിക്കോട്ട്, പാലക്കാട്, ചോമ്പാൽ, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും, അവർ, ഹിന്ദുക്കളായ നാട്ടുകാരെ സ്വമതത്തിൽ ചേർത്തി ഓരോ സമാജമായി (Colony) പാർപ്പിച്ചു ഇങ്ങിനെയാണ് നാട്ടുകൃഷ്ണാനികൾ എന്ന ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗക്കാർ മലയാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. അവർ പള്ളികളും ഏർപ്പാട്. ഇങ്ങിനെ കൃഷ്ണാനികളായിത്തീർന്ന നാട്ടുകാർ, സ്വാതന്ത്ര്യവും ബുദ്ധിയും വിവേകവും ശുദ്ധിയും ഭക്തിയും പരിഷ്കാരവും ബാക്കിയുള്ള അധഃകൃതരെ സംബന്ധിച്ചു വളരെ ജാസ്സിയായി.

അങ്ങിനെ ഉരുവിച്ചു വളർന്നു പോയിച്ചുവന്നവരാണ് നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കൃഷ്ണാനികൾ. അവരോടു ഒരു പ്രത്യേക ബഹുമാനം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ കഥയും അവരുടെ ഇടയിലാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. കോഴിക്കോട്ട് നാട്ടുകൃഷ്ണാനികൾ വളരെ ഉള്ളതു പുതിയറയിലാണ്. ഈ കഥയുടെ രംഗസ്ഥാനവും അതുതന്നെയാണ്. പഠിച്ചുകൊണ്ടും പണമൊന്നും പരിഷ്കാരമൊന്നും സംസ്കാരമൊന്നും അക്രമികൊണ്ടും വണ്ണമൊന്നും അവർ മറ്റൊല്ലാ കൃഷ്ണാനികളുടെയും മുന്നണി നില്ക്കുന്നവരാണ്. വളരെ പേർ യൂറോപ്യൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ചുരുക്കം പേർ—എന്നുവെച്ചാൽ പണവും പരിഷ്കാരവും ജാസ്സിയുള്ളവർ—യൂറോപ്യൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ തീർന്നു കൂടി കഴിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം പരിഷ്കരിച്ച നാട്ടുകൃഷ്ണാനികളുടെ കഥയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വിവരിക്കുക.

ക്കാൻ ലോകനാതു. ലോകഗതി മുഴുവൻ വ്യക്തമാക്കുവാൻ. തുറന്നു പറയേണ്ടിവന്ന ചില സംഗതികൾ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു അനുഭവിച്ചുകൊടുക്കാവുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു വെച്ചു പലരും പഴിച്ചു പറയുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സുഖവും ദുഃഖവും മിശ്രമായി വരുമ്പോലെ നല്ലതും ചീത്തയും ലോകഗതിയിൽ മിശ്രമായി വരാതെ ഇരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. ഏകദേശം ഒരു തജ്ജമയാണെങ്കിലും, ഇതു ഒരു തജ്ജമല്ലെന്നു തോന്നും വിധത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള എന്റെ ശ്രമം എത്രകണ്ട് ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ.

കെ. എസ്സ്.
3—11—34.

വിവാഹത്തിന്റെ വില.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

(കഥാപാത്രങ്ങൾ)

ഒരു കഥ തുടങ്ങുംമുമ്പെ പ്രധാനികളായ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു വിവരണം വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നത് കഥയുടെ മുദ്രഗതിക്കു കാരണമായിത്തീരും എന്ന ബോധ്യംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇതിന്നു ഒരുവെട്ടുനത്.

യു. മണോടി:—ജോലികൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം പുതിയറയിലെ ഉപദേശിയാകുന്നു. ആൾ തടിച്ചു നീണ്ടിട്ടാണ്. തലമുടി മുക്കാലും ഭാഗം നരച്ചിട്ടാണെങ്കിലും വളരെ നീണ്ട താടീരോമത്തിൽ നരയൊന്നും കാണാത്തത് കറപ്പ്ചായം തേച്ചിട്ടായിരിക്കണം. പ്രായം ഏകദേശം 50 കഴിഞ്ഞിരിക്കും. മുഖം ചെമ്പിന്റെ വണ്ണമാണ്. ഇദ്ദേഹം ഒരു സാമാന്യം സ്വത്തുക്കാരനാണ്. ചിലചിന്നൊത്ത വരവും അസാരം മെച്ചവും കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. രാജ്യക്കാക്ക് ഇദ്ദേഹത്തെ വളരെ ബഹുമാനമാണ്. കൊടുക്കേണ്ടതൊക്കെ ശരാശരിക്കു കൊടുക്കാൻ മറന്നു പോകാത്ത ആളെന്നു മാത്രമല്ല ആളുകളെ യഥാശക്തി സഹായിക്കുവാനും മടിക്കാത്ത മനുഷ്യനാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന് വല്ല ദോഷവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് തന്റെ ഭാര്യയുടെ അടിമത്തായി നിന്നുകൊടുത്തു എന്ന ഹക കാരണംകൊണ്ടു

ണ്. അവൾ ഉദ്ദേഹത്തെ ഭരിക്കുന്നത് സേപുളാഭരണ നിയമത്തിന്മേലാണ്. ഭാര്യയുടെ രൂപലാവണ്യംകൊണ്ടോ, തന്റെ ശീലഗുണകൊണ്ടോ ഇദ്ദേഹം യാതൊരു മുഷിച്ചലും കൂടാതെ എല്ലാറ്റിനും വഴിപ്പെടുകയാണ് പതിവ്. രാവിലെ ലാത്താൻ പോകുമ്പോൾ അല്ലാതെ ഉപദേശിയാരുടെ ഭാര്യ (മന്ദാരം) ഇദ്ദേഹത്തെ സ്വകാര്യം പുറത്തിറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കാറില്ല. മന്ദാരത്തിന്റെ പണത്തിനോടോ മധുരദ്രവ്യത്തോടോ ഉള്ള ഭ്രമം താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാം. മടങ്ങി വരുമ്പോൾ ഉപദേശിയാർ ഒരു ചായക്കടയിൽ നിന്ന് ഓരോ കോപ്പു ചായ കുടിക്കാറുണ്ട്. രണ്ടു കഷണം കിട്ടുമ്പോൾ വെറുതെ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. അതു ദിവസേന മന്ദാരത്തിന് കൊണ്ടുകൊടുക്കണമെന്നാണ് അവളുടെ പിടിത്തം.

മന്ദാരത്തിന് മുപ്പത്തേഴ് പ്രായമെ ആയിട്ടുള്ളു. അവളുടെ സഹജമായ സൗന്ദര്യത്തിന് യാതൊരു ഉടവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാരെയും അടക്കി വാഴാനുള്ള ഒരു സ്വഭാവവും അതിന് വേണ്ടുന്ന ധൈര്യവും ശാസനയും യുക്തിയും അവളിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ട്. അവൾ ഭർത്താവിനോടു പെരുമാറുന്ന രീതി ഒരു ചില്ലറ സംഗതികൊണ്ട് വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.

ഒരു ദിവസം ഉപദേശിയാർ തന്റെ മകളുടെ പിറന്നാളിന് ചില കൂട്ടമെ. ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. എല്ലാരുടെയും ഇടനപ്പോൾ പതിവിനനുസരിച്ചു.

ശിയാർ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷിയുടെ ഒരു ഭാഗം മന്ദാരം മുളച്ച് കൊണ്ടു കൂത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ഉപദേശിയാർ മറേറ ഭാഗം വെട്ടി അനാവശ്യശക്തിയോടെ ഒരു വലി വലിച്ചപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ആ ഭാഗം അടന്നു ഉപദേശിയാർ തന്റെ കസേലമേൽ ചാഞ്ഞു മലന്നുപോയി.

മന്ദാരം:— എനിക്കറിയാം. ഇതിനൊന്നും നിങ്ങൾക്കു വയ്യ എന്ന്. നമ്മുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇതു പതു കൊല്ലമായി. വല്ലപ്പോഴെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഒരു പക്ഷിയെ മുറിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഉപദേശിയാർ:— (വിനീതഭാവത്തോടെ) ഇല്ലമ്മാ.

മന്ദാരം:— ഒരു ഉരുളങ്കിഴങ്ങു മുറിക്കാൻകൂടി വയ്യാത്ത ആളാണ് തക്കിറോസ്സ് മുറിക്കാൻ നോക്കുന്നത്.

ഉപദേശിയാർ:— പക്ഷെ ഇവിടുന്ന്—

മന്ദാരം:— ഇവിടുന്നു വേണ്ട. എവിടുന്നു വേണ്ട. നിങ്ങൾക്കു അറിയും പരിചയവും ഇല്ലാത്ത കാർത്തികിൽ വെറുതെ എന്തിന് കയ്യിടുന്നു. എപ്പോഴും വിസ്സീ വേഷം കെട്ടുവാൻ ആററുനോററിരിക്കുകയാണോ. നാണമില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഒരു ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യവും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.

യുജീൻ, ഉപദേശിയാരുടേയും മന്ദാരത്തിന്റേയും ഏക സന്താനമായിരുന്നു. ഇവൾ പതിനെട്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു സുന്ദരി ആയിരുന്നു. അഴകുകൊണ്ട് ഇവളെ കവച്ചു വെക്കുന്നവർ ആ രാജ്യത്തിൽ ആരുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ അവളുടെ അമ്മയെപ്പോലെ കർക്കശമാനസ

ശ്രുതിപ്പെട്ട യുജിൻ അഗ്രസരണമുള്ളവളും അനവധിയും മധ്യരസംഭാവം പൂണ്ടവളും ആയിരുന്നു. അവളുടെ അവയവങ്ങൾക്കു അന്യോന്യം മേച്ചു്യും നല്ല വളർച്ചയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെളുത്ത മുഖത്തോട് കറകുറങ്ങനെ കറുത്ത മുടിയും ഘൃദയത്തിന്റെ മാർദ്ദം സുവിച്ഛിക്കുന്ന കണ്ണും വളരെ യോജിച്ചിരുന്നു. എന്നാലോ അവൾക്കു അവളുടെ അമ്മയെ സ്മരിച്ചുകൂടാത്ത ഭയമായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിലെ അളവില്ലാതെ ശാസിച്ചു വളർത്തിയതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഇപ്പോഴും ആ ഭയം നിലനിന്നുപോരുന്നതു്. അവൾക്കു ഇപ്പോഴും ഐശ്വര്യം നടക്കാനും കൂടി ഭയമായിരുന്നു. അനന്തരം പ്രണയശക്തിയും അവൾ എന്തെന്നറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഉപദേശിയാരുടെ ഭാസിയുടെ ചേർ ജനനി എന്നാണ്. ഇവൾ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയും നല്ല അദ്ധ്യാപനശീലയും ആയിരുന്നു. ജനനിക്കും യുജിനും അന്യോന്യം വളരെ സ്നേഹമായിരുന്നു. അപ്പോഴുണ്ടുള്ള ആദരവുകൊണ്ടും അമ്മയോടുള്ള ഭയംകൊണ്ടും യുജിനിനു അവരോടു ഒന്നും തുറന്നു പറയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. എല്ലാ കാലു്വും തുറന്നു പറയാൻ യുജിനിനു തന്റെ ഭാസി ജനനി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇതു ജനനിയും നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നകാലു് ആണ്. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ അവർ തമ്മിൽ സ്നേഹം എങ്ങിനെ ഉല്പാദിക്കാതിരിക്കും.

പിന്നെ ആ വീട്ടിലുള്ളതു മോശ എന്ന അന്യന്തം വൃദ്ധനായ ഒരു ഭാസനാണ്. വാൽകൃകൊണ്ടു ഇവനെ ആ വിട്ടുകാർ ഒരു കാലു് സ്വന്തംപോലെ വിചാരിച്ചു വരികയാണ്.

ഉപദേശിയാരുടെ കൂട്ടർ ത്രാമസിക്കുന്നതു നിരന്തുച
 ക്കിനുള്ള ഒരു ലൈനിലാണ്. ആ ചീടിന്റെ-തൊട്ടുവീട്ടി
 ലാണ് ചിലപ്പോൾ മദ്യം ധാരാളം പെരുമാറിക്കളയുന്ന
 ജെയിക്സും അവന്റെ ഭാര്യ കേതറൈൻ എന്നവളും
 പാർക്കുന്നത്.

ബർനാഡ് എന്ന ആൾ ഉപദേശിയാരുടെ ഒരു
 ചങ്ങാതി ആണ്. പ്രായവും അത്രതന്നെ കാണണം. കരൾ
 റാണ് പ്രവൃത്തി. നല്ല സ്വഭാവമായാണ്. നേരംപോക്കു പ്രവ
 ത്തിപ്പാനും പറയാനും വളരെ ഇഷ്ടമുള്ള ആളാണ്.

മേറി എന്നവളാണ് ബെർനാഡിന്റെ ഭാര്യ. വയ
 സ്സ് കറെ ആയെങ്കിലും കൂടി ഇവൾ ഒരു കളിക്കാരത്തിയാ
 ണ്. മകൾ മിമിക്ക പതിനഞ്ചു വയസ്സായെങ്കിലും അവൾ
 ക്കിടവാൻ കൊടുക്കുന്നത് എട്ടുപയസ്സുള്ള ചെൺകട്ടിക
 കളുടെ ഉടുപ്പുകൾ മാത്രമാണ്. ഇതൊക്കെ തന്റെ സ്വന്തം
 വയസ്സു കുറപ്പാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മാത്രമാണ്. പതിനെട്ടു
 വയസ്സു മാത്രമുള്ള യൂസ്സെയിഡ് എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ
 ബെർനാഡിന്റെ കീഴിൽ ഒരു കരാറുകാരനാണ്. ഇവൻ
 പ്രകൃത്യാ ഒരു കലശലായ നാണംകൊതിയനാണ്. അവ
 നോടു ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കുമ്പോഴോടൊപ്പം സംസാരി
 ക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതാലോടൊപ്പം അവന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നു
 ചുവന്നു പോകുന്നതു കാണാം. ഇവനെ ഒരു ആണാക്കി
 ക്കൊണ്ടുവരാൻ ബെർനാഡ് തന്റെ ഭാര്യ മേറിയെ ആ
 ണ് ഏല്പിച്ചിരുന്നത് എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

യൂജിനിയുടെ മുഖമത് ചോരകടിയൻ റെന്തിനപ്പോ
 ലെ എല്ലാപ്പോഴും നണച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആൾ
 റോവിദ് എന്ന വർത്തകവർണ്ണനാണ്. ആൾ തടിച്ചു ഒരു

കമ്പയൂള്ളവനാണ്. ദീർഘം വളരെ കുറയും. മുഖവും തടി ചിട്ടാണ്. പല്ലു തുരത്തിക്കൊണ്ടാണ്. വണ്ണം കുറച്ചാണ്. കഷണിയുടെ ആകൃതികൊണ്ടു തലയുടെ പിൻഭാഗത്ത് മാത്രമെ അസാരം രോമം കാണുകയുള്ളൂ. അവിടെയുംകൂടി നരളണ്ട്. വയസ്സ് നാല്പ്പത്തഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇതുവരെ കല്യാണം കഴിച്ചിട്ടില്ല. പല വരക്കു കിച്ചുവടംകൊണ്ടു വളരെ പൈസ്സു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയധികം കൈമുതൽ ഉണ്ടായിട്ടു പുതിയറയിൽ ഒരേളെ കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. എന്നാലോ ആകൃതിയിൽ ശുദ്ധചക്രനാണെന്നു എഴുതിപ്പുറിച്ചുപോലെ തോന്നും. വളരെ വിലപിടിച്ചു ഉടുപ്പുകൾ മാത്രമെ അയാൾ പെരുമാറുകപതിവുള്ളൂ. എന്നിട്ടുകൂടി അയാളെപ്പോലെ വിഭജനം, ചുതിർപറഞ്ഞുകൂടാത്തവനും, ഭോകത്തിലില്ലെന്നാണ് ആ സാധുവിന്റെ ഭാവം. ആ അഭിപ്രായം ശരിയെന്നു കല്പിച്ചുകൂടി വിചാരിച്ചുപോരുന്നത് വിവാഹം കഴിയാത്ത പെൺകുട്ടികളും അവരുടെ അമ്മമാരും ആണ്. ഭാവീദി വിവാഹം കഴിയാത്ത ഒരു ധനികനാണെന്നു മറക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾ ഉണ്ടോ!

പിന്നെ പറയാനുള്ള ആൾ ജെറാഡ് എന്ന ഒരു സുഗന്ധദ്രവ്യച്ചാപാരിയാണ്. സുഗന്ധദ്രവ്യം വാരിഞ്ഞേക്കാതെ ഇച്ചാളും ഇച്ചുളുടെ ഭാര്യ രക്ഷേപ്ത പുറിത്തീരങ്ങളുപതിവില്ല. അവരെ കാണുന്നതിന്റെ കാൽ മണിക്കൂർ മുമ്പുതന്നെ അവർ വരുന്നുണ്ടെന്ന വിവരം ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാം. റേഷ്യൽ കണ്ടാൽ നല്ല ഒരു ചെറു സ്ത്രീയാണ്. പതിനഞ്ചു വയസ്സിൽതന്നെ അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. മകൻ ജോവേലിന്ദ് ഒമ്പതു പ്രായമായി. കണ്ടാൽ, തന്റെ അമ്മ, തന്റെ സഹോദ

രിയാണെന്നു മാത്രമേ തോന്നുകയുള്ളൂ. ജാഡിന്റെ വിവാഹം കഴിയാത്ത ചെങ്ങലാണ്, സിഡിയിൽ. ഇവൾക്കു പ്രായം കുറെ കവിഞ്ഞുപോയി. ഭർത്താവ് വരുന്നത് പ്രയാസമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കും സിഡിലി താനൊരു പുരുഷ വിരോധിയാണെന്നു നടിക്കുന്നത്. അവൾക്കു വിവാഹം വേണ്ടുപോലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള പിടിത്തക്കാരത്തിയായിട്ടുകൂടി, തനിക്കു പററിയ ആളാണെന്നു ഭാവത്തിൽ ദാവീദിന്റെ മുഖത്ത് സന്തോഷത്തോടെ കൂടുകൂടെ നോക്കുന്നത് എന്തിനായിരിക്കും പോലോ.

എഡ്വാർഡിനു ഇരുപതു വയസ്സായി. കാഴ്ചക്കു അയാൾ നീണ്ടു സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവാണ്. മുഖം കണ്ടാൽ ഒരു ദ്രവ്യമനസ്സുനും എല്ലാറ്റിനും പോരുന്നവനാണെന്നു തോന്നും. അയാൾ അമ്പതുപതിനാലു ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ഒരു തുറമുഖനാണ്. പണി കേഴിക്കേട്ട് കോമൺവെൽത്തിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ പിടിച്ചതു കടമുള്ള രണ്ടു മൂന്നു പറമ്പിൽനിന്നു പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന പിരിവ് കൊണ്ടു കഷ്ടിപിഷ്ടിയായി നാൾ കഴിക്കുന്ന ഡാർമണ്ട് എന്നു പേരായ ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സനാണ്. അയാളുടെ സ്ഥിരതാമസം പാലക്കാട്ട് മേപ്പുറവത്താണ്. ഭാര്യ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എഡ്വാർഡിയുടെ ലൈനിൽ തൊട്ടുമറിയിൽ താമസിക്കുന്നത് സീലി എന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തിയാണ്. വിനോദത്തിൽ വാസനയുള്ള ഇവൾ കോമൺവെൽത്തിൽ ലെയിസ് മടയുന്നവളാണ്. പണ്ട് നാടകത്തിലോ ഒരു വേഷക്കാരത്തിയായിരുന്നു.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

(ഒരു കണ്ടടം.)

യുസ്സെയിച്ച് മണ്ടോടി ഉപദേശിമാർ ജനിച്ചതു യുസ്സെയിസ് എന്ന ഭക്താത്മൻ (Saint) ജനിച്ച തിയ്യതിയിൽതന്നെ ആയിരിക്കുകൊണ്ട്, ഉപദേശിയാർ, തന്റെ പിറന്നാൾ വളരെ ആഘോഷത്തോടെ കൊണ്ടാടുവാൻ വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ഒരു വിനോദയാത്രവേണമെന്നും, അതു പുതുപ്പാടിയുടെ അടുക്കെ ഒരു കാട്ടിലാക്കാമെന്നും അതിന്നു ചില ചങ്ങാതികളെക്കെ ക്ഷണിക്കാമെന്നും ഒന്നാമതു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു ഉപദേശിയാരുടെ ഭാര്യ മന്ദാരമായിരുന്നു സ്രീജിതനായ സാധു ഉപദേശിയാർക്കുളളതു വളരെ സന്തോഷമായി ഒരു കാര്യമായി.

ഉപദേശിയാർ:—പ്രിയേ! നിന്റെ ആഘോഷന വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. പുതുപ്പാടിയിലെ കാട്ടുപ്രദേശം കറകുമാർക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിവെച്ചുപോലെ തോന്നും.

മന്ദാരം:—നിങ്ങൾ മിണ്ടാതിരിക്കുമോ. നാവടക്കിവെക്കുതോ? ഈ അസംബന്ധാ യുജിനൊമൊറൊ കേട്ടോ ആരറിഞ്ഞു.

ഉപദേശിയാർ:—ഞാനതാലോചിച്ചില്ല. കഷ്ടമായോയി.

മന്ദാരം:—ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത് കുറുകൂട്ടൻ ക്ഷണിക്കേണമെന്നു തന്നെയാണ്. എനിക്കറിയാം നിങ്ങൾക്കൊന്നും കുററം പറയാനുണ്ടാകയില്ലെന്ന്.

ഉപദേശിയാർ:—ആരാണ് കുററം പറയുന്നത്? ഈ കാര്യത്തിൽ നിന്നൊപ്പോലെ നിപുണ മറ്റാരാണ്?

മന്ദാരം:—മതി. അപ്പാ! എന്തൊ വല്ലതും പറവാൻ സമ്മതിക്കുമോ നിങ്ങൾ? ഛാൻ എങ്ങിനെയാണ് വല്ലതും പറയുന്നത് നിങ്ങൾ സകലത്തിനും എതിർ പറവാൻ തുടങ്ങിയാൽ.

ഉപദേശി:—ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല. നീ പറയേണ്ടതൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊൾക.

മന്ദാരം:—ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു ഭാസി ജനിയെ കൂട്ടേണ്ട എന്നാണ്. വീടു കാക്കാൻ വല്ലവരും വേണ്ടേ! തിന്നാനുള്ളതൊക്കെ ഒരു കൊട്ടയിലാക്കി ബസ്സുവരെ വൃദ്ധൻ മോശ പോരേണ്ടിവരും. വൃദ്ധനാണെങ്കിലും അതിനൊക്കെ അവന്നു ശക്തി ഉണ്ട്. നല്ല ഘനമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഉപദേശി:—വേണമെങ്കിൽ ഞാനും സഹായിക്കാം.

മന്ദാരം:—ഹ്ലീ! അസംബന്ധം പുലമ്പുന്നതു നോക്കൂ. അങ്ങിനെ യാതൊന്നും നിങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. നിങ്ങൾ എത്രയോ വേഗത്തിൽ ക്ഷീണിച്ചുപോകും. വൈകുന്നേരമാകുമ്പോൾ പിന്നെ നിങ്ങൾക്കൊന്നിനും വയ്യില്ല. നമുക്കു നമ്മുടെ വിരുന്നുകാരെ വിനോദിപ്പിപ്പാൻ രാജെ കൂടാതെ കഴികയില്ല. നിങ്ങളെ കൊണ്ടു അതിനൊന്നും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ബർനാഡിനേയും കൂട്ടരേയും ക്ഷണിക്കേണ്ടിവരും. അവരെ ക്ഷണിക്കുന്നതും ഒരുവക ബുദ്ധിമുട്ടുതന്നെ ആയിരിക്കും. ഇതാ ഒരു കാതുമുണ്ടു. ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ പറഞ്ഞുതരാം. നിങ്ങൾ ബർനാഡിന്റെ ഭാര്യ മേറിയേയും കൂട്ടി നെല്ലിക്ക

പറിക്കാൻ കാട്ടിൽ പോകരുതു, അതൊന്നും എനി ക്കു രസിക്കില്ല. മേറി വിചാരിക്കുന്നു അവൾ ഇപ്പു ഴം ഒരു യുവതിയാണെന്നു

ഉപദേശി:—ഇഷ്ടി! ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല:—

മന്ദാരം:—എന്നാൽ എനിയെങ്കിലും വിചാരിച്ചുകൊൾക. പോരാഞ്ഞിട്ടു അവളുടെ കൂടെ യുവാവായ യൂസ് ട് യിസും ഉണ്ടാകും. ആ മുഖം കൂടക്കൂടെ ചുരുപ്പിക്കുന്ന റാന്ത്! അവനെ പാട്ടിലാക്കാനാണ് മേറിയുടെ ഉദ്യ മം മുഴുവനും. പിന്നെ എനിക്കു ജെറാഡിനെയും ക്ഷ ണിക്കേണ്ടിവരും. അയാളും കൂടിയുണ്ടായാലെ നമ്മു ടെ വിരുന്നിന്നു ഒരു പൂർത്തിയുണ്ടാകുമുള്ളു. അയാൾ എല്ലാരേയും പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ നോക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീബന്ധുവാണ്.

ഉപദേശി:—പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂക്ഷതയുള്ള സു ഗന്ധമാണ് സഹിച്ചു കൂടാത്തത്.

മന്ദാരം:—(ഭർത്താവിനെ കോപത്തോടെ ഒരിക്കൽ നോ ക്കീട്ടു) സഹിച്ചുകൂടാത്ത സുഗന്ധാ പോലും. നിങ്ങള ുടെ വാക്കാണ് സഹിച്ചുകൂടാത്തത്. ഒന്നാന്തരം സുഗന്ധാ വായുവിൽ വ്യാപിക്കുന്നതു നന്നല്ലപോ ലും. ആ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളോ? അദ്ദേഹം തന്നെ സ്വന്ത ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു കണ്ടു പിടിച്ചവയാണ്.

ഉപദേശി:—എന്നിട്ടെന്തുവണം. അതു നേർമെ ഒരാളുടെ തലക്കാണ് കേറിപ്പിടിക്കുന്നത്.

മന്ദാരം:—മറ്റൊരാളുടെയാണ് സുഗന്ധങ്ങളൊക്കെ കേറി ചെല്ലേണ്ടത്. നിങ്ങളുടെ വാക്കു കേൾക്കുമ്പോൾ ഭ്രാന്തുപിടിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും പറ

യന്നതു കേൾക്കൂ. ജെറാഡിനെ വിളിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഭാര്യ രക്ഷേപിനേയും വിളിക്കേണ്ടിവരും. അവൾ ഒരു ബുദ്ധിയില്ലാത്ത ചപലയാണ്. എന്നിടേ അവളുടെ മാതിരി ഒട്ടും പിടിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെയുള്ളതു സിദ്ധിലിയാണ്. ഒരു ഇണയും തുണയും കിട്ടാഞ്ഞിട്ടു കഴങ്ങിക്കഴിക്കുന്ന സാധു. എങ്ങിനെ കിട്ടും. അവളുടെ മൂക്കു കറെ ജാസ്സി നീണ്ടുപോയി.

മോശ:—കറച്ചൊ. മൂന്നു ഇഞ്ചിൽ കറയില്ല.

മന്ദാരം:—അപ്പപ്പാ. പിന്നെ മുഖ്യമായി നാം ക്ഷണിക്കേണ്ടതു ആ രസികശീരോമണിയായ ദാവീദിനെയാണ്. ഹാ! അയാൾ എന്തൊരു അസാമാന്യ പുരുഷനാണ്. കച്ചവടത്തിൽ ഒരു രാജാവായെന്നു വേണം പറയാൻ. നിങ്ങൾ നോക്കിക്കൊൾവിൻ പെണ്ണായ പെണ്ണൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഓടും. അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നോടത്തു പട്ടികളെപ്പോലെ വെല്ലും. അതിലെന്താണ് ആശ്ചര്യപ്പെടാനുള്ളതു? അയാൾ ആൾ പണംകൊണ്ടു ഒരു ശലോമോൻ രാജാവല്ല. അയാൾക്കു ഏതു പെണ്ണിനേയും—ഇഷ്ടമുള്ള ഏതു പെണ്ണിനേയും—തിരഞ്ഞെടുപ്പാനുള്ള അധികാരവും അധികാരവും ഇല്ലേ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ചാലം സിദ്ധിക്കുന്ന പെണ്ണ്—അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിന്റെ അധികാരിണിയായിച്ചെല്ലാൻ തക്ക ഭാഗ്യമുള്ള പെണ്ണു നിശ്ചയമായിട്ടും ഒരു മഹാ ഭാഗ്യവതിതന്നെ ആയിരിക്കണം. യുജിൻ! ഞാൻ പറയുന്നതൊക്കെ നീ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കുന്നുണ്ടോ?

മന്ദാരം:—എത്ര സന്തോഷത്തോടുകൂടെയാണ് പോലും അയാൾ നമ്മളുടെ ക്ഷണനം സ്വീകരിച്ചത്. നമ്മൾ ക്ഷണിച്ചാൽ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും അങ്ങിനെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും പോലും.

ഉപദേശിയാർ:—അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചുകഴിഞ്ഞോ.

മന്ദാരം:—അതു ഒന്നാമത് കഴിച്ചു.

ഉപദേശിയാർ:—ഇരിക്കട്ടെ. അയാൾക്കു സന്തോഷമായി എന്നല്ലേ നീ പറയുന്നത്. അയാളും സന്തോഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മന്ദാരം:—അതു എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും പോലും.

ഉപദേശി:—നമ്മൾ കാപ്പി അയാളുടെ ഷാപ്പിൽ നിന്നല്ലേ വാങ്ങുന്നത്. ഇല്ലി ധാരാളം കാപ്പി നമ്മൾ വാങ്ങുന്നില്ലേ. എന്നാലോ ഒരു കാര്യമാണ് അയാൾ നമുക്കു തന്നെ നല്ല കാപ്പി തന്നെയാണ്. ഉല്പയുടെ ഒരു പൊടിപോലും കാണില്ല.

ഇങ്ങിനെ ദാവീദിനെ അപമാനിക്കാൻ വേണ്ടി പറഞ്ഞ വാക്കുകളൊന്നും ഉപദേശിയാരുടെ ഭ്രാന്തയുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നില്ല. ഭർത്താവിനെ പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോലെ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു.

യസ്യാസ്തി വിത്തം സനരഃ കലീനഃ
 സപണ്ഡിതഃ സശ്രീതവാൻ സധീരഃ
 സ ഏവ വാശീ സച ദർശനീയഃ
 സർവ്വേഗുണഃ കാഞ്ചനമാശ്രയന്തി.

ഈ പ്രമാണമായിരിക്കും എല്ലാവരിലും വെച്ചു വലിയ പ്രമാണം.

മന്ദാരം:—ഒരു സമയം അയാൾ നമുക്കു കറെ വീഞ്ഞു (Wine) കൊണ്ടുവരുമായിരിക്കും. അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവാണ്.

മോശ:—അമ്മ! എനിക്കിതൊന്നും ബസ്സുവരെ ചുമക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ എനിക്കു വലിയ ഒരു കൊട്ട ചുമക്കാനുണ്ട്. ഇവിടുന്ന് റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു കറെ ദൂരമുണ്ട്. അവിടെ മാത്രമെ ബസ്സു കിട്ടുകയുള്ളൂ.

മന്ദാരം:—മതി. മിണ്ടാതിരിക്കൂ.

മോശ:—ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ.

മന്ദാരം:—എന്താണത്!

മോശ:—നമ്മുടെ എഡ്യോൾഫി ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഭാഗ്യവശാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ മന്ദാരം അവളുടെ മകളെ നോക്കാഞ്ഞത് ആരുടെ ഭാഗ്യമോ എന്നറിയുന്നില്ല. മന്ദാരത്തിന്റെ ഭാഗ്യമല്ല. യൂജീനിയുടെ ഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എഡ്യോൾഫിയുടെ പേരു കേട്ട മാത്രയിൽ യൂജീനിയുടെ മുഖം എന്തുകൊണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞില്ല (സകലരും അറിവാൻ പ്രയാസപ്പെടാത്ത കാര്യം) ചുവന്നുപോയിരിക്കുന്നു.

മന്ദാരം:—ഞാൻ ഒന്നാമത് അവനെ ക്ഷണിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവനെ കൂടാതെ പോയാൽ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചു കൂട്ടരുടെ എണ്ണം പതിമൂന്നാണെന്നു കണ്ടു. ആ കൂട്ടത്തിൽ പെണ്ണുങ്ങളും ഉണ്ട്. അവർ എന്തും വിശ്വസിക്കുന്ന കൂട്ടരുമാണ്. പിന്നെ മിസ്റ്റർ സുവാളാണ് എന്നോടു ഇന്നാൾ

പറഞ്ഞതെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം ചെറുപ്പക്കാരനെ വളരെ സ്തുത്യമായിപ്പറഞ്ഞു. അവന്റെ കുടുംബവും ഒരു എണ്ണം പറഞ്ഞ കുടുംബമായിരുന്നു പോലും.

ഉപദേശി:—എന്നാൽ അതൊക്കെ മതി. നമുക്കു ആചാരാവശ്യം വേണ്ടുന്നത്, പൈ (Pie) തണുത്ത മാംസം, ശിക്കാർ മാംസം, ചാലൂട്ടി, പഴം, വീഞ്ഞു എന്നൊക്കെയാണ്. എന്നാൽ നമ്മൾ എത്ര മണിക്കു ചുറ്റപ്പെടണം.

മന്ദാരം:—എല്ലാവരോടും നാളെ പത്തുമണി രാവിലെ ഇവിടെ വരാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും വന്നാൽ നമുക്കു പത്തരമണിക്കു ചുറ്റപ്പെടാം.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മന്ദാരം അവളുടെ മുറിയിലേക്കു പോയി പിറേറുന്നു അവളുടെ പുറപ്പാടിനുള്ള സാമഗ്രികളൊക്കെ അവിടെ ഒരുക്കി വെച്ചിരുന്നോ എന്ന് ചെന്നു നോക്കി.

തന്റെ മുറിയിലേക്കു ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്ന യൂജിൻ വഴിക്കൽ അവളുടെ ഭാസി ജനിയെ കണ്ടുമുട്ടി. യൂജിൻ അവളോടു സംസാരിക്കാൻ വേണ്ടി അവിടെ നിന്നു.

ദാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തിപെണ്ണിനു അവളുടെ ചില ഹേ സുന്ദരം നിക്ഷേപിക്കാൻ ഒരു വിശ്വസ്ത അത്യാവശ്യമാണ്. ഒരുവൾക്കു ഭക്ഷണവും വായുവും ഉറക്കവും എത്രകണ്ട് ആവശ്യമാ അത്രതന്നെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു വസ്തുവാണ് ഒരു വിശ്വസ്ത ചങ്ങാതി. യൂജിനിനാകട്ടെ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു യാതൊന്നും പറയാനാവതില്ല. അതുകൊണ്ടു വല്ലതും പറയാൻണ്ടെങ്കിൽ യൂജിൻ അവളുടെ വിശ്വസ്തഭാസി ജനിയോടാണ് എല്ലാ

കാർയ്യവും തുറന്നു പറയാറുള്ളതു്. ജനിക്കാകട്ടെ യുജീൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണനാണു്. ജനനി നല്ല വിശേഷബുദ്ധിയും ധൈര്യവും കായബലവും ഉള്ള ഒരു ഭാഗ്യവാനാണു്. യുജീൻ നിന്നെ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുപ്പക്കാരിയായ കൊച്ചമ്മയെ അദ്ദേഹം വളരെ ബഹുമാനവും വാത്സല്യവുമാണു്.

ജനനി:—എന്താ കൊച്ചമ്മേ! നിങ്ങളുടെ മുഖത്തിന്നു ഇത്ര തെളിവു കാണുന്നത്.

യുജീൻ:—സംഗതി ഉണ്ടു്. നാളെ അച്ഛന്റെ സല്ക്കാര ദിവസമാണെന്നു നി അറിയില്ലേ!

ജനനി:—ഞാനറിയാതെ ഇരിക്കുമോ. എനിക്കു ചില്ലറസാധനങ്ങളും പാകം ചെയ്യാനുള്ള ഭാരമില്ലേ! എനിക്കു ഇവിടുന്ന് പോയാൽ മതി എന്നായി കൊച്ചമ്മേ! ഏതായാലും എല്ലാ സാധനങ്ങളും ബസ്സുവരെ പേറെണ്ടതു ആ വൃദ്ധൻ മോശയാണെന്നു കേട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു.

യുജീൻ:—അതു നിന്റെ പ്രതികാരബുദ്ധിയാണു്. അതു തെറ്റാണു്.

ജനനി:—അതിനെപ്പറ്റി ഞാനൊന്നും മിണ്ടുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാനെന്തു വേണും.

യുജീൻ:—എന്റെ ഉടുപ്പുകളൊക്കെ ഇസ്രിയിലോ? എനിക്കു എന്റെ ഇളനീലപ്പാവാടയും റോസ് ധാവണിയും ആണു് വേണ്ടതു്.

ജനനി:—എന്താ കൊച്ചമ്മേ! ഉടുപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ വലിയ ശ്രദ്ധ കാണുന്നതു്?

യുജീൻ:— വളരെ സ്ത്രീകൾ ഒത്തുകൂടുന്ന കരോളാകുമ്പോൾ—

ജനി:—അവരെ കൈ നിങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യംകൊണ്ടു കടത്തിവിടും എന്നു എനിക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടു.

യൂജിൻ:—എന്താ ജനി! നേരാണോ നീ പറയുന്നതു! നീ വിശ്വാസയോഗ്യയാണെന്നു എനിക്കറിയാം. നീ എന്നെന്നു അനാവശ്യമായി പ്രശംസിക്കയില്ല. അല്ലെ! സത്യമല്ലെ! ചില സ്ത്രീകളോക്കു കണ്ടാൽ ബഹു മോശങ്ങളാണ്. അല്ലെ!

ജനി:—പുരുഷന്മാരും അങ്ങിനെതന്നെയാണ് കൊച്ചുമ്മേ! അവരൊക്കെ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവരാണ്. എന്നാൽ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ യൂസ്ടെയിഡ് തെല്ലുഭേദമാണ്. ഇപ്പോഴാകട്ടെ അവനെ ഒരു പെണ്ണിനെക്കാൾ 'അമാന്തമായിട്ടാണ്' കാണുന്നത്.

യൂജിൻ:—പുരുഷന്മാരെ കൈയും നീ കുററം പറയേണ്ട. ഒരു പുരുഷനാണ്. നീ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ അറിയില്ല. അയാൾ കോമൺവെൽത്തിൽ ഒരു ഗുമസ്തനാണ്.

ജനി:—നിങ്ങൾ പറയുന്നതു എന്തൊരു വിധിയിലായിരിക്കുമൊ?

യൂജിൻ:—അതെ! അദ്ദേഹം ഒരു സുന്ദരപുരുഷനല്ലെ!

ജനി:—നിശ്ചയമായിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു സുന്ദരൻതന്നെയാണ്. ഞാൻ അതിലെ കടന്നുപോകുമ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം നിങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാറുണ്ടു.

യൂജിൻ:—കഷ്ടം! നീ ഇതുവരെ ആ വിവരം എന്തൊടു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ജനി:—എന്തൊടു മറന്നു പോകയാണ്. മറെറാനു മല്ലു പോരോഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടുന്ന എല്ലാ ചെറുപ്പ

കാര്യം നിങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാമെന്നു്. അവർ ഓരോരുപരും പറയുന്നതൊക്കെ ഞാൻ മറന്നു കളയുകയാണു് പതിവു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു ഇതൊരു വലിയ ദ്രോഹമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു് ഇവരൊക്കെ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു്.

യുജീൻ:—എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം നീ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളു. എഡ്വേർഡി അവരിൽനിന്നൊക്കെ ഭേദപ്പെട്ട ഒരു മാന്യനാണു്. അയാൾ ഒരു സുരൂപിയും സമർത്ഥനാണു്. എന്നാലാ ഞാൻ അയാളോടു ഇതുവരെ ഒന്നു സംസാരിക്കുവോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം പരിചയമുള്ളപോലെ തലയൊന്നു താഴ്ന്നു. എന്റെ മുഖത്തു് തന്നെ നോക്കുകയു ചെയ്യും. അതൊക്കെ പോകട്ടെ. അമ്മ അദ്ദേഹത്തേയും നാളത്തെ അടിയന്തരത്തിന്നു ക്ഷണിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടു എനിക്കു വളരെ, വളരെ, സന്തോഷം.

ജനീ:—ഓ ഹോ! അങ്ങിനെയാണോ കൊച്ചമ്മേ! നിങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചു ഞാനുംകൂടി നാളെ വേണ്ടതായിരുന്നു.

യുജീൻ:—എന്റെ ആഗ്രഹവും അങ്ങിനെ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഇരിക്കട്ടെ. ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളൊക്കെ നാളെ രാത്രി ഒന്നു ചൊഴുതിവെക്കാതെ ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞുതരാം.

ജനീ:—നല്ലതു.

യുജീൻ:—ജനീ! കുറച്ചുനാളായിട്ടു, അമ്മ എന്റെ കാര്യത്തിൽ, റെയിൻസ് കുറെ അഴിച്ചു വിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നിന്നുക്കു തോന്നുന്നില്ല. അവർക്കു ഞാൻ നല്ല ഉടു

പിടുവാണം ഞാൻ ചെല്ലുന്നേടത്തിൽ ബാക്കിയുള്ള വരേക്കാൾ വിളങ്ങുവാനും കണ്ടു രസിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേക കെരളകമുണ്ടെന്നു കാണുന്നില്ല. ആ കാര്യം എനിക്കു കുറെ അതൃപ്തമായി തോന്നുന്നുണ്ട്.

ജനി:—കൊച്ചമ്മ! എനിക്കുതിൽ അതൃപ്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ. നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ പതിനെട്ടു വയസ്സ് തികഞ്ഞില്ല! ഒരു പെൺകിടാവ് വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടുന്ന ശരിയായ പ്രായമല്ലേ അത്. ആ കാര്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ വേണ്ടി നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ അമ്മ ഒരിക്കലിടവെക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതാണ് പരമാർത്ഥം.

യുജിൻ:—വിവാഹമൊ? ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിട്ടേ ഇല്ല. ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ എനിക്കു കലശലായ പരുഷത നേരിട്ടുപോകുന്നു. അതൊക്കെ ഇരിക്കട്ടെ. ജനി! എനിക്കു നാളത്തെ പുറപ്പാടിന്റെ കാര്യമൊക്കെ ആലോചിക്കാനില്ല.

ജനി അടുക്കളയിലുള്ള തന്റെ ജോലിക്കു വേണ്ടി പോയി. പോകുമ്പോൾ അവൾ താഴെ പറയാവുന്ന പ്രകാരം തന്നോടുതന്നെ വിരൂപിത:—

“അതെ! അതെ! എനിക്കൊക്കെ അറിയാം. വരാൻ പോകുന്നതൊക്കെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിയണം കാണണം ഉണ്ട്. സാധുക്കൊച്ചമ്മ. അവർക്കു ആരെയാണ് ചിട്ടിച്ചുവലിച്ചിടാൻ പോകുന്നത് എന്നു എനിക്കറിയാം! എഡ്വാർഡിനെ അല്ലെന്നു എനിക്കു സത്യം ചെയ്തു പറയാം. അയാളാണ് ഇതുത. കൊച്ചമ്മയുടെ അമ്മക്കു പണത്തി

ന്നു മീതെ വല്ലതും ഉണ്ടോ? എന്തു ചെയ്യും? കൊച്ചമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ ആരെയാണ് വലിച്ചിടാൻ പോകുന്നത് എന്ന് എനിക്കു നല്ല ചണ്ണു അറിയാം. എന്നാലും ഞാൻ അത് ഇപ്പോൾ അവരോടു പറഞ്ഞു അവർക്കു അനാവശ്യമായ മനക്ലേശം ഉണ്ടാക്കാൻ ഭാവികുന്നില്ല.”

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

(വിനോദയാത്രക്കാർ).

പുതുപ്പാടിക്കാട്ടിലേക്കുള്ള വിനോദയാത്രാ (Pic-nic) ദിവസം നിമ്നഘമാകും വിധത്തിൽ മന്ദമാസത്തോടെ ഉദിച്ചു. ഉപദേശിയാർ പുലച്ചു ക്കതെന്നെ എഴുന്നേറ്റു. ആ ഡംബരം ലേശം കുറയാത്ത വിധത്തിൽ തന്റെ പുറപ്പാടൊക്കെ നിർത്തിച്ചു. നീലപ്പാവടയിലും ചുവന്ന ഡാവണിയിലും വിലസുന്ന യുജിനാകളുടെ ഒരു പുഷ്പംപോലെയോ പൂമ്പാറ്റയെപ്പോലെയോ വിളങ്ങി. ദേഹസുഖത്തിന്റെ മൃത്തിതപമെന്നപോലെ അവളുടെ വെളുത്ത മുഖത്തിന്നു ഒരു തിളക്കവും കൂടി ഉണ്ടായി. കണ്ണാടിയിൽ മിന്നുന്ന അവളുടെ ഛായയുടെ നിസർഗ്ഗസൗന്ദര്യം കണ്ടിട്ടു അവളുടെ മുഖം ഒരു മനോഹരമന്ദമാസംകൊണ്ടു വിടൻ. ചെട്ടെന്നു പിന്നെ അവൾ എന്തോ ഒരു ആലോചനയിൽ നിമഗ്നയായി, ചില സമയത്തു വ്യക്തമാകും വണ്ണം ഒരു തരം ചാഞ്ചല്യം അവളെ ബാധിച്ചു. അവൾ ആ മാതിരി വികാരങ്ങളൊക്കെ മെല്ലെ മനസ്സിൽ തന്നെ തെക്കി, വിരസതയുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചുനിന്നു.

ഒന്നാമതു എത്തിയതു വൃദ്ധൻ മോശയായിരുന്നു. സാമാനത്തിനു പല വീട്ടിലും പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. കിതച്ചുകൊണ്ടു വന്ന അവൻ രണ്ടു വലിയ കൊട്ട നിറച്ചും സാമാനങ്ങൾ ചേറി വന്നതു, നിലത്തുവെച്ചു ആശ്വാസഭാവത്തിൽ ഒഴേങ്ങുന്നിന്നു. വളരെ ഉണ്ണിച്ചുള്ള ദിവസമായിരിക്കും എന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതോടുകൂടി, മോശ, കൊട്ടകൾ പിന്നെയും ചേറി നടക്കേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തി തനിക്കും സാധിക്കുമൊ എന്നുകൂടി ശങ്കിച്ചു ഉപദേശിയാർ പുറത്തുവന്നു.

മോശ:—ഏതെങ്കിലും ഒരു ദോഷിയോടു അവന്റെ കഴുതയെ വാഴ്ച വാങ്ങിയാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ബസ്സുവരെ ഈ സാമാനങ്ങളൊക്കെ അതു ചേറിക്കൊള്ളുമായിരുന്നില്ലെ!

പല വീടുകളിലും ചെന്നു കാരോ വീടുകാർ ഒരുക്കിവെച്ച സാമാനങ്ങളൊക്കെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവരാനുള്ള ഭാരം മോശക്കായിരുന്നു. ആ പ്രവൃത്തിയും നിർവ്വഹിച്ചു മടങ്ങിവന്നതാണ് മോശ.

ഉപദേശി:—എന്റെ ഭാർയ്ക്കു കഴുതയെ കണ്ടുകൂട. എല്ലാം നീ തന്നെ ചുമക്കുന്നതാണ് നല്ലതു. ബസ്സുവരെയല്ലേ വേണ്ടു.

മോശ:—അതുവരയ്ക്കും വേണ്ടി?

ഉപദേശി:—അതു സാരമില്ല.

മോശ:—ഒരു കൈ വാങ്ങി പിടിച്ചാലോ? എന്നാ വിരോധം.

ഉപദേശി:—എന്റെ ഭാർയ്ക്കു ഒരുങ്ങി വരുന്നവരെ ക്ഷമിച്ചിരിക്കൂ. എല്ലാ കാർയ്കളും അവളോടു ചോദിച്ചിട്ടാക്കാം.

മോശ:-കൈവണ്ടി സഹായത്തിന്നു കിട്ടും. ഞാൻ പോയികൊണ്ടുവരാം.

ഉപദേശി:-കൈവണ്ടിയിൽ നീയും നിന്റെ സാമാനവും കൊള്ളുമായിരിക്കും. ഞങ്ങൾ പതിനാലാളുകൾ എന്തുചെയ്യും! നിന്റെ സൗകര്യം മാത്രം ആലോചിച്ചാൽ മതിയോ? എന്റെ ഭാഗ്യചിതാ വരണം. നീ അവളോടു കണ്ടുപറയുക.

മന്ദാരം പൂട്ടുവെച്ചു എത്തിയ ഉടനെ ഭാവിദാ അവളുടെ എത്തി. എല്ലാവരുടെയും സുഖസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അയാൾ വിനയത്തോടെ അന്വേഷിച്ചു. മന്ദാരത്തെ നോക്കി മന്ദാരാ സത്തോടെ തന്റെ തടിച്ച തല ഒന്നു താഴ്ത്തി. പിന്നെ അടുക്കെ നില്ക്കുന്ന സുന്ദരിയായ യുജിനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

ഭാവിദാ:-നിന്റെ പണ്ടേ അഴകുള്ള മുഖത്തിന്നു ഇന്നു ഒരു ശോഭ ജാസ്സി വന്നു കൂടിയപ്പോലെ തോന്നുന്നു. എനിക്ക് കണ്ടതും കണ്ടതും പോലെത്തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

മന്ദാരം:-യുജിൻ! നീ കേൾക്കുന്നില്ലെ മിസ്റ്റർ ഭാവിദാ പറയുന്നതൊന്നും. നിന്നോടുള്ള അദ്വൈതം പറഞ്ഞതുവല്ലവരും ഒന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു മറുപടികൂടി പറവാൻ പാടില്ല എന്നോ?

യുജിൻ മറുപടിയായി അർക്കം വ്യക്തമാകാത്ത വിധത്തിൽ എന്തൊ ചിലതൊക്കെ വിരൂപിരൂത്തു.

മന്ദാരം:-(ഭാവിദോടു.) എന്റെ മകൾക്കു എല്ലാ കാർത്തിലും ഒരു പേടിയാണ്. തനിച്ചു ഭീരുവാണെന്നു തോന്നുന്നു. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ പ്രായംകുറഞ്ഞു

പെണ്ണുങ്ങൾ അങ്ങിനെതന്നെയാണ് വേണ്ടതു. എ
 ന്നെയും പോറിയതു ആ രീതിയിലാണ്. ചെൺ
 കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടതു ഭയവും അനുസരണവുമാണ്.
 ഭയത്തിന്റെയും അനുസരണത്തിന്റെയും മുതൽ
 തപമായ ഉപദേശിയാർ “അതേ” എന്ന സമ്മതവാക്കു
 മറുവടിച്ചായി പറഞ്ഞു.

ഭാവിദ്:—വിട്ടിൽനിന്നു ചിലതൊക്കെ കെട്ടി അയച്ചതു
 കൂടാതെ ഞാൻ വേറേയും രണ്ടു സാമാനങ്ങൾ കൊ
 ണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു ഇതാ രണ്ടു കുപ്പികൾ. ഒന്നു ബദ
 ത്തിന്റെ സർപ്പത്തും മറേറതു വിണ്ടും ആണ്.

മന്ദാര:—ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളും ഞങ്ങ
 ളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ സംഗതിയായതു. മോ
 ശേ! ഈ കുപ്പികൾ രണ്ടും നിന്റെ കൊട്ടയിൽ അട
 ക്കിവെക്കു. അതു ഉടഞ്ഞുപോകാതിരിപ്പാൻ കരു
 തിക്കൊള്ളണം. കെട്ടോ മോശേ!

“എന്നെ ഒരു ഭാരംപേറുന്ന കഴുതയെന്നാണോ നി
 ങ്ങളൊക്കെ ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നത്” എന്നു സാധുമാശ
 ആരും കേൾക്കാതെ തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു. പിന്നെ
 അവൻ കൈവണ്ടിയുടെ കാർപ്പും വീണ്ടും കത്തിപ്പൊന്തിച്ചു.
 ഉപദേശിയാരെ നോക്കി അവൻ മുഖംകൊണ്ടു ചിലതൊ
 കെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒന്നും പൊരുളിച്ചില്ല.

മല്ല, റോസ്, വയലാറ് മുതലായവയുടെ ഒരു സമ്മി
 ശ്രമായ സൌരഭ്യത്തിന്റെ പുറപ്പാടു ജറാഡ്യാ കൂട്ടരും
 വരുന്നണ്ടെന്ന വിവരം പരസ്യമാക്കി. ഇങ്ങിനെപെണ്ണു
 ങ്ങൾ പലരും വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഓരോ സ്ത്രീയും ബാക്കിയുള്ള
 സ്ത്രീകളുടെ പുറപ്പാടുകളുടെ മാതിരി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി

സമയം കഴിച്ചു ജറാഡ് വന്നതിൽപിന്നെ യുവാവായ എഡോൾഫിയും എത്തി. അയാൾ ഉപദേശിയുടേയും ഭാര്യക്കും വളരെ വിനീതഭാവത്തിൽ ഓരോ സലാംകൊടുത്തു. പിന്നെ യുജീനോടു എന്തോ ചില ലോഹ്യംപറഞ്ഞു. തന്റെ അമ്മയുടെ കണ്ണു തന്റെ മുഖത്തു തന്നെ പതിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു യുജീനിനു എഡോൾഫി പറഞ്ഞതൊന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

മന്ദാരം:—എനി ബർനാഡിന്റെ കൂട്ടരുക്രൂടി എത്തിയാൽ നമുക്കു പുറപ്പെടാം.

ഉപദേശി:—അതാവശ്യം അപരം എത്തി.

ബെർനാഡ്:—(ബുദ്ധപ്പെട്ടു പുറപ്പെട്ടു കേൾക്കി) അതെങ്ങനെയും എത്തി. ഇന്നു നമുക്കു നല്ല വിനോദത്തിനു വഴിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കുട്ടികളൊക്കെ വരുന്നുണ്ടു. അതിനിടക്കു ഞാൻ ചെന്നു സ്ത്രീകളോടു ചില ലോഹ്യം പറയട്ടെ.

ജറാഡ്:—(മേറിയെ നോക്കിട്ടു). നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനെ വളരെ പ്രസന്നനായിട്ടാണ് കാണുന്നതു. അയാൾ മിക്കസമയത്തും ഇങ്ങിനെതന്നെയാണോ?

മേറി:—ആഴ്ചയിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം.

ജറാഡ്:—ആ മറുവട്ടിയിൽ അത്ഥം വളരെ കിടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അയാളുടെ ഭർത്താവിനെ സുന്ദരിയായിരിക്കെ ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു എന്തിനു വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നു.

മന്ദാരം:—മതി. അസംബന്ധം പറഞ്ഞതു. നമുക്കു പുറപ്പെടാം.

ഉപദേശി:—നടക്കുവാൻ തന്നെയങ്ങോ തീച്ചുയാക്കിയതു.
 മന്ദാരം:—അതിന്നു സംശയമുണ്ടോ? അര മണിക്കൂർ നട
 കണമായിരിക്കും. ക്ഷീണിച്ചുപോകുമുവെ നമുക്കു
 ബസ്സിൽ കേറാം.

ബർനാഡ്:—(കണ്ണ ചിമ്മിട്ടു) പബ്ലിക്കു നിരത്തായതു
 കൊണ്ടു വഴിക്കൽവെച്ചു യാതൊരു തമാശക്കളിപ്പം
 നിവൃത്തിയില്ല.

എല്ലാവരും നടക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. ആറൊപെണ്ണമാ
 യി ഓരോ ജോടായി എങ്ങിനെ ചിരിയേണമെന്ന പരിഭ്ര
 മമാണ് ആണിന്നും പെണ്ണിന്നും ഒരുപോലെയുണ്ടായത്.
 മേറി യുസ്റ്റെയിഡിന്റെ കൈകോർത്തുപിടിച്ചു. മിമി(മേറി
 യുടെ മകൾ) ജറാഡിന്റെ ഒന്നിച്ചു കൂടി. സീസിലി ഉപ
 ദേശിയാണേയും ബർനാഡ് മന്ദാരത്തേയും ആശ്രയിച്ചു.
 എഡ്വാർഡി മെല്ലെ യൂജീനിന്റെ അടുക്കെ ചെന്നു. എ
 ഡ്വാർഡിയോടു അടുത്തു ചെരുമാറാൻ സംഗതി വരു
 മല്ലോ എന്ന വിചാരത്തിന്മേൽ ആ പെൺകിടാവ് പര
 മാനന്ദംകൊണ്ടു വിറച്ചു.

“യൂജീൻ! മിസ്റ്റർ ഓപീലിന്റെ കൂടെ പോകൂ” എന്നു
 തന്റെ അമ്മയുടെ ശാസന യൂജീനിന്റെ ആ ഭാഗ്യവും
 തടഞ്ഞു. കല്പന കേട്ട ഉടനെ യൂജീൻ നിവ്വാഹമില്ലെന്ന്
 പോലെ എഡ്വാർഡിയെ നോക്കി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു.
 എന്നിട്ട് ആ പാവം പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടാണെങ്കിലും കൂടി
 അമ്മയുടെ കല്പന നിറവേറുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ
 വേഷവും വിഴുങ്ങിനില്ക്കുന്ന എഡ്വാർഡിയെ റക്ഷൽ
 ഒന്നിച്ചുകൂട്ടിയെങ്കിലും അവർ യൂജീനിന്റെ സന്നിധാന
 ത്തിൽനിന്നു വളരെദൂരം വിട്ടുപോകാതിരിപ്പാൻസൂക്ഷിച്ചു.

അവർ നിരത്താവിട്ട ഒരു ഇടവഴിയിൽ ഇറങ്ങി. പിന്നെ ഒരു വിശാലമായ വയലിൽ എത്തി. ബെർനാഡ് വളരെ ചുറ്റുവട്ടം കാണിച്ചു. മന്ദാരത്തെക്കൊണ്ട് ഒരു കണ്ടുപിടിത്തം ഉണ്ടായി എന്നു ഒരു കട ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയറി മറിയിച്ചു. മന്ദാരം പേടിച്ചു നിലവിളിച്ചുപോയി.

മന്ദാരം:—ബെർനാഡേ നിങ്ങൾ ഒരു പിശാചാണ്. ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇങ്ങനെ കളിച്ചാൽ, കറെ കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും?

ബെർനാഡ്:— (മന്ദാരം സന്ദർശിച്ചു) അതു നിങ്ങൾക്കു കാണാമല്ലോ.

മന്ദാരം:—ഇങ്ങനെ ഓരോ കിരുകിര പരഞ്ഞാൽ ഞാൻ നിങ്ങളേയും വിട്ടു വേറെ പോകും.

ബെർനാഡ്:—എങ്ങനെ ഓരോന്നു പരഞ്ഞാൽ.

മേരി:—യുണ്ണേയിഡെ! കറെ ചുണ്ണ കാണിക്കൂ. യുവാക്കൾക്കൊന്നും ഈ മാതിരി ശങ്ക അരുത്. നാണക്കം തീരുന്ന ഒരു യുവാവ് വെറും വിഡ്ഢിയാണെന്നു ബാക്കിയുള്ളവർക്കു തോന്നും.

ജറാഡാകട്ടെ, ഒരു ചെറിയ ബോമ്മയെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു. മിമിയേയും കൂട്ടി, ബാക്കിയുള്ളവരൊന്നും താൻ പറയുന്നതു കേൾക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി എല്ലാതരവും കടത്തി നടന്നു. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾ കൂട്ടിയേപോലെ ഇരിക്കുന്ന മിമിയുടെ ചിരി കൂടക്കൂടെ കേട്ടുതുടങ്ങി. ജറാഡി പറയുന്നതു മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാത്താൽ കൂടി എല്ലാം മനസ്സിലായെന്നു നാട്ടുത്തിലും കൂടി മിമി ചിരിച്ചു.

തന്റെ പച്ചക്കറിത്തോട്ടത്തപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ട്, ഉപദേശിയാർ സിസിലിയുടെ കൈമയൊക്കെ പോക്കി.

സിന്ധീലി, ഖാക്കിയുള്ളവർ പറയുന്നതൊക്കെ എന്തായ
 രീക്ഷം എന്ന കൌതുകത്തോടെ അവരെയും നോക്കി നട
 ന്നു. യൂജിനിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നു എഡ്വാർഡിനെ
 വിടുത്താൻ വേണ്ടി റഷെൽ ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങളൊക്കെ,
 കല്പിച്ചുകൂട്ടിച്ചെയ്യുന്ന സാഹസമൊക്കെ, എഡ്വാർഡി
 'വിഫലമാക്കി. ആ യുവാവ് യൂജിനോടു അളവറ്റ അനു
 രാഗത്തിൽ ചാടിപ്പോയിട്ടില്ലെങ്കിലും അവളുടെ നേരെ വ
 ളരെ ആകർഷണം തോന്നിയിരുന്നു. അവൾക്കു അയാളോ
 ടും അതേ സ്ഥിതിയായിരുന്നു. എല്ലാവർക്കും അങ്ങിനെ
 ഒരു ഉഴവം ജനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും
 ഭർത്താക്കന്മാർക്കും കണ്ണു വേഗം തുറക്കാറില്ല.

ദാവിദിനു തന്റെ കൂടെ നടക്കുന്ന യൂജിൻ കൂടക്കൂടെ
 നിശ്ചയിക്കുന്നതും പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതും
 എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അവളെ വിനോദിപ്പി
 പ്ലാൻ വേണ്ടി അയാളുടെ ഭൗമപ്രയത്നങ്ങളൊന്നും ഫ
 ലിച്ചില്ലെങ്കിലും അയാൾ അപജയം നടിച്ചില്ല.

ദാവീദ്:—ഇന്നു ഒരു സുദിനംതന്നെയാണ്. ഉഷ്ണത്തിനും
 കുറവില്ല. ഞാൻ ഒരു സമയം മഴ പെയ്യാൻ മതി
 എന്ന് ഭയപ്പെട്ടു.

യൂജിനിന്റെ മറുവടി ഒക്കേ ഒരു വാക്കിൽ മാത്രം
 കർശിച്ചപ്പോൾ ദാവീദ് ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു. “ശരി
 തന്നെ. ഇവൾ നല്ലവണ്ണം ശിക്ഷിച്ചുവളർത്തപ്പെട്ട ഒരു
 പെൺമണി തന്നെയാണ്.” അക്കൂട്ടത്തിൽ നിസ്സഹായ
 നായി തനിയെ നടന്നിരുന്നതു വൃദ്ധൻ മോശ മാത്രമായി
 ളന്നു. ഓരോ കൊട്ട ഓരോ കയ്യിലുതുക്കി മോശഎന്തൊ
 ക്കെയൊ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു. വല്ലവരും തന്റെ

സ്ഥിതി കാണട്ടെ എന്നുവിചാരിച്ചു അയാൾ ചിലപ്പോൾ വഴിക്കൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടാകും. എന്നിട്ടൊന്നും അവനോടു സാമാനം ഏറ്റുവാങ്ങി അവന്നു അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസം കൊടുപ്പാൻ ആരും ഒരുമ്പെടുന്നതു കണ്ടില്ല. ഒരു സമയം അവന്റെ ആവലാതികളുടെശബ്ദം ബാക്കിയുള്ളവരുടെ നിരന്തരമായസംസാരത്തിൽ ആണ്ടുപോയിരിക്കാമോശ്—(ആത്മഗതം) ഞാൻ ചുമക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ചിലത് തിന്നാനെങ്കിലും എന്നെ സമ്മതിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതും എന്റെ നിർദ്ദാഗ്ധ്യംതന്നെ.

ആ വിശാലമായ സ്ഥലം ഓരോരുത്തർക്കു ഇഷ്ടപോലെ പറവാനും ചെയ്യാനും ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ബെർനാഡാണ് ആ കാര്യത്തിൽ തലവനായി നിന്നത്. ജാഡ്, ഒരു നല്ല തരത്തിൽ ആ ചെറിയമിമിയെ ഒരു പൊന്തയിലേക്കു കളിയായി തള്ളി, അവളുടെ ദേഹത്തിന്മേൽ തനിക്കു ഇഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ നുള്ളി. അവൾ തടുത്തപ്പോൾ അതൊക്കെ വെറും തമാശയാണെന്നും പറഞ്ഞു അയാൾ അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. യൂസ്റ്റയിസിനെ ഒന്നു ഉണർത്തുവാൻ വേണ്ടി “എന്നെ പിടിക്കാൻ കിട്ടില്ല” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മേറി യൂസ്റ്റയിസിനേയും വിട്ടുപാഞ്ഞു (വയസ്സുകുന്നുണ്ടെന്ന ബോധം പെണ്ണുങ്ങൾക്കു വല്ലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ?) ഇതുതന്നെ തരമെന്നു യൂജീനും ചെട്ടെന്നു തോന്നി. ദാവിദിന്റെ ചില മുഖസ്തുതികൾ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു അവളും ഒന്നു മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. സാധു ദാവിദിന്നു അയാളുടെ കുന്വയംകൊണ്ടു അവളുടെ പിന്നാലെ ഓടുവാൻ

സാധിച്ചില്ല. അയാൾ ഒരേടത്ത് കോനേരം തിന്നപ്പോൾ മന്ദാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തെത്തി.

ഭർവീട്:—നിങ്ങളുടെ മകൾ എന്തൊരു അസ്സൽ കട്ടിയായാണ്! അവൾ ഒരു വീട്ടിലേക്കു ഒരു അലങ്കാരമായിരിക്കും. വീട്; ഒരു ആകർഷിക്കത്തക്ക സ്ഥലമാണെന്നു ബോധ്യം വരുത്തും. എനിക്കു അവളെ പ്രശംസിച്ചതൊന്നും ചോരെന്നു തോന്നുന്നു.

മന്ദാരം:—നിങ്ങൾക്ക് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നതുതന്നെ എനിക്കു വളരെ തൃപ്തിയും സന്തോഷവും ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഭാവീട്:—ഇങ്ങിനെ മാത്രം പറയുന്നതുകൊണ്ടോ? എന്റെ പൊന്നിഷ്ടത്തി! എനിക്കു മറെറൊരു കാര്യവും കൂടി അവളെപ്പറ്റിപ്പറയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അത് ഒരു അടുത്ത അവസരത്തിലാക്കാം. വിനോദിപ്പാൻ വേണ്ടി വന്ന ഈ ദിവസത്തിലൊന്നും കാര്യം പറയാൻ പാടില്ല.

മന്ദാരം:—ശരിതന്നെ സ്റ്റേറ്റിതാ “നമുക്കു അതൊക്കെ പിന്നെ പറയാം.”

ഭാവീട്:—പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ്:—
ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മന്ദാരം പുല്ലുഭാവത്തിൽ ഒന്നു ചിരിച്ചു.

മന്ദാരം:—എന്റെ മകൾക്കു നല്ലതെന്താണെന്ന് ഒരു പുരുഷൻ അറിയുന്നതിനേക്കാൾ ഞാനാണ് അറിയുന്നത്. ഞാൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും അവർ അതിന് വഴിപ്പെടും. എന്റെ കാര്യത്തിൽ അയാൾ കയ്യിടുന്നത് ഞാൻ കാണട്ടെ! അയാൾക്കുറപ്പോ?

ദാവിദ്:—(ആശംസിച്ചിരിക്കുന്ന മട്ടിൽ) അതെ. അതേ ശരി. നിശ്ചയമായിട്ടും. ഞാൻ വെറുതെ ശങ്കിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ എതിരായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ആലോചനകളും നിബന്ധനകളും ഒന്നും അറിയാതെ ചെറുപ്പക്കാരായ എഡോൾഫിയും യൂജീനും ഒരേദന്തം അന്വേഷണം കണ്ടുമുട്ടി. സാധാരണ കമനീകമാനമാരെ പോലെ അവർക്കു വളരെ ഒന്നും അന്വേഷണം പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലും ഓരോരുത്തരുടെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വിചാരം രണ്ടാൾക്കും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി. യൂജീൻ ജനിച്ചതുതന്നെ പ്രണയം ദാനം ചെയ്യാനും പ്രണയം സ്വീകരിപ്പാനും ചേണ്ടിയാണ്. കള്ളനോടും അടയ്ക്കും കള്ളച്ചിരികളും മറ്റു തുള്ളിത്തങ്ങളും ഒന്നും അവളുടെ അരികെ പോയിട്ടുകൂടി ഇല്ല. ഒരു സമയം അവൾക്കു പ്രണയം ജനിക്കുന്നതു ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമായാൽ കൂടി, അവളുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും ആ പ്രണയത്തോടു ലയിച്ചുപോയിട്ടു അതിന്റെ വീഴ്ചത്തിന്നു കട്ടികൂട്ടും. എന്നതിന്നു സാധ്യമില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു കട്ടി ഉപദേശിയാക്കും. മന്ദാരത്തിന്നും എങ്ങിനെ പിറന്നുപോലും?

ഒന്നാമത് എടുത്തു പറയേണ്ടത് എഡോൾഫി ഒരു ധനികനല്ലെന്നു സംഗതിയാണ്. എന്നാലും കൂടി അയാൾക്കു സാമർത്ഥ്യവും സത്യവും ഔദാര്യവും പ്രവൃത്തിയിൽ തൃപ്തിയും ഉണ്ട്. ഈ ഗുണങ്ങളൊന്നും യൂജീനിന്റെ പണത്തിനാലാണ് മാതാവോടു ഫലിക്കുകയില്ല. എഡോൾഫി പണം കിട്ടാനോ സമ്പാദിച്ചാണോ ഉള്ള മാർഗ്ഗവും ഇല്ല. പ്രണയത്തിൽ മുഴുകിയ ഒരു യുവാവിന്നു മനോരാജ്യവും പ്രണയവീര്യവും കൊണ്ട് എല്ലാം ശുഭത്തിൽ കലശലിക്കുക

മെന്ന ഒരു വിശ്വാസം മാത്രമേ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ളൂ. ഒരുവളെ കലശലായി ഒരുവൻ സ്നേഹിച്ചാൽ അവളെ ലഭിക്കുവാനുള്ള അവകാശവും അവനു സിദ്ധിച്ചുപോയെന്നാണ് സാധു ഏശ്യാൾക്കുവേണ്ടിയുടെ ധാരണ. ഈ സംഗതിയേപ്പറ്റി ഗാഢമായി വിചാരിപ്പാനൊന്നും അയാൾക്കു അവസരമൊ ക്ഷമയൊ ഉണ്ടായില്ല. പണ്ടും പലേ പെണ്ണുങ്ങളോടു അയാൾക്കു കൊതി വീണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കു സാധിക്കണം എന്നു തോന്നി ശ്രമിച്ചു കാർയ്യങ്ങളൊക്കെ, അയാൾ ഏതുപ്രകാരത്തിലും ഉടവും തടവും കൂടാതെ സാധിച്ചിട്ടും വന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു യുജീനിനെ തനിക്കു കിട്ടാതെ പോകുമെന്ന ഒരു വിചാരം അയാൾക്കു ഉണ്ടായിരുന്നേ ഇല്ല.

ഏശ്യാൾക്കുവേണ്ടിയും താനും മാത്രമേ ഒരേടത്ത് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന ബോധം യുജീനിക്കും തൽക്ഷണം ഉണ്ടായി. ബാക്കിയുള്ളവരിൽനിന്നു അകലെയും മറയപ്പെട്ടിട്ടുമാണ് ആ രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാരുടേയും തല്ക്കാലത്തെ നില്പ്. ഈ നിലയിൽ തന്നെ തന്റെ അമ്മ കണ്ടു പിടിച്ചുകൊടുത്തു എന്ന ഒരു പേടി യുജീനിനെ വിറപ്പിച്ചു. തന്റെ റമകളുടെ സഹജമായ ഭീരുത്വവും തന്റെയും നിമിത്തം അവൾ അധർമ്മ വിഷയത്തിലേക്കുള്ള യാതൊരു ചിന്തകളും പരിചാലിക്കുന്നതല്ലെന്നു അവളുടെ അമ്മക്കു ഭ്രമവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ എത്രവിവേകമുള്ള മാതാക്കന്മാരും എല്ലാ കാർയ്യവും കാണുകയില്ല.

ഏശ്യാൾക്കുവേണ്ടി:—(വിചാരം) ദിവസം എത്ര വേഗമാണ് പറക്കുന്നത്. അവളോടു എനിക്കു പ്രണയമുണ്ടെന്നും, അവളെ ഒരു ഈശ്വരിയെപ്പോലെ ഞാൻ ആ

രാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ പറയാതെ പോയാൽ എനിക്കു അതിനു പിന്നെ എന്ന് സാധിക്കാ?

യുജീനും ആലോചനയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു “എന്നേപ്പറ്റി അയാൾ എന്തു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അയാൾക്കു എന്നോട് പ്രേമമുണ്ടായിരിക്കുമോ? അയാൾ അതിനെപ്പറ്റി വല്ലതും എന്തോട് പ്രസ്ഥാപിക്കുമോ? ഇതശ്ചരാ! എനിക്കു ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നു” എന്നൊക്കെ ആയിരുന്നു യുജീനിന്റെ ആലോചന.

സാധു കമനീകമനന്മാർ! നിങ്ങൾ അന്യോന്യം നിങ്ങളുടെ രഹസ്യം തുറന്നു പറവാൻ വെന്തുരുകുന്നു. ഭയം നിങ്ങൾക്കു തടസ്ഥമായി നില്ക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ മുണ്ടുകൾ അനങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയവികാരം ഭാഷണരൂപത്തിൽ കണ്ണുകൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു. ക്ഷമയോ? നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എത്തിയത് ആരും കാണാത്ത ഒരു ദിക്കിലല്ലേ! ഒരു സമയം ഇവിടുന്ന് നിങ്ങൾ ചിലതൊക്കെ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള വഴി കാണാനും മതി. ഈ ബഹളത്തിന്റെ ഇടയിൽനിന്ന് വിട്ടൊഴിവാന്നും സ്വകാര്യമായി ചില ദിവ്യ സുഖാനുഭവത്തിന്നും നിങ്ങൾക്കു ഇട കിട്ടുമായിരിക്കും.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

(കാട്ടിനുള്ളിൽ).

എല്ലാവരും സ്നേഹനിൽ എത്തി ഒരു ബസ്സും പിടിച്ചു. രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ പുതുപ്പാടിയിൽ എത്തി. അവിടെ

ഇറങ്ങി. “എന്റെ ക്ഷീണം ഇനിയും തീർന്നിട്ടില്ലെ”ന്നു പറഞ്ഞു മോശ നിരന്തരം ഇരുന്നു.

ഉപദേശി:—എനിക്കും ഇവിടെ ഒന്നു വിശ്രമിക്കാമെന്നുണ്ട്.

മന്ദാരം:—വരട്ടെ ഇത്തിരി ക്ഷമിക്കൂ. നമുക്കു സുഖമായി വിശ്രമിക്കാനും വിനോദിച്ചാനും നല്ല ഒരു ദിക്കു ഒന്നാമതു കണ്ടു പിടിക്കാനുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മന്ദാരം മുന്നിലു ചാക്കിയുള്ള വർ പിന്നിലായി കുറെ ദൂരം നടന്നു. അവർ പച്ചപ്പല്ലുകൊണ്ടു മുടിയ ഒരു നല്ല തുറസ്സിൽ എത്തി.

മന്ദാരം:—ഇതു ധാരാളം മതി.

ഉപദേശിയാർ ഇരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം തന്റെ ഉദമാൽ നിലത്തു വിരിച്ചു. മോശ രണ്ടാമതും തന്റെ ഘനമുള്ള കൊട്ടകൾ ചോടെ വെച്ചു.

മേറി:—ഈ സ്ഥലം എനിക്കിതു പിടിച്ചില്ല.

റഷെൽ:—എനിക്കും അങ്ങിനെതന്നെ. ഒരു ചാഞ്ഞപ്രദേശം ഇതിലു നന്നായിരിക്കും. മോശ! എഴുന്നേൽക്കു നീ എന്തിനീരുന്ന? എന്തായിരുന്ന ഇത്ര ബദ്ധപ്പാടു? നടക്കൂ.

എല്ലാരുടേ ഏകദേശം അര മൈൽ ദൂരം നടന്നു. ഒരേടത്തു എത്തി.

ജോഡ്:—ഇതുതന്നെയാണു നമുക്കു പറ്റിയ സ്ഥലം. ധാരാളം വൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടു. തണലും സുഖവും ഉണ്ടു. വിനോദത്തിനും വഴിയുണ്ടു. നിങ്ങളെക്കൊക്കെ എന്തു പറയുന്നു.

ഇതു നോക്കിയപ്പോൾ ആർക്കും വിശ്വാസം പറയാൻ

യും വെച്ചു നടവിൽ അമർന്നിരുന്നു. ഇനി അവിടുന്ന് ഇളകുകയില്ലെന്നു അവൻ ഉറപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും ഓരോ ദിക്കിൽ ഇരിപ്പാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. പെണ്ണുങ്ങൾ താന്താങ്ങളുടെ ഉടുപ്പ് ശരിപ്പെടുത്താൻ കുറെ സമയവ്യയം ചെയ്തു. യുജീൻ തന്റെ മുഖത്ത് നോക്കി ആരും കാണാതെ തലയൊന്നു കുനിച്ചത് തന്നെ അടുത്തുചെല്ലുവാൻ ക്ഷണിച്ചതാണെന്നുള്ള നാട്ടുത്തിന്മേൽ എഡോൾഫി യുജീനിന്റെ അരികെ ഇഴഞ്ഞുപരാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അയാൾ ആ സ്ഥാനത്ത് എത്തുമുമ്പെ, ഭാവില്, യുജീനിന്റെ ഭേദത്തിൽ വിനോദം എന്നു ശങ്കിച്ചുപോവാൻ തക്കവണ്ണം ചെയ്യുന്നു അവളുടെ അടുക്കെ ചാടുംപോലെ ചെയ്തിരുന്നു. ഭാവിദിന്നു യുജീനോടുള്ള സ്നേഹം ഒരു ആഹാരപ്രിയന് തന്റെ ഭക്ഷണസാധനത്തോടൊന്നുചേർന്നുപോലെ ആയിരുന്നു. അയാൾക്കു അവളെ കിട്ടണം എന്ന പിടിത്തം ഉണ്ടായപ്പോൾ ചേരെ ആർക്കും അവളെ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കരുതെന്ന നിശ്ചയവും അയാൾക്കുണ്ടായി. ഈ സംഭവം നടന്നപ്പോൾ സാധുവായ യുജീനിന് ഒരു നല്ല ദിവസം ചെറുതെ ചോരയ്ക്കുകമല്ലെ എന്ന പരിതാപവും ഉണ്ടായി. ഭാവിദിന്നെ അവൾക്കു പണ്ടേ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോഴൊ അവളെ ദൃഷ്ടിച്ചുകൂടാതായി.

മന്ദാരം:— (തന്റെ ഭർത്താവോടു) നേർക്കിൻ. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ആ ക്രമത്തിൽ നിന്നു കുറെ വീണ്ടത് കൃപിക്കുക എടുത്തുകൊണ്ടു വരീൻ. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഭാവികുന്നു. വേണമെങ്കിൽ സഹായത്തിനു മോശമേയം കടിക്കുക.

മോശ:—ഇതുകേൾക്കാ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഇരുന്നിട്ടേ ഉള്ളൂ.

മന്ത്രി:—തരക്കേടില്ല. കൂടെ കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ വിവര മിക്കവാറും വേണ്ട സമയം കിട്ടും. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് നാം എങ്ങിനെയാണ് വിനോദിക്കേണ്ടത്? നിങ്ങളുടെ വിനോദിക്കാൻ വട്ടം കൂട്ടുകയാണെങ്കിൽ സിസീലിയും ഞാനും ഈ കൊട്ടകൾ കൂടെ കാവലായി ഇവിടെ ഇരുന്നുകൊള്ളാം.

ജോർജ്:—(മീമിയെ അത്ഭുതത്തോടെ കൂടെ നോക്കിട്ട്) നാം ഉള്ളിപ്പുകളിപ്പാൻ തുടങ്ങുക.

തന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നൊഴുന്ന് മൂന്നാം മണിക്കൂറിൽ വിന്നി മാത്രം കാത്തുകൊണ്ടിരുന്ന യൂജീൻ സന്തോഷത്തോടെ കൂടെ എഴുന്നേറ്റു എഡ്വാർഡിനെ തെല്ലുകൂടി അവളുടെ അടുക്കെ എത്തി, എല്ലാവരും ഓരോരുത്തരും പിടിച്ചാൻ പാഞ്ഞു. കളി ഒടുവിൽ “എന്നെക്കണ്ടു പിടിച്ചാട്ടെ” എന്ന രീതിയിൽ കലാശിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ബലപ്പെട്ട് ഓടുന്ന യൂജീനിനെ ചെന്നു പിടിക്കുന്നതു മിക്ക സമയത്തും എഡ്വാർഡിനെ ആയിരിക്കും. കിതച്ചു ടീംഗ്ലാസും വലിക്കുന്ന സാധു ദാവീദിന് എത്ര സാഹസപ്പെട്ടിട്ടും കൂടി യൂജീനിനെ തൊടാൻപോലും കിട്ടിയില്ല. അയാൾ “അത്ര ക്ഷണം ഓടല്ല. യൂജീൻ അത്ര വേഗതയിൽ ഓടല്ല. എന്നെ വിചാരിച്ചു കറെ മെല്ലെ ഓടൂ. ഞാനും നിന്നെ ഒരിക്കൽ തൊട്ടുകൊള്ളട്ടെ” എന്നൊക്കെ പറയുന്നതായി നിലവിളിക്കുമ്പോഴൊക്കെ യൂജീൻ അവളുടെ ഓട്ടത്തിനു മുറുകുവുമ്പോൾ വേഗതയും കൂട്ടിയതേ ഉള്ളൂ. ഒടുവിൽ അവൾ ദാവീദിനെയും പിട്ടു വളരെ ദൂരെ എത്തി.

വിനോദം, എല്ലാവരും ഒളിക്കാനും രൊഹി മാത്രം കണ്ടുപിടിക്കാനും എന്ന നിലയിലായി. ദാവിദിനെയാണ് മറുത്തുവരെ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ഭാരം ഏല്പിച്ചത്. ജറാഡും മീശിയും ഒന്നിച്ചിറങ്ങി. ബാക്കിയുള്ളവരും ഊരങ്ങളിലേക്കായി ഒളിക്കാൻ പിരിഞ്ഞു.

എഡോൾഫി മെല്ലെ യൂജീനിന്റെ കൈ ചെന്നു പിടിച്ചു. “വത്ര നമുക്കു ചെന്നൊളിപ്പാൻ ഒരു വിശേഷമായ സ്ഥലം ഞാൻ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. താമസിയാതെ നമ്മൾ അങ്ങട്ട് ചെല്ലുക” എന്നു മന്ത്രിച്ചു. “വിരോധമില്ല” എന്നു യൂജീനും മറുപടി പറഞ്ഞു. എഡോൾഫി അവളുടെ കൈ പിടിച്ചപ്പോൾ, യൂജീൻ അത് അവന്നു സന്തോഷത്തോടെ വഴിപ്പെട്ടുകൊടുത്തു. അവർ ഇരുവരും ഒളിക്കാൻ വേണ്ടി നിബിഡമായി വൃക്ഷങ്ങളുള്ള ഒരു കാട്ടുലേക്കു പോഞ്ഞു.

യൂജീൻ:—നാം മറുത്തുവരിൽനിന്നു വളരെ അകലെ ആയ്തോയല്ലോ.

എഡോൾഫി:—ദാവിദ് നിന്നെ ക്ഷണത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന വിചാരം നിന്നുണ്ടോ?

“അപ്പാ! അതമാത്രം വയ്യാ” എന്നു യൂജീൻ ചുണ്ടിച്ചു പറഞ്ഞു. താൻ പറഞ്ഞത് കറെ കവിഞ്ഞുപോയോ എന്നു സംശയിച്ചു, ക്ഷണംകൊണ്ട് അവളുടെ മുഖം ചുങ്കുന്നു. എഡോൾഫി അവളുടെ കൈ പിടിച്ചു, കുനിഞ്ഞു കൊണ്ട് അതിന്മേൽ ചുംബനങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. അന്നു രാഗമുള്ള രൊളുടെ താലോലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നത് എത്ര ഹൃദയംഗമമായ സന്ദർഭമാണ്. ഭയംകൊണ്ടും സംശയംകൊണ്ടും, ശാസനകൊണ്ടും ഭീഷകാലാ സാധിക്കാത്ത

ഒരു അനുഭവം പിന്നെ പെട്ടെന്നു സാല്യമാസ്തുരുമ്പോൾ അതിന്റെ സുഖാനുകൂതി എത്രകണ്ടു ഇട്ടേക്കും. അവരുടെ മെയ്യും വളരെ നേരം നിലനില്ക്കത്തക്കവണ്ണം കടുപ്പമുള്ളതായിരുന്നു എഡോൾഫി മെയ്യും മുറിച്ചു.

എഡോൾഫി:—(നിറഞ്ഞുവഴിയുന്ന അനുരാഗത്തോടെ) യൂജീൻ! എനിക്കു നിന്നോടു തോന്നുന്ന അനുരാഗം അളവില്ലാത്തതെന്നു പറവാൻ ഞാൻ ഇന്നത്തെ തിയ്യതി വരെ കാക്കേണ്ടി വന്നു. എനിക്കു സമിച്ചു കൂടാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രം ഞാൻ ഇങ്ങിനെ തുറന്നു പറയുന്നതാണ്. എല്ലാം പറവാൻ ഇപ്പോൾ അവസരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എനിക്കു നിന്നേയും ചിരിഞ്ഞിട്ട് അറന്നിമിഷം കഴിക്കുന്നത് തന്നെ സങ്കടമായിരിക്കുന്നു. എനിക്കു എപ്പോഴും നിന്റെ ഒന്നിച്ചു കൂടിക്കഴിയാൻ മാത്രമെ ആഗ്രഹമുള്ളൂ. ഈശ്വരാ! നിണക്കു എന്താണ് വന്നു പടിച്ചുപോയത്?

എഡോൾഫിയുടെ വാക്കുകൾ ഉല്ലിഖിച്ചു സന്തോഷത്തിന്റെ ആധിക്യമാണ്. യൂജീനിനു സഹിക്കുവയ്യാതായിട്ടു ഒരുതരം തളിച്ചു ഉണ്ടാക്കിയത്. വെറും ആനന്ദം കൊണ്ട് അവൾക്കു ബോധക്ഷയം നേരിടാറായി. ഒരു തുള്ളിച്ചിരിക്കു അവളുടെ സന്തോഷം പൊടുന്നാനേ ഒതുക്കുവാൻ ഒരു സമയം സാധിച്ചെന്നു വരാം. എന്നാൽ യൂജീനിന്, അവൾ എല്ലാറ്റിലും വെച്ചു ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പരുഷനെ വഞ്ചിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കാത്തവണ്ണം ഹൃദയശുദ്ധതയും അനുരാഗ വീര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സുഖം ഒരാളെ കൊല്ലുകയില്ലെങ്കിലും അതിസുഖം മരണാവേദന ഉണ്ടാക്കി എന്നും വരും. എഡോൾഫി അവളെ പൊന്തിപ്പിടിച്ചു

“നിന്നുക്കു എന്നോടു പ്രേമം ഉണ്ടോ. ഉണ്ടോ എന്നു മുഴുവായി ചോദിച്ചു. അത്യന്തം തൃപ്തിസൂചകമായി ഒന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടും പരമാനന്ദത്തോടെ ഒന്നു മനഹസിച്ച് ഉടൻ അവൾ അയാളോടുള്ള അനുരാഗത്തെ വിശദീകരിച്ചു. അവൾ അയാളുടെ പിടിത്തത്തിൽ നിന്നു കുതിർപ്പോടെ വാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. ശ്രമിക്കുവാൻ ഉള്ള ശക്തിയും അവൾക്കുണ്ടായില്ല. സന്തോഷംകൊണ്ടു മതിമാനു പോയ എഡ്വാർഡി, അവളുടെ സുന്ദരവർണ്ണത്തിൽ വിണ്ടും വീണ്ടും ചുഞ്ചിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുമ്പോൾ “പിടി കിട്ടിപ്പോയി. പിടി കിട്ടിപ്പോയി. ഒടുവിൽ നിങ്ങളെ കണ്ടുപോയി” എന്നു നിലവിളി അവരുടെ ഏർപ്പാടിന്നു പ്രതിബന്ധമായി.

ആ നിലവിളി ദാവീദിന്റെ റതാണെന്നു ഭ്രമവിചാരിച്ചയാൾ യുജീനിയെ ബോധ്യമായി. അവൾ അവളുടെ കരകൾ കയ്യിൽനിന്നു കുതിർന്നു ഒരു ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തേക്കു മരണപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞു.

എന്നാൽ ദാവീദ് കണ്ടു പിടിച്ചതു എഡ്വാർഡിയെയും യുജീനിയെയും ഒന്നു മല്ലായിരുന്നു. ആ സാധുവളുടെ നേരത്തോളം കാട്ടിൽ ഒളിച്ചുവരെ കണ്ടു പിടിച്ചാൻ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയായി പ്പിറഞ്ഞവർ വളരെ ഭദ്രമായി ഒളിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു ദാവീദിന്റെ അദ്ധ്വാനമെല്ലാം വളരെ നേരത്തോളം വിഫലമായി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഇടത്തൂർ വളളിക്കെട്ടിന്റെ അടുക്കലുള്ള കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒരു സൂര്യനാശിപ്രകാശത്തിന്റെ വാസന ദാവീദിനു ശക്തിപ്പെടുത്തിയാൽ സാധ്യമായി. “ജോഡ്” അടുത്തുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നു അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

വള്ളിക്കുട്ടിന്റെ മറുവശത്തു ചെന്നുനോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ ഉഴുതും തെറ്റിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ജാഡ്, വെറിയ മിമിയെ തൊടുംപ്രകാരത്തിൽ ഒരേടത്തു ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. തങ്ങളെ, സൈപര സല്ലാപത്തിനിടയിൽ, ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടു രണ്ടാൾക്കും നീംസത്തിനു മേതുവായെങ്കിലും, ദാവീദ് അവരെ കണ്ടു പിടിച്ചു സന്തോഷംകൊണ്ടു മേലെഴുതിയ പ്രകാരം നില വിളിച്ചു. നിലവിളിയും, ആളുകളുടെ സംസാരവും ചിരിയും കൈക്കേട്ടപ്പോൾ യുജീനും അപ്പന്റെ കാമുകനും അവിടെ എത്തി എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. ഉണ്ണും ജാസ്സിയാകുന്നു എന്ന കാരണത്തിന്മേൽ വല്ലതും കഴിപ്പാനായി മടങ്ങി ചെല്ലാൻ ചിലർ അഭിലാഷപ്പെട്ടു. യുജീനും എഡ്വാർഡും വിധി സന്തോഷത്തോടെ അന്വേഷണം നോക്കി. ആ ചെടി കൂട്ടത്തിൽ അവർ രണ്ടും അല്പം മുറുപ്പ് എത്ര പരമാനന്ദത്തോടെ സമയാ പോക്കിയിരുന്നു. എന്നാലുകൂടി അവരുടെ ശങ്കയൊക്കെ അസ്തമിച്ചതു അവർക്കു ഭാഗ്യോദയമായിത്തോന്നി. ഒരു സമയം കറ കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്കു മറ്റൊരു തരവും കൂടി കിട്ടുകയില്ലെന്നു എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുന്നു. എഡ്വാർഡി:—(ദാവീദ്നോടു.) ബർനാഡെവിടെ.

ദാവീദ്:—ഞാനെന്തറിയും. അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ അയാളെ ഞാൻ കണ്ടു പിടിക്കുമായിരുന്നില്ല!

അപ്പോൾ ഒരു മരത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു “ഇതാ, എല്ലാവരും വാങ്ങിനിന്നു കൊൾവിൻ” എന്ന ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടതോടുകൂടി ബർനാഡും അയാൾ ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു മരക്കൊമ്പും ഇടിഞ്ഞുചൊളിഞ്ഞു താഴെ വീണു. മരക്കൊ

വു ചോട്ടിലായ്ക്കൊണ്ടു ബർനാഡിനു അപായകരമായ പരക്കൊന്നും ഏറ്റില്ല. അയാൾ ക്ഷണത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു നേരം ചോക്കൊന്നും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ “ഇതാ ഞാൻ. ആരാണ്” എന്നു വിളിച്ചതു എന്റെ നെറ്റിക്കു ഒരു വലിയ മുഴമാത്രം ലാഭമായി. ആട്ടെ. എല്ലാവരും മന്ദാരത്തിന്റെ സമീപത്തെക്കു പുറപ്പെടുക” എന്നു ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. മുഴ കണ്ടുപോൾ, മന്ദാരം “എന്റെ ഇശ്ശാഹാ! നിങ്ങൾ എന്നാണ് കാട്ടിക്കൂട്ടിയതു” എന്നു ചോദിച്ചു.

ബർനാഡ്:—(സാരമില്ലാത്ത ഭാവത്തോടെ)ഞാൻ ഇവരെക്കെ വിനോദിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

അപ്പോൾ ബർനാഡ്; തന്റെ ഭാഗ്യവും യൂസ്ടെയിവും വരുന്നതു കണ്ടു. മേറിയുടെ മുഖം വളരെ ചുവന്നിരുന്നു. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ യൂസ്ടെയിഡിന്റെ കണ്ണുകൾ, സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വീണുപോകുമൊ എന്നു തോന്നുമാറ് തുറിച്ചിരുന്നു.

ബർനാഡ്:—നിങ്ങൾ നല്ലപോലെ വിനോദിച്ചോ?

മേറി:—വളരെ രസത്തിൽ കഴിച്ചു. ദാവീദ് ഞങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ചു കളയുമൊ എന്നുകൂടി ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ ഇവിടുന്ന് വളരെ അകലെ പോവാൻ നോക്കിയില്ല.

മന്ദാരം:—നിങ്ങൾ എവിടെയായിരിക്കും പോയതു എന്നു ഞാൻ അതിശയിച്ചു. വഴിക്കൽവെച്ചു യൂസ്ടെയിഡിനു വല്ല കടും തലവേദന പിടിച്ചെട്ടോ.

മേറി:—ഇല്ല. ഒരു പൂപ്പരിക്കാൻവേണ്ടി വളരെ ചായേണ്ടി വന്നതുകൊണ്ട് അവന്റെ അംഗങ്ങളുടെ മയത്വം

ചോയ്ക്കായി. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവും മോശയും വീണ്ടും കൊണ്ടു ഇനിയും മടങ്ങിവന്നില്ല!

മന്ദാര:—ഇതാ വരുന്നവർ (അവരെ നോക്കിട്ട്) ഭക്ഷണം കൊണ്ടു ചരാൻ നിങ്ങൾ പോയിട്ടു രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു എന്നാൽ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാഴ്ചകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളോടുണ്ടായ പരിഭവവും തീർന്നു

നല്ലവണ്ണം വിശ്രമിക്കാൻ വേണ്ടി എല്ലാവരും പല്ലിന്മേൽ ഇരുന്നു. എല്ലാരും വീഞ്ഞു കുടിച്ചു. ഉണ്ണുത്തിന്റെ കഠിനവും വലിച്ചു. ഉളിച്ചു കളിപ്പാനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹവും അസ്തമിച്ചു. യുജീനും എഡോൾഫിയും ക്ഷമയോടെ എല്ലാം സഹിച്ചു. അവരേറ്റോലെ തന്നെ ബാക്കി ചില കൂട്ടർക്കും ഒന്നുകൂടി കാട്ടിൽ കടന്നു വിന്റോലിക്കാം എന്നു തോന്നിയിരുന്നു. നേരം ക്ഷണം പോയതു ആരും അറിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അവർ കാൽമുഴയായ ഉണിഞ്ഞു വേണ്ടുന്ന ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ഒരേദത്തം വട്ടമിട്ടിരുന്നു. സകല സാമഗ്രികളും വളരെ അധികമായി അവർക്കു തോന്നി. തുറസ്സു സ്ഥലത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ കൈ തോന്നാനിടയുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരേയും മൂർച്ഛിക്കുന്നും യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യ വിരോധികളുടെ അഗ്രേസരനായ ആ വൃദ്ധൻ മോശമാത്രം ഇങ്ങിനെ തന്നോടുതന്നെ പിറുപിറുത്തു

“തുടക്കംപോലെ തന്നെ ഒടുക്കവും നന്നായാൽ എല്ലാം ഗുണമായി കലാശിക്കും. ഇങ്ങിനെ മതിമറന്ന വിനോദങ്ങളൊക്കെ എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇതിന്റെ കലാശം അസംബന്ധത്തിലും പിണക്കിലുമാണ്.

അതുകൊണ്ടൊന്നും ഞാൻ എന്റെ തീനിന്നും കടിക്കും ഒട്ടും കുറവു വരുത്താൻ ഭാവമില്ല. യഥാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ എന്നാലാവുംവരെ ഞാൻ തിന്നും. എന്നാൽ ഞാൻ ചുമ കേണ്ടി വരുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഭാരം അത്രക്കത്ര കുറയ്ക്കട്ടെല്ലോ."

അയ്യോം അല്പായം.

(ഒരു നല്ല നാളിന്റെ ഒടുവിലത്തെ തല)

മോശയുടെ കഷ്ടകാലത്തിന്നു കൂട്ടുകൊണ്ടു റോസ്റ്റാക്കി കൊണ്ടുവന്ന ആ ഘനമുള്ള തക്കി, കടുപ്പംകൊണ്ടു വായിൽ വെച്ചാൻ പാടില്ലാത്ത കതാകകൊണ്ടു ഇശ്ശി മുക്കാലും ബാക്കിയായി. അതു അവർ മോശ പേറേണ്ടുന്ന കൊട്ടയിൽ ഇട്ടു. എന്നാൽ തക്കിയുടെ ചോരായ്ക്കൊക്കെ ഭാവിപ്പ് കൊണ്ടുവന്ന മീണത്തിന്റെ മാധുര്യം പരിഹരിച്ചു. അവിടെ കൂടിയവരുടെ സന്തോഷവും രസവും അപ്പപ്പോൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നു.

മേറി:—കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്കൊക്കെ ഡാൻസ് ചെയ്യുന്നതിനെന്താണ് വിരോധം (=ഇത്തരം വെക്കുക) ഇടകിടക്കു ബാണംചോലെ തിരിയുവാൻ എനിക്കു കൊതി കൂടുന്നു.

ജറാഡ്:—ഒട്ടും വിരോധമില്ല. കുറെ കഴിഞ്ഞിട്ടു നമുക്കു സ്ത്രീകളെ കൈ കത്തിപ്പൊന്തിക്കും. എല്ലാവരും ഒന്നു ഉണരട്ടെ. അല്ലാ! മന്ദാരവും സിസിലിയും എന്താണ് സ്വപകാര്യം പറയുന്നതും. അതിലും നല്ലതു നിന്നു

ഉരുകിലും ഒരു പാടുന്നതാണ്. യുജീൻ ദയവിചാരിച്ചു ഒരു പാട്ടു പാടുമോ?

മന്ദാരം:—യുജീൻ ഒരു പാടിക്കേൾപ്പിക്കൂ.

എഡ്വാർഡിനുമായുള്ള അടുത്തു് പെരുമാറ്റംകൊണ്ടു് സന്തോഷത്തിൽ കളിച്ച യുജീനിന്നു് പാട്ടിന്റെ അക്ഷരങ്ങൾ തന്നെ വ്യക്തമായിത്തോന്നാത്ത വിധം മറന്നുപോയിരുന്നു. ആദ്യം അവളുടെ സ്വരത്തിന്നു അസാരം ഇടയ്ക്കുണ്ടായെങ്കിലും പിന്നീടു് അതിന്റെ എടുപ്പും രീതിയും മാധുര്യമാകുവെടി വിളങ്ങുവണ്ണം അവൾ തന്റെ പാട്ടിൽ ലയിച്ചു. അവൾ അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും അവളെ പുകഴ്ത്തി. ഉപദേശിയാർ സന്തോഷംകൊണ്ടു നന്നത്ത കണ്ണോടെ തന്റെ മകളെ നോക്കി. എന്നാൽ ബാക്കിയുള്ളവരിൽ നിന്നു അവൾക്കു സിദ്ധിച്ച എല്ലാ വിധ പ്രശംസയേക്കാളും അവളുടെ നേരെ എഡ്വാർഡിവിട്ടു റൈറ്ററു നോട്ടത്തെ അവൾ വിലവെച്ചു.

ബർനാഡ്:—ഇനി ഇതിലും കുറെകൂടി നേരംപോക്കുള്ള ഒന്നിന്നു്—ശ്രംഗാരം തുളുമ്പുന്ന മറ്റൊരു പാട്ടിന്നും കൂടി വട്ടം കൂട്ടുക.

മന്ദാരം:—(കുടുപ്പത്തിൽ.) ഇതാ പെൺകിടാങ്ങൾ ഇതുകൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു് ഓർമ്മിക്കണേ.

ബർനാഡ്:—(രസിക്കാത്തപോലെ) ഞാൻ അതു മറന്നു കളയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഉപദേശി:—അതിലും നല്ലതു നമുക്കു ഒരു കുടിയന്റെ പാട്ടു പാടുന്നതാണ്.

മന്ദാരം:—അതു മദ്യപാനത്തിന്നു പിന്നെയും ആശ്രമം വരുത്തും.

ബർനാഡ്:—“എന്തിനിന്നു ഖിന്നഭാവം” എന്നു ചൊല്ലാ
യാലോ.

മന്ദാരം:—എന്ത്. അങ്ങിനെയുള്ള പാട്ട് എന്റെ മകളു
ടെ മുന്നിൽവെച്ചു പാടുകയൊ. അത് ആണങ്ങൾ
മാത്രമുള്ളപ്പോൾ പാടേണ്ടുന്ന ഒന്നാണ്.

ബർനാഡ്:—(വിരോധഭാവത്തിൽ). ഇതെന്തൊരു കഷ്ട
മാണ്. നിങ്ങളുടെ ഇടക്കു ഒരു പാട്ടുംകൂടി പാടിത്തുട
ന്നുവെച്ചോ? മഹാ മോശം തന്നെ—തമാശ്കരം രസ
ത്തിന്നും അല്പം ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വേണ്ടേ.

ഭാവിദ്:—(കൈപൊക്കിട്ട്) ഓ. നാം തമ്മിൽ കലഹിക്കേ
ണ്ട. പാട്ടുകേൾപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാ
രൊക്കെ കുറെ അകലേച്ചെന്നു ഡാൻസുചെയ്തു വി
നോദിച്ചുകൊടുവിൻ. ഞങ്ങൾക്കു എന്തു വിരോധ
മായാലും വേണ്ടില്ല അസാരം സംഗീതം കൂടാതെ
കഴിയുകയില്ല.

ഈ ബഹളത്തിന്റെ ഇടയിൽ മോശ, തക്കിയുടെ
ഒരു കഷണം കൊട്ടയിൽനിന്നെടുത്തു അടുത്ത പൊന്ത
യിലേക്കെറിഞ്ഞു. “അത്രത്തോളം ഘനം കുറയട്ടെ” എന്നു
തന്നോടുതന്നെ പിറുപിറുത്തു.

മന്ദാരം:—(മകളെ നോക്കിട്ട്.) നീ ഡാൻസ് ചെയ്യാൻ
പോയ്ക്കാ! ഈ കെട്ടു പാട്ടുകളൊന്നും കേൾപ്പാൻ
നില്ലേണ്ട.

യൂജീൻ ബദ്ധപ്പെട്ട് എഴുന്നേറ്റു നടന്നപ്പോൾ എ
ഡോൾഫിയും അവളെ പിന്തുടന്നു, യൂസ്റ്റേയിനും, മിമിയും
ജോഡിയുടെ ചെറിയ മകൻ ജോവേലും ഡാൻസിന്നു പു
റപ്പെട്ടപ്പോൾ സി.സിലിയും അവരുടെ പിന്നാലെ പുറ

പ്പെട്ടു. സിസീലിക്ക് ഇന്നും താനൊരു പെൺകിടാവെന്ന ഭാവമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഓവീട് എന്തു വേണമെന്നറിയാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഓട്ടത്തിനും ചാട്ടത്തിനും കഴിയുകയില്ലെന്ന ധാരണയോടെ അവിടെതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ആഗ്രഹം. യൂജീൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കു കണ്ടിട്ടു അവളുടെ സമീപത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന മോഹവും അയാളെ കലശലായി ബാധിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒന്നും ഉറപ്പിക്കാതെ ഉഴലുമവസരത്തിൽ ചെറുപ്പക്കാരെക്കുറിച്ചു വളരെ ഭൂതം എത്തി. എല്ലാരുടെയും കേൾപ്പിച്ചു കേൾക്കുന്ന അവസരത്തിലാക്കാം ഓട്ടവും ചാട്ടവുമെന്നുവെച്ചു അദ്ദേഹം പണ്ടേതെ സ്ഥാനത്തു തന്നെ നിന്നു.

ഏഡോൾഫി, ഡെൽറ്റത്തോടെ യൂജീനിനെ പിടിക്കൂടി. യൂസ്റ്റയിസു മിമിയെയും അടയം പ്രാപിച്ചു ജോ പെൽ മുന്നോട്ടോടിത്തുടങ്ങി. ബാല്യവും ബാല്യവും തമ്മിലും സൗന്ദര്യവും സൗന്ദര്യവും തമ്മിലും ഉണ്ടാവുന്ന സ്വാഭാവികകഷണം മനസ്സിലാക്കാതെ തുണയാരുമില്ലാതെ റോക്കു നടക്കേണ്ടിവന്ന സിസീലി ചെറുപ്പക്കാരുടെ ചീത്ത നടവടികളെ ഭയപ്പെട്ടു.

ഡാൻസ് ചെയ്യുക എന്നത് തുളച്ചൊഴുക്കുന്നതല്ലെന്നുമാത്രമേ ഇതുകേൾക്കുകയായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ ഒരു തുറസ്സുസ്ഥലം കണ്ടുചിടിക്കാൻ പോകുന്ന വഴിക്കു യൂജീനും ഏഡോൾഫിയും കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് തെറ്റി, അവിവാഹിതയായ സിസീലിയുടെ അസൂയാവശലാകനങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചനം സിദ്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു ഇടതിങ്ങിയ വള്ളിക്കെട്ടിൽ കയറിയു. അവർ ഇരുവരും അതിന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു ഉടനെ, ഏഡോൾഫി അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു, മറ്റൊരാൾ

ച്ചു, അവളുടെ ചുകന്ന ചുണ്ടുകളിൽ ചുംബനവർഷം ചൊരിഞ്ഞു. എഡോൾഫിനു ദൈവവും വർദ്ധിച്ചുവരുത്താനും യുജീനിന് സഹിഷ്ണുതയും വർദ്ധിച്ചു. അവരുടെ കൂട്ടുകാരും അടുത്തങ്ങാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നു ബോധവും കൂടി ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ കാര്യം പിന്നെയും അതിർ കവിഞ്ഞു മട്ടിൽ കലാശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. എന്നാലും കൂടി അവർക്കു ഒരുതരം സ്വപ്നമയമായ സുഖാനുഭവം ഉണ്ടായി. ആ അനുഭവം അവരുടെ പ്രണയസംസാരംകൊണ്ട് അവർ അന്യോന്യം അറിയിച്ചു.

യുജീൻ:— ഹോ. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ദിവസം ഒരിക്കലും അവസാനിച്ചു പോകരുതായിരുന്നു. എന്തു മഹത്തായ ആനന്ദമാണ്.

എഡോൾഫി:— എന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമേ! നിന്നെ ഞാൻ ഇനി എന്നു കാണാം.

യുജീൻ:— അതിനു കാലതാമസം നേരിടരുതെന്നാണ്. എന്റെ ആഗ്രഹം. എന്റെ അമ്മ ബഹുക്രൂര്യകാരത്തിയായിരിക്കുകൊണ്ടു അതും പ്രയാസമായിരിക്കും. നിങ്ങൾ എന്റെ വീട്ടിന്റെ മുന്നിൽ കൂടെ നടന്നാൽ എനിക്കു കൂടുതലുണ്ടെന്നു നോക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാം. ഞാൻ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ വന്നുനില്ക്കാം. അതിലും അപ്പുറം ചെയ്യാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല.

വീട്ടു നിരത്തുവക്കിനുള്ള ഒരു ലൈനിലാണ്. വീട്ടിന്റെ കാര്യമായ ഭാഗത്തും കുസ്സിയുടെ ഭാഗത്തും നിരത്തിന്മേൽ പോവാൻ ഓരോ വാതിലുണ്ട്. മുകളിൽ പോകുന്ന ഏണി കുസ്സിയുടെ അടുക്കലാണ്. അതിന്റെ മുകളിൽ നിന്നാലും, മുകളിലെ അകത്തേക്കോലായിൽ നിന്നാലും നിരത്തിൽ കൂടെ പോകുന്നവരെ നല്ലവണ്ണം കാണാം.

എഡ്വാർഡി:—എനിക്കു എല്ലായ്പ്പോഴും നിന്റെ ഒന്നിച്ചു കഴിക്കണം എന്നാണ് മോഹം.

യൂജിൻ:—എനിക്കും അങ്ങിനെതന്നെ. എന്നിട്ടെന്തു ഫലം. നമ്മുടെ താല്പ്യാലസ്ഥിതികൊണ്ടു ഒന്നിനും സൌകര്യമുണ്ടാകാൻ തരമില്ല. ഈ നിലയിൽതന്നെ നിങ്ങളുടെ ഒന്നിച്ചു ഇപ്പോൾ ഇരിക്കാനുംകൂടി ഭയമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു വരൂ. വല്ലവർക്കും ദുശ്ശങ്ക ജനിക്കുമുവെന്നും മറ്റുള്ളവരുടെ ഒന്നിച്ചു കൂടുവാൻ പോകുക.

കമനീകമനന്ദൻ തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അന്നത്തെ ദിവസത്തെ ആനന്ദം അസ്തമിച്ചെന്നറിഞ്ഞു. അവർ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുത്ത് എന്തായാലും പൂർണ്ണമനസ്സോടു കൂടെയല്ലാതിരുന്നു. എഡ്വാർഡി, കാട്ടിന്റെ നിബ്ബാധവും അന്ധകാരമയവും ആയ ചില വള്ളിപ്പടർപ്പുകളുടെ ഉള്ളിൽ, യൂജിനിയേയും കൂട്ടി പോയ്ക്കൂടുവാൻ ശ്രമിച്ചു എങ്കിലും അവളുടെ അമ്മ അറിഞ്ഞുപോയാൽ അബദ്ധത്തിലാവാം എന്ന ഭയക്കൊണ്ട് അവൻ ആ സാഹസത്തിൽ നിന്നു പിൻവലിഞ്ഞു. അവർ തല്ക്കാലം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞ പ്രേമബന്ധം ആ നിലയിൽ കൊണ്ടുനടപ്പാൻതന്നെ അവരുടെ സർവ്വനടവടികളിലും മൂന്നാലോചനയും ചരിതവും വേണ്ടിവരുന്നതാണ് എന്ന് കൂട്ടർ മറന്നിരുന്നില്ല.

ചലനമേയും ശബ്ദങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ളവരും വന്നു ചേരുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മുൻനടന്നിരുന്നത് ബർനാഡും റഷേലും ആയിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവരുടെ പ്രതിഷേധങ്ങളെഴുന്നും, പ്രമാണിയാതെ നേരംപോക്കുകാരനായ ബർനാഡ്, തന്റെ തൊപ്പി

ഒരു ചെവി മുടാൻ തക്കവണ്ണം പരിച്ചുവെച്ചു. ചാപല്യം കൊണ്ടു പരവശനായ പോലെ, റഷേലിനെ രണ്ടാമതും കാട്ടിലേക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. പഞ്ചസാരയിൽ നിന്നു വിട്ടൊഴിഞ്ഞ ഒരു ഇറച്ചിയേപ്പോലെ, ഉപദേശിയാർ വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ നടന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ ശീലം ഒരു പന്തിയല്ലാത്ത വിധത്തിൽ ഇളിഞ്ഞുപോയതും കണ്ടു. ചില നാട്ടുംപുറക്കാരായ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരും ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടു.

ദാവീദ്, ഓടിക്കളിപ്പാൻ എന്ന ഭാവത്തോടെ യൂജീനിന്റെ നേരെ എത്തി. യൂമീൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷകൾ വഴിപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നു. എഡോൾഫി ഒരു നയജ്ഞാന്റെ തന്ത്രം സ്വീകരിച്ചുപോലെ മന്ദാരത്തിന്റെ അടുക്കെ ചെന്നുനിന്നു വിനോദിക്കാൻ ഒരുക്കമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. എഡോൾഫി ദയവു വിചാരിച്ചു ഉപദേശിയാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നാൽ ഉപദേശിയാരും താനും ഒരേടത്ത് ശുദ്ധാ ഇരുന്നുകൊള്ളാം എന്നു മന്ദാരം എഡോൾഫിയോടു പറഞ്ഞു. ഉപദേശിയാരുടെ ഭാര്യയുടെ കല്ലന അത്ര രസിച്ചില്ലെങ്കിലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിർവാഹമില്ലെന്നു കരുതി മടിയനായ കുട്ടി സ്ത്രീകളിലേക്കു പോകുമ്പോലെ പോയി. പോകുന്ന വഴിക്കു മോശയോടു ഇങ്ങിനെ ഒന്നു മന്ത്രിച്ചു. “ഇതു വലിയ സൊല്ല തന്നെ. ഞാൻ എല്ലാകൊണ്ടും ഇന്നു കൂട്ടത്തിൽ കൂടി ഒന്നു വിനോദിക്കാം എന്നു കരുതിയിരുന്നു. എന്റെ ഒന്നിച്ചു കൂടിയ അവളെയും വിട്ടു വരേണ്ടിവന്നതു കഷ്ടമാണ്ണോയി.”

ദാവീദ് യൂജിനിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തന്റെ നേരെ നല്ല അഭിപ്രായം ജനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയൊ എന്നു തോന്നുമാറു, ഒരു ഫട്ട്ബോൾപോലെ ഓടാനും ചാടാനും തുള്ളാനും തുടങ്ങി. അവന്റെ ഘടികാരച്ചങ്ങലയിന്മേൽ തുക്കിയിരുന്ന മെഡിൾകൾ തെറിച്ച് പോകുമൊ എന്നുകൂടി യൂജിൻ ശങ്കിച്ചു, അവർ കൂടക്കൂടെ വിരിച്ചെങ്കിലും അയാളുടെ ഒന്നിച്ചുകൂടി അതെ വിധമാചരിക്കാൻ അവളും മടിച്ചില്ല. ആ സാധു, കച്ചവടക്കാരൻ ദാവീദിനു അനാത്തപ്പോലെ അവളെ അത്ര സൗന്ദര്യവതിയായിട്ടു അതിനു മുമ്പാകെ തോന്നിയിരുന്നില്ല. അവളെ വശീകരിച്ചുവെന്നല്ല സ്വാധീനീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്ന ഒരു ചാരിതാത്മ്യവും കൂടി ആ നിസ്സേജന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നാതിരുന്നില്ല.

മന്ദാരം:—(ദാവീദിനെ നോക്കിട്ടു.) അയാൾ അസ്സലായി ഗൃണം വെക്കുന്നുണ്ടു.

മോശ:—സാധു വിയത്തു കളിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു.

മന്ദാരം:—എന്താണ്. വിയക്കാത്തതു ആരാണു? കൊട്ടുപേരിയതുകൊണ്ടു ഇന്നു രാവിലെ നീയും വിയത്തിരുന്നില്ല നിന്നെക്കണ്ടാൽ വെള്ളത്തിൽ നിന്നു കേറി വന്ന ഒരു താറാവിനെപ്പോലെയിരുന്നു അല്ലെ. മോശേ! നീ എന്താണ് എന്റെ ഭർത്താവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാത്തതു.

മോശ:—വെറുപ്പു എന്താണ് പറഞ്ഞതു. എന്തുകൊണ്ടു ഞാൻ വരാത്തതു.

പെട്ടെന്നു ഒരു വലിയ ബഹളം ഉണ്ടായതു കേട്ടു. നിലവിളിയും കൈകൊടും പിന്നെ

ലവും ഒന്നിച്ചുണ്ടായി. നോക്കിയപ്പോൾ നീണ്ട വിരൂപിയായ ഒരു നാട്ടുപുറക്കാരുൻ ബർനാഡിന്റെ വേള പിടിച്ചു തിരയുന്നതു കണ്ടു. വേറെ ഒരു കൂട്ടം നാട്ടുപുറക്കാർ, തങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിയെ സഹായിപ്പാൻ സന്നദ്ധരായി ചുറ്റും നിന്നു ലക്ഷ്യ കൂട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുവൻ:—(ബർനാഡിനെ നോക്കിട്ടു). അവൻ എത്രയെങ്കിലും ചാടിക്കളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്താണ് വിരോധം. ഞങ്ങളെ കൂട്ടത്തിൽ കൂറ്റനെപ്പോലെ കേറി ഞങ്ങളുടെ പെണ്ണുങ്ങളെത്തള്ളേണ്ടുന്ന കാര്യമെന്താണ്. നിങ്ങളെപ്പോലെ ഞങ്ങൾക്കും വിനോദിച്ചു കൂടാ എന്നോ.

മേറി:—(ഒരു കലീന പുറത്തിറങ്ങുന്ന പുച്ഛരസത്തോടെ). ഹീ! ഈ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത നാട്ടുപുറക്കാർ! ഈ ഉൾസലിന്റെ ഇടയിൽ മോശ്, തന്റെ കൊട്ടലുടെ ഘനം കുറക്കാൻവേണ്ടി അതിൽനിന്നു ചില സാധനങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അതിന്നിടയിൽ മന്ദാരം പെട്ടെന്നു കണ്ടതു, ഒരു ചെറിയ പെൺകിടാവിന്റെ ഒപ്പം ഇരുന്നു തന്റെ ഭർത്താവ് ചില ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അവൾക്കു വെച്ചുകാട്ടുന്നതായിരുന്നു. ആ പെണ്ണു ഒരു നാട്ടുപുറക്കാരുരതിയും ആയിരുന്നു.

മന്ദാരം:—(കോപത്തോടെ). നിങ്ങൾ എന്താണ് അവിടുന്ന് ചെയ്യുന്നതു.

ഉപദേശി:—ഞാൻ നിന്നു കൂടെ ചോക്കളെടു കൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു. വരുന്നവഴിക്കു ഈ യുവതി കൂടെ അവൾക്കുവേണം എന്നു പറഞ്ഞു.

മന്ദാരം:—നിങ്ങൾ ദയവുചെയ്തു വേഗം ചെന്നു യൂജീൻ എവിടെയാണെന്നു തിരഞ്ഞുനോക്കുമോ? നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണിച്ച അഴിമതിക്കു ഞാൻ പിന്നീടു പകരം ചോദിച്ചുകൊള്ളാം.

ഉപദേശിയാർ അടികിട്ടിയ പട്ടിയെപോലെ വരുമ്പോൾ അവർ ഇരുവരും ദാവീദിനെ കണ്ടുമുട്ടി. ദാവീദിന്റെ മുഖം അസഹ്യവും അസന്തോഷവുംകൊണ്ടു വികൃതമായിരുന്നു.

ഉപദേശി:—ദാവീദേ! നിങ്ങൾ യൂജീനിനെ കണ്ടോ? നിങ്ങൾ

ഉല്ലേ അവസാനം അവളേയും കൂട്ടിപ്പോയതു.

ദാവീദ്:—ആ ബഹുജ്ഞാനിയിൽ ഞാൻ പിന്നെ അവളെ കണ്ടില്ല. അവൾ രുനിച്ചല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൾക്കൊന്നും വരാനിടയില്ല. എഡ്വാർഡി അവളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

വാസ്തവം പറയേണമെങ്കിൽ, പ്രേമം ബാധിച്ചിരുന്ന ആ രണ്ടുപേരും (യൂജീനും എഡ്വാർഡിയും) ആ ബഹുജ്ഞാനിന്റെയും ലഹളയുടെയും മദ്ധ്യേ വല്ല സൈപരസല്ലാപത്തിനും തരം കിട്ടുമോ എന്നു കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രണയം ബാധിച്ച കൂട്ടർ എപ്പോഴും ഈ മാതിരി സ്വഭാവകാരായിരിപ്പാനെ തരമുള്ളു. അവർ ഇരുവരും പിന്നെയും സ്വകാര്യമായി കണ്ടുമുട്ടാൻ വഴികണ്ടപ്പോൾ, അവർക്കു അന്യോന്യം സ്നേഹമുണ്ടെന്നും, അവരുടെ പ്രേമം മരിച്ചാലും മരണപോകത്തക്കതല്ലെന്നും അന്യോന്യം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആശ്വസിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മനോഹര നിമിഷങ്ങൾ എത്ര വേഗം ഒടുങ്ങിപ്പോകുന്നു! ആ സുഖം എത്ര കാലത്തിനിടയിൽ ഓരോ ദിക്കിൽ

മാത്രം കിട്ടുന്ന ഒന്നായിത്തീർന്നു പോകുന്നു! വാസ്തവത്തിൽ അർദ്ധ പത്തു മിനുട്ടു മാത്രമെ ആ പ്രാവശ്യം ഒന്നിച്ചു വിനോദിപ്പാൻ സമയം കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴാണ്, അവർ മന്ദാരം യൂജീനിയെ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടതു. യൂജീൻ മെല്ലെ എഡോൾഫിയുടെ കൂടെ വെളിക്കുവന്നു കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു. ലഹളയും ബഹളവും ഉണ്ടായതിനുശ്ചുതന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രം എഡോൾഫി വന്നതാണെന്നു അവൾ തന്റെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു.

മന്ദാരം:—(നന്ദിയോടെ എഡോൾഫിയോടു) വളരെ നന്നായി. ഇവളെയും കൂട്ടി എന്റെ അരികെ വരുന്നതായിരുന്നു ഉത്തമം. ഇനി നമുക്കൊക്കെ മടങ്ങാറായെന്നു തോന്നുന്നു യൂജീൻ! നീ ഭാവിദിനത്തുണ്ടായിപ്പിടിച്ചോളൂ. ഒരു നിസ്സാരനായ നാട്ടുപുറക്കാരനോടു കശപിശ കൂടാൻ ചെന്നിട്ടു, ബർനാഡ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നേരംപേരക്കു അമാന്യമാക്കിക്കൂട്ടണമെന്നു വളരെ സങ്കടമായോയി.

മേരി:—(വളരെ ഉച്ചത്തിൽ) എന്ത്! ഒന്നും കൂടി പറയുന്നതു ഞാൻ കേൾക്കട്ടെ. നിന്റെ വിഷമുള്ള നാവും പൂർണ്ണമായ നോട്ടവും കൊണ്ടല്ലെ അർദ്ധ കോപം ജനിക്കാൻ ഇടവന്നതു. നീയല്ലേ എല്ലാവരിന്നും കാരണം!

മന്ദാരം:—പറയുന്നതു കേട്ടോ. അങ്ങിനെ അവരെ കോപിപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ എന്റെ നാവു നിന്റെ നാവു പോലെ കർക്കശമായിരിക്കട്ടെ!

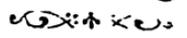
മേരി:—നിന്റെ എല്ലാവരെയും അടക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന മാതിരിയും നടവടിയും കൊണ്ടു ഞാൻ മടുത്തു. എനിക്കു സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതായി. നിന്നെക്കു നിന്റെ

ഭർത്താവിനെ എന്നപോലെ ബാക്കിയുള്ളവരേയും ഭരിക്കാൻ മോഹമുണ്ടെന്നു നിന്റെ മാതിരി കണ്ടാൽ ആരും വിചാരിച്ചുപോകും.

മന്ദാരം:—അല്ല, കൈകടന്നവാക്കും പറഞ്ഞതുടങ്ങിയൊത്തുട്ടെ. ഞാൻ നല്ല ഒരു പാഠം പഠിച്ചു. എന്റെ ചങ്ങാതിമാർ ആരാണെന്നു എനിക്കു ഇതുവരെ മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. മിസ്റ്റർ ബർനാഡേ. മേറി! അമ്മേ! ഇന്നുമുതൽ നമ്മൾ അന്യോന്യം ലോമ്യമില്ല.

ഈ വഴക്കിന്നു ഒരു മുറുക്കവുമൂടി ഇടാൻവേണ്ടിയൊന്നു തോന്നും പടിക്കു മഴയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. എല്ലാവർക്കും (യുജീനിയും എഡോൾഫിക്കും ഒഴികെ) ക്ഷമയില്ലാതായി. എഡോൾഫിയെ ബസ്സു നിർത്താൻവേണ്ടി റോഡിലേക്കു അയച്ചപ്പോൾ മോശയോടും അവന്റെ കൂടെ പോവാൻ പറഞ്ഞു. എഡോൾഫിയുടെ ഉത്സാഹമൊന്നും ബസ്സുകാരന്റെ വിനയംകൊണ്ടും ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എല്ലാവർക്കും ബസ്സു കേറാൻ സംശയിച്ചില്ല. “നിങ്ങൾ ചെയ്തതുവളരെ ഉപകാരമായി. ഞങ്ങൾക്കൊന്നും നിങ്ങളെ അതൃപ്തനാക്കുന്നതിൽ മറക്കാൻ പാടില്ലാതായി” എന്നു മന്ദാരത്തിന്റെവാക്കുകൾ എഡോൾഫിയുടെ “കണ്ണുനീർ”ങ്ങളിൽ “അമൃതത്തി ധാരാളമായ” ധാരചെയ്തു”പോലെ ആയി.

ആറാം അദ്ധ്യായം.

(യജമാനത്തിയും) (കൊച്ചമ്മയും) (വേലക്കാരത്തിയും).

നേരം രാത്രിയായി ഉറങ്ങല്ലാം കഴിഞ്ഞു ഉപദേശിയായും മന്ദാരവും ശമനശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ

യുജീൻ മുകളിൽ പോവാൻ പുറപ്പെട്ടു. പോകുമ്പോഴേക്കു കസ്റ്റിയിലേക്കു ഒരു നോട്ടം വെച്ചു. ജനീ, ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ ഓരോന്നു അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വെക്കാൻ വേണ്ടി അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്നതു കണ്ടു.

യുജീൻ:—(മുഴുവായി)ജനീ! എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയാൽഞാൻ മെല്ലെ പോടെ ഇറങ്ങിവരും. നീ എന്നോട് കാത്തിരിക്കണേ! എനിക്ക് നിന്നോടു പലതും പറയാനുണ്ട്.

ജനീ:—അങ്ങിനെയാകട്ടെ. ഞാൻ ഉറങ്ങാതെ കാത്തിരിക്കാം.

അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുജീൻ അവളുടെ മുറിയുറ വിട്ടു പോടെ ഇറങ്ങിവന്നു. അവളുടെ നീണ്ടിരുണ്ടു ചുരുങ്ങു തലമുടി അഴിഞ്ഞുവീണു, പുറം മൂടിയിരുന്നു. ഒരു നേരിയ അങ്കികൊണ്ടു മാത്രം ശരീരം മൂടിയിരുന്നു. ഈ മനോഹരനിലയിൽ ആ സുന്ദരിയെ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ ഇടപരാതതത് എഡോൾഫിയുടെ നിർദ്ദാഗ്യമെന്നോ പറയേണ്ടതുളളു.

ജനീ:—(കസ്റ്റിയുടെ വാതിൽ ഉന്തിത്തുറന്നിട്ട്) ചെറിയമ്മെ! ഞാൻ ഇവിടെ ഉണ്ട്. ഇവിടുന്ന് നമുക്കു സൈപരമായി സംസാരിക്കാം.

അവർ ഇരുവരും ഓരോ ദിക്കിൽ ഇരുന്നു.

ജനീ:—നിങ്ങളുടെ യാത്ര നിങ്ങൾക്കു പിടിച്ചോ? ഞാൻ കേട്ടതു എന്തോ ചില ലഹളയും തല്ലുപിടിയും ഉണ്ടായി എന്നാണ്. പോരാഞ്ഞിട്ടു വാക്കും പിണക്കവും ഉണ്ടായി എന്നും കേട്ടു.

യുജീൻ:— അതെന്തെങ്കിലും കട്ടെ. എന്റെ കാൽമാണെങ്കിൽ ഞാൻ ജനിച്ചതിൽ പിന്നെ ഇത്ര സുഖവും രസവും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല.

ജനി:— നിങ്ങളുടെ അമ്മ മടങ്ങിവന്നത് മുഖവും വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടാണല്ലോ.

യുജീൻ:— അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല.

ജനി:— പെരിയമ്മ! പോരാഞ്ഞിട്ട് ഇടിയും മഴയും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ.

യുജീൻ:— അതൊക്കെ എന്തു സാരം? എന്റെ വിനോദത്തിനു സീമ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ജനി:— എന്തൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

യുജീൻ:— ഞാൻ അയാളുടെ അടുക്കെത്തന്നെയായിരുന്നു.

ജനി:— ഏതാ?

യുജീൻ:— ഏഡാൾഫി.

ജനി:— എന്നിട്ട്.

യുജീൻ:— അയാൾ എന്തൊരു നല്ല മനുഷ്യനാണെന്ന് നീയോ മറ്റൊരാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ— അങ്ങനെയൊക്കെ കളിച്ചു— ചാടിക്കളിച്ചു— അമ്മയേക്കാളും പരിതാവസ്ഥകൾ തങ്ങളെ സഹായിച്ചു.

ജനി:— അതു ഞാനും ഉൾപ്പെട്ടു. നിങ്ങളെ ഇത്രത്തോളം സന്തോഷപ്പെടുത്താൻ മിസ്റ്റർ ഏഡാൾഫി നിങ്ങളോടു എന്തു പറഞ്ഞു?

യുജീൻ:— എല്ലാം പറയാൻ മാത്രം എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ— എനിക്കു പറഞ്ഞുതരാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്.

ജനി:—ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അമ്മയല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾക്കു എനോടു എന്തു പറയാമല്ലോ.

യൂജീൻ:—ജനി! അയാൾക്കു എന്നോടു പ്രണയമുണ്ടെന്നു അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അയാൾ ജീവനുള്ള കാലംവരെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുമെന്നു സത്യം ചെയ്തു. നിശ്ചയമായിട്ടും എനിക്കു അയാളെ വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. അയാൾ കളവു പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ജനി:—ചെറിയമ്മേ! ഏത് ആണും കളവു പറയും. അവരുടെ ശപഥത്തിലൊന്നും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കരുത്. ഒരു പെണ്ണിൽ അവർക്കു കാംക്ഷ നേരിട്ടാൽ അവർ എന്തും പറവാൻ മടിക്കില്ല. അവർ മുഖസ്തുതി പറയുന്നതു ഞാൻ എച്ചിൽ വലിച്ചെറിയുമ്പോലെ എടുപ്പത്തിലായിക്കും.

യൂജീൻ:—അയാൾ വെറുതെ ഒന്നും പറയില്ല എന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്. എന്നുവെച്ചാൽ എനിക്കു ഉള്ളാലെ ഒരു തോന്നൽ. എനിക്കു ഉള്ളതൊക്കെ പറവാൻ നീ എങ്കിലും അടുക്കെയുള്ളത് ഏൻറെ ഭാഗ്യം. എനിക്കു അയാളോടു മാത്രമല്ല അയാളുടെ പേരോടും കൂടി പ്രേമം ചേർന്നുപോയി.

ജനി:—അയ്യോ! ചെറിയമ്മേ! നിങ്ങൾ വളരെ മാറിപ്പോയി. നിശ്ചയമായിട്ടും സ്നേഹത്തിന്റെ വലയിൽ നിങ്ങൾ കെണിഞ്ഞു.

യൂജീൻ:—ശരിയാണ് ജനി! നി പറഞ്ഞതു. അതൊന്നും പോരെങ്കിൽ എനിക്കു അയാളോടും പ്രണയമുണ്ടെന്നു ഞാനും അയാളോടു പറഞ്ഞു.

ജനീ:—എന്തു ഒന്നാമത്തെ ദിവസം തന്നെയോ?

യൂജീൻ:—അതെ. എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതായല്ലോ.

ജനീ:—അത്ര വേഗം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

യൂജീൻ:—അയാൾക്കു വളരെ മനോവേദന ഉണ്ടായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടു എന്റെ അസ്വസ്ഥതയും അയാളോടു പ
റഞ്ഞു അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടതു എന്റെ മു
റയാണെന്നു എനിക്കു തോന്നി.

ജനീ:—ചെറിയമ്മ! ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെയാണ് കലാ
ശില്പാൻ ചോകുന്നത്?

യൂജീൻ:—ഞാൻ ഒന്നും അറിയില്ല. ആ വിചാരവും
കൂടി എനിക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എനിക്കു അതിസൂക്ഷ
മാ പരമാനന്ദമൊ ഉണ്ടായെന്നു ബോദ്ധ്യമെ എ
നിക്കു തല്ക്കാലം അനുഭവമായിരുന്നുള്ളു.

ജനീ:—അതിൽപിന്നെ എന്തുണ്ടായി.

യൂജീൻ:—അയാൾ ഈ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിലുള്ള നിരത്തിൽ
കൂടെ കഴിയുമ്പോഴൊക്കെ നടക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തം
ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ജനീ:—എന്തിന?

യൂജീൻ:—തരമുണ്ടെങ്കിൽ സംസാരിപ്പാൻ വേണ്ടി. വരാ
നയിൽ മോശയുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ ഞങ്ങൾ അന്വേഷ
നം നോക്കുകയല്ലാതെ ഒന്നും മിണ്ടുകയില്ല.

ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ സമർത്ഥനായ ജനീ തന്റെ
തല ഒന്നുരണ്ടുവട്ടം ആട്ടിയതെ ഉള്ളു.

ജനീ:—ചെട്ടെന്നു ജനിക്കുന്ന പ്രണയം എപ്പോഴും അത്യാ
പത്തിന്റെ വിത്താണ്. മേലാൽ എന്തൊക്കെ
വരുമെന്നു ആരറിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴൊക്കെ ഭംഗിയായി

തോന്നും. ഒരു സമയം ലജ്ജയും സങ്കടവും ആയിരിക്കുക ഫലം. പ്രാരംഭോദ്യമ്നം, സ്നേഹത്തിന്നു വിധിച്ചതാണ്. ഇന്നലേതേക്കാരും ഇന്നാണ് എനിക്കു അധികസുഖമെന്നു രൊഹി പരയുമായിരിക്കും. പിന്നീടു അയാൾക്കു തീരാത്ത സങ്കടത്തിന്നു ഇടവന്നു എന്നും വരും.

യുജീൻ:—ഇപ്പോൾതന്നെ നീ: കറവാഴയുടെ നീർ ഉറിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടോ?

ജന:—എന്നാൽ ഞാൻ ഒന്നു പറയട്ടെ! അയാളെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ അമ്മ നിങ്ങളെ ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കുകയില്ല.

യുജീൻ:—ജനീ! അവർ സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്. അവർ സമ്മതിക്കും.

ജ്ഞി:—എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല ചെറിയമ്മ! ഞാൻ ചില തൊക്കെ മനസ്സിലാക്കിയതു നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞു തരാൻ ഉള്ള അവസരം ഇതുതന്നെയാണ്. നിങ്ങളുടെ അമ്മ നിങ്ങൾക്കു ഒരു ഭർത്താവിനെ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടു. അയാൾ മിസ്റ്റർ എഡ്വാർഡിയെപ്പോലെ പണമില്ലാത്ത ഒരാളല്ല, അതുപോലെ സാഹസത്തിലൊന്നും വെറുതെ ചെന്നു കയ്യിടേണ്ട. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ചഞ്ചല മനസ്സും വിശ്വസിച്ചു വേണ്ടു വോളം പണവും സുഖകരമായ വീടും മറ്റും പല്ലാക്കിക്കളയുവാൻ പാടില്ല. ഞാൻ പ്രായമധികമില്ലാത്ത ഒരു ബുദ്ധിശൂന്യനും നാട്ടുവ്യാക്കാരത്തിയും ആണെങ്കിലും എനിക്കു നിങ്ങളെ വളരെ സ്നേഹമാണ്. എനിക്കു എപ്പോഴും നിങ്ങളെ സന്തോഷവും സുഖവും

മുള്ള നിലയിൽ കാണാനാണ് ഇഷ്ടം. ഇതൊന്നും പോരെയിൽ പ്രണയത്തിന്റെ രുചി ഒരിക്കൽ ഞാനും അനുഭവിച്ചുവളാണ്.

യൂജിൻ:—(മുഴുവായി) എങ്ങിനെ എന്നു പറയൂ.

ജനി:—എനിക്കു ജെറോം എന്നു പേരായ ഒരു കാമുകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. എഡ്വാർഡി നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ പോലെയും സത്യംചെയ്തപോലെയും ഉള്ള സകല ചടങ്ങുകളും അയാൾ എന്റെ നേരെയും പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു സമയം എഡ്വാർഡിയെപ്പോലെ ഭംഗിയിൽ പറവാൻ സാധിച്ചില്ലായിരിക്കുമെങ്കിലും അയാളുടെ വാക്കുകൾ കേൾപ്പാൻ എനിക്കു വളരെ കൌതുകവും സന്തോഷവും തൃപ്തിയും ഉണ്ടായി.

യൂജിൻ:—എന്നാൽ പിന്നെ നീ അയാളെ എന്തുകൊണ്ടു വിവാഹം കഴിച്ചില്ല.

ജനി:—പ്രണയം കലൻ ഒരാളെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാവർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അയാളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ സാമാന്യം സ്വത്തുക്കാരായിരുന്നു. ഞാൻ കാശിനു ഗതി ഇല്ലാത്തവളും അയാളെ കാണാൻതന്നെ അച്ഛനമ്മമാർ എന്നെ സമ്മതിച്ചില്ല. അയാൾ എന്തുചെയ്തു എന്നുകേൾക്ക. ഒരിക്കലും മടങ്ങിവരില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അയാൾ തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പോയ്ക്കളഞ്ഞു. അതിൽപിന്നെ അയാളുടെ യാതൊരു വിവരവും എനിക്കു കിട്ടിയില്ല. ഒരു സമയം അയാൾ മരിച്ചൊ എന്തോ! നിർഭാഗ്യയായജനിയുടെ കണ്ണിൽവെള്ളവും നിറഞ്ഞു.

ജനി:—ചെറിയമ്മേ! ഇതൊക്കെ പത്തുകൊലംഗനെപ്പറ്റി

ഞാൻ കാര്യമാണ്. എനിക്കിപ്പോൾ ഇരുപത്തേഴു വയസ്സായി. അതിപിന്നെ എനിക്കു ആരോടും പ്രണയം തോന്നിയിട്ടില്ല. ജെറോം പോയതിൽപിന്നെ മറ്റൊരു പുരുഷന്റെ പ്രണയസംസാരം കേൾക്കാനും ഞാൻ നിന്നിട്ടില്ല.

യുജീൻ:—നീ അയാളെ വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം.

ജനീ:—അതൊക്കെ സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ അച്ഛനമ്മമാർ അനുകൂലികളല്ലെങ്കിൽ പ്രണയം വ്യസനത്തിൽ കലാശിക്കും. നിങ്ങൾ പ്രണയത്തിന്റെ പ്രാരംഭം കണ്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ആ ബാധ പടന്നു പിടിക്കുമുമ്പെ അതിനെ എളുപ്പത്തിൽ ഒതുക്കാൻ സാധിക്കും.

യുജീൻ:—എങ്ങിനെ?

ജനീ:—അയാളെ മറന്നു കളഞ്ഞിട്ട്.

യുജീൻ:—അയാളെ മറക്കാനോ? നീ അങ്ങിനെ എന്നോടു പറയുകയോ? ജനീ! ആ കാലമൊക്കെ കഴിഞ്ഞു പോയി. സാധ്യ എഡ്വാർഡി! അയാൾ സങ്കടം കൊണ്ടു മരിച്ചുപോകും.

ജനീ:—അതൊന്നും ഉണ്ടാവില്ല. പുരുഷന്മാർ സങ്കടം കൊണ്ടു മരിച്ചുപോകുന്നവരൊന്നുമല്ല. സ്ത്രീകളും അങ്ങിനെതന്നെ.

യുജീൻ:—നീ അരുപതു വയസ്സായ ഒരു കിഴവിയെപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നു.

ജനീ:—അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കുദോഷം നേരിടാനില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും ഈ പ്രണയത്തിൽ വാശിയും പിടിത്താനും മുമ്പെ നിങ്ങളുടെ പ്രണയം കഴിഞ്ഞുപോയി.

എന്നാൽ കഴിയുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടവും പ്രീതിയുമാണ് എനിക്കു എല്ലാറ്റിലും വലിയ കാര്യം. നിങ്ങളുടെ വിചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പണ്ടെങ്ങാൻ ഈ വീടും വിട്ടു പോയ്ക്കൂടുമ്പോഴായിരുന്നു.

നന്ദികൊണ്ടു പരവശയായ യുജീൻ ഭാഗ്യിയുടെ കൈപൊത്തിപ്പിടിച്ചു.

യുജീൻ:—ജനി! എന്റെ ചങ്ങാതി! അതൊക്കെ ഞാനറിയും. എനിക്കു നിന്നേയും വളരെ സ്നേഹമാണ്. ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ എല്ലാ ദിവസവും നമുക്കു ഓരോ അവസരം കണ്ടുപിടിക്കണം. അതല്ലെ നല്ലത്. ഒരു സമയം അമ്മ സമ്മതിക്കുമായിരിക്കും. അവർ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചാൽ അന്നു നീ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ പോരണം.

ജനി:—നിങ്ങൾ വിളിച്ചാൽ ഞാൻ നാശമില്ലാതെ വരും.

യുജീൻ:—ഒഴിവ് ദിവസങ്ങളിൽ ഞങ്ങളും രണ്ടാളും വിനോദസഞ്ചാരത്തിനു പോകുമ്പോൾ നീയും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ പോരണം. നമുക്കൊക്കെ എത്രയും സുഖവും സന്തോഷവുമായി കഴിയാം. നീ വിചാരിക്കേണ്ട ജനി! എല്ലാം ശുഭമായി ക്ലേശിക്കും.

ജനി:—എന്റെയും അന്യഗ്രാമം അങ്ങിനെയാണ്.

യുജീൻ:—നീയോരോന്നിന്റെ ദൃഷ്ടിഭാഗമേ നോക്കുകയുള്ളൂ.

ജനി:—അതു ഭാഗവും നോക്കേണ്ട!

യുജീൻ:—നീ മിണ്ടാതിരിയ്ക്കൂ. നമുക്കു നാട്ടുപുറത്ത് വലിയ പരമ്പുള്ള ഒരു വീട് വാങ്ങാം. ഒരു ബങ്കളാവ് പുതുപ്പാടിയിലും എടുപ്പിക്കാം.—അതു ലാട്ടിയ്ക്കുവാൻ യാതൊരാളും

ഉപദ്രവിക്കാനോ ശാസിക്കാനോ ഇല്ലാതെ അവിടു
 ന്ന നമുക്കു വിട്ടുപിരിയാതെ നിബ്ബായമായി കാലം ക
 ശിക്കാം. നമുക്കു ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടാക്കി പൂക്കൾ വിട
 രുന്നതു നോക്കാം. ഉറുണ് കഴിക്കുമുവെ നമുക്കു വ്യാ
 യാമംതിന്നുവേണ്ടി ഉലാത്താം. നല്ല വിശപ്പാടെ
 മടങ്ങിവരികയും ചെയ്യാം. ഉറുണ് കഴിഞ്ഞാൽ എ
 ഡോൾഫിക്കു എഴുതാനോ വായിക്കാനോ ഉണ്ടാകും.
 ആ സമയത്ത് നമുക്കു രണ്ടാൾക്കും ജോലിയെടു
 ത്തോ സൊള്ളു പറഞ്ഞോ സമയംചോക്കാം. ഹാ!
 ജനി! ഇതൊക്കെ എന്തു സുഖമായിരിക്കും?

ജനി:—(ഒരു കോട്ടുവായ് അമർത്തിക്കൊണ്ടിട്ട്). അതെ.

യുജീൻ:—ഞങ്ങൾക്കു കുട്ടികളും ജനിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും.
 നിശ്ചയമായിട്ടും. കഞ്ഞിനുകൾ—എനിക്കു അവ
 രോട് എത്ര സ്നേഹമായിരിക്കും. അവർ ഞങ്ങളെ
 മാതാപിതാക്കന്മാരെ പോലെയോ ചങ്ങാതിമാരെ
 പോലെയോ സ്നേഹിക്കും. അവർക്കു എന്നോടുള്ള വി
 ശ്വാസം കാണുമ്പോൾ എന്റെ പ്രണയത്തിന്
 വീർപ്പുംകൂടും. പിന്നെ അവർ എന്നോടു കഞ്ഞി
 ഞ്ഞായം പറഞ്ഞു തുടങ്ങും..... ഞങ്ങൾ അവരെ
 അന്യ രാജ്യത്തിലെ ബോർഡിങ്ങ് സ്കൂളിലൊന്നും
 പറഞ്ഞതുകൊണ്ടല്ല. അങ്ങിനെയായാൽ അവർക്കു മാ
 താപിതാക്കന്മാരോടുള്ള വീർപ്പു കുറഞ്ഞു പോവും.
 അവർക്കു പഠിച്ച ജാസ്സിയാകുന്നതിനേക്കാൾ ഞങ്ങളു
 ളോടുള്ള പ്രണയമാകുന്നു. ജാസ്സിയാകേണ്ടത് അവ
 ര്ക്കു വാസനയില്ലാത്ത യാതൊരു പ്രവൃത്തികളില്ലാ
 ഞാൻ അവരെ വിട്ടുകൊടുക്കില്ല.

ജനി:—(ഉറക്കം തുടങ്ങിക്കൊണ്ട്) അതെ ചെറിയമ്മ!

യൂജിന:—എന്റെ മകനെ ഞാൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേരാൻ
രിക്കലും സമ്മതിക്കുകയില്ല. അവനെങ്ങാൻ യുദ്ധ
ത്തിൽ മരിച്ചുപോയാലോ? ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു:—
ഓ. ജനി ഉറങ്ങിപ്പോയോ? കഷ്ടമായിപ്പോയി.
എന്റെ മനോരാജ്യമൊക്കെ ഇതുകൊണ്ടു തീരട്ടെ.
എനിക്കിപ്പോൾ ഭർത്താവുമില്ല. മക്കളുമില്ല. സപന്ത
മായി വീടു ഇല്ല. ഞാൻ മനസ്സിന് സപാസ്കൃമി
ല്ലാതെ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വീട്ടിന്റെ
കുസ്തിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു പെൺകിടാവാണ്. മാ
ത്രം മനോരാജ്യംകൊണ്ടു കോട്ടകെട്ടുകയായിരുന്നു.
സാധു ജനി! എന്റെ സപാത്മംകൊണ്ടു ഞാൻ അവ
ളുടെ ക്ഷീണം അറിഞ്ഞില്ല. അതാ ഘടികാരം രണ്ടു
മുട്ടുന്നു. സമയം വേഗം പോകുന്നതു, കേട്ടു നില്ക്കുന്ന
വരേക്കാൾ സംസാരിക്കുന്നവർക്കാണ്. എനിക്കു ഉറ
ക്കം വരുന്നത് പൂജ്യമാണെങ്കിലും എനിക്കു ഉറങ്ങാൻ
പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ജനി! എഴുന്നേൽക്കൂ. നമു
ക്കു കിടക്കാൻ പോകാം. നേരം വളരെ വൈകി.

ഇങ്ങിനെ അവളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു കസ്തിയും വി
ട്ടു ജനി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മുകളിലേക്കു കേറി. ഒരു വെ
ളിച്ചും എടുപ്പാനും കൂടി അവൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.
പിന്നെ ആരോ രൊരും ഏണിമേൽ നിന്നു മൂന്നുനാല'പടി
പോടെ വീഴുംപോലെയുള്ള ശബ്ദവും ഒരു ക്രോധസപരവും
നെറിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതു കേട്ടു. ഒരു വെളിച്ചത്തിന്നു
വേണ്ടി അവളുടെ അടുപ്പൻ താഴെ വരുന്നതായിരിക്കുന്നു
എന്നു ശങ്കിച്ചിട്ട് ഭയംകൊണ്ടു

പെൺകിടാവ് ഒരേടത്ത് തന്നെ അനങ്ങതെ നിന്നു. പിന്നീട് അപരം കേട്ടത് മോശ തന്നോടുതന്നെ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതായിരുന്നു. “നിശ്ചയമായിട്ടും എനിക്കു ഇതൊരു ഭർത്താവാണു്. എന്റെ പള്ളക്കു തണുപ്പു പിടിച്ചിരിക്കാൻ മതി. അല്ല ഞാൻ കുറെ മുഖം കഴിച്ചു വീഞ്ഞിന്റെ ഫലമായിരിക്കുമോ? ഏതായാലും നാലു പടി കറയാതെ ഞാൻ വീണു. പണ്ടൊന്നും ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു സൊല്ലു പിടിച്ചു ഏണിയും ഓ എനിക്കു നല്ലവണ്ണം വേദനയായി”.

യുജീൻ, മോശ, തന്നെ കാണാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചുമരോടു പററിനിന്നു. മോശ അതിലെ കടന്നുപോകേണ്ടുന്ന ഘടത്തിൽ എത്തി. അവൻ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴെക്കു ചെട്ടെന്നു ഒന്നു ചാഞ്ഞുപോകയും അറിയാതെ യുജീനിന്റെ ദേഹത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടിപ്പോകുകയും ചെയ്തു. ആരോ ഇവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായപ്പോൾ ഭയാതൂരനായ മോശ “വരീൻ! വരീൻ! കള്ളന്മാർ! കള്ളന്മാർ!” എന്ന് നിലവിളിച്ചു.

നരിയേപ്പോലെ ഒരൊറ്റ ചാട്ടവും ചാടി, യുജീൻ ഏണിയും കയറി അവളുടെ മുറിയിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു. മോശയാകട്ടെ പിന്നെയും പിന്നെയും നിലവിളിച്ചു ഏണിമേൽ കലശലായി ചവിട്ടിത്തുടങ്ങി. അവന്റെ നിലവിളിയുടെ കടുപ്പം കേട്ടാൽ കള്ളന്മാർ അവനെ പിടിച്ചു കൊല്ലാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

മന്ദാരം ക്ഷീണിച്ചുറങ്ങുന്ന തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഉരട്ടിയും നുള്ളിയും ഉണർത്തി “എണീക്കൂ. കർത്താവിനേയും

വിവാഹിച്ചു എനിക്കു. നിലവിലിടയാണോ കേൾക്കുന്നില്ലെ?” എന്നു ഉള്ളത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഉപദേശി:—(പകുതി ഉറക്കോടെ) അത് നിരത്തിന്മേൽ നിന്നാണ്.

മന്ദാരം:—(ഉള്ളത്തിൽ) അത് വിട്ടിൽ നിന്നാണ്. അവൻ! മോശയാണെന്ന് സഹായത്തിന് വിളിക്കുന്നത്. വിട്ടിന്നു തീർപ്പുവരികുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

മുറിക്കു മരണവെക്കുംപോലെയുള്ള ആ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ ഉപദേശിയാർ ചാടി എഴുന്നേറ്റു ഏണിയുടെ മേൽഭാഗത്ത് വന്നുനിന്നു.

ഉപദേശി:—മോശ! നീ എവിടെയാണ് കള്ളന്മാരെ കണ്ടുപിടിച്ചത് ?

മോശം:—കള്ളന്മാർ!—കള്ളന്മാർ!—ഏണിയുടെ മേലെയും താഴെയും എല്ലാടത്തും കള്ളന്മാർ? ഓടിവരിൻ! കള്ളന്മാരെ പിടിക്കാൻ ഓടിവരിൻ!

മന്ദാരം:—ജനി! എഴുന്നേൽക്കൂ. യൂജിൻ! നീ നിന്റെ മുറിയുടെ പേരുകൾ. ഞാൻ ജനലും തുറന്നു സഹായത്തിന്നു നിലവിലിടപ്പെട്ടു!

“ഞാൻ എന്റെ തോക്കും എടുത്തു വരട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉപദേശിയാർ ഒരു തുരിമ്പു പിടിച്ചു, ചടമയും കൂടി ഉപയോഗിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു സാധനം എടുത്തുകൊണ്ടുപോന്നു. ബഹളം കേട്ടിട്ട് അയൽവക്കുകാരും ഉന്നം. ഒന്നാമത് അടുത്ത വീട്ടിലെ അപ്പക്കാരനും മകനും ഓടി എത്തി. “എന്താണ് ഉപദേശിയാരെ!” എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉപദേശി:—ഞങ്ങളുടെ വിട്ടു നിറച്ചും കള്ളന്മാരാണ്.

അപ്പക്കാരൻ:—എന്നാൽ വാതിൽ തുറക്ക. ഞങ്ങൾ അകത്തു കടക്കട്ടെ കള്ളന്മാരെ പിടിച്ചുകെട്ടാൻ ഞങ്ങളും സഹായിക്കാം.

ഉപദേശിയാർ വളരെ ആശ്ചര്യത്തോടെ അവരെ അകത്താക്കി. എല്ലാരുടെയും സഹായത്തോടെ എല്ലാവരും വളർന്നു. അപ്പക്കാരൻ മന്ദാരത്തെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അപ്പക്കാരൻ:—കള്ളന്മാരെവിടെ?

മന്ദാരം:—ഞാൻ അറിയില്ല. മോശ അവരെ കണ്ടു.

അപ്പക്കാരൻ:—മോശേ! അവർ എവിടെപോയെന്നു പറഞ്ഞു തരൂ.

മോശ തന്റെ മുണ്ടും വലിച്ചുകേറി വളരെ ദീനസ്വരത്തിൽ:—“ഞാൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു—എന്റെ മുറിയിൽ—എന്റെ പായയിൽ—അപ്പോൾ എനിക്കു വയറിൽനിന്നു വേദനയായി—ഞാൻ താഴത്തേക്കു വരാൻ നോക്കി—എന്തിനെന്നു വെച്ചാൽ.....

അപ്പക്കാരൻ:—അതെ. ഞങ്ങൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. എന്നിട്ട് ?

മോശ:—ഞാൻ തപ്പിപ്പിടിച്ചു കോണി, മെല്ലെ ഇറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അടിയൊന്നി നാലു കോണിപ്പിടിച്ചു ഉരുണ്ടു വീണു. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു കോണിയുടെ ചാരു പിടിച്ചു നിന്നു.

അപ്പക്കാരൻ:—അതൊക്കെ പോട്ടെ. കാര്യം പറ.

മോശ:—ഞാൻ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അല്ല. ഞാൻ തപ്പുമ്പോൾ ആരുടേയോ ഒരു കയ്യൊ കാർലാ എന്നിങ്ങനെ തടഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. ആ സമയത്ത്

കള്ളന്മാർ കോണിയുംകേറി മുകളിൽപോയി. എവിടെയെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

“ഇതശപഥം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉപദേശിയാർ തോക്കു പൊന്തിച്ചപ്പോൾ, ആരോ അതിന്മേൽ എപ്പഴോ ചുറ്റിവെച്ചിരുന്ന ഒരു വാടിയ പൂമാല ചോടെവീണു.

മന്ദാരം:—ഞാൻ എന്റെ മകളുടെ മുറിയിലേക്കു പോകുന്നു. നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി വീട് മുഴുവനും തിരഞ്ഞു നോക്കുവിൻ.

തന്റെ മകൾക്കു യാതൊരു ക്രൂസലോ വികാരമോ ഇല്ലെന്നു കണ്ടിട്ട് മന്ദാരം ഔശ്വയ്യപ്പെട്ടു. ബാക്കിയുള്ള സകലരുടേയും ഉറക്കം ഞെട്ടിപ്പോയിരിക്കേ ഈ ഭയങ്കര ബഹളം കേട്ടിട്ടുകൂടി യൂജീൻ സുഖമായെങ്ങിനെ ഉറങ്ങിയെന്ന് മന്ദാരത്തിന് ഒരു വല്ലായ്മ ഉണ്ടായി. എങ്കിലും മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ ആ സ്ത്രീ വാതിൽ പൂട്ടി.

അതിനിടയിൽ ഉപദേശിയാരും, മോശയും, അപ്പക്കാരനും, മകനും വീടെല്ലാം പരതി. എല്ലാ മുറികളും തിരഞ്ഞു. കട്ടിലിന്റെ ചുവട്ടിലുംകൂടെ നോക്കി. ഒന്നും കാണാഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കും ക്ഷമയില്ലാതായി. അവർ വീട്ടിന്റെ അടുത്തിന്മേൽ ഒട്ടകത്തെ കയ്യായി കേറണമെന്നുവെച്ചു അപ്പക്കാരൻ അടുത്തിന്റെ ദ്വാരത്തിന്റെ എതിരായി ഒരു ഏണിമേൽ കയറിനിന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ അങ്ങിനെയായി ചോടേയും നിന്നു. അപ്പക്കാരൻ “എടാ കള്ളന്മാരെ! ഇറങ്ങിവരുന്നതാണ് നിങ്ങൾക്കു നല്ലത്” എന്ന് ധൈര്യത്തോടെ ക്ഷണിച്ചു. ആരും ഉത്തരം പറയുന്നതു കേട്ടില്ല. അപ്പോൾ ഒരു പൂച്ച കരഞ്ഞു. ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരുടേയും ഭയം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. അവർ ചെന്നു

നോക്കിയപ്പോൾ അട്ടത്തിന്മേൽ ഒരു കരിമ്പൂച്ചയെ കണ്ടു. അപ്പക്കാരൻ ചിരിച്ചു.

അപ്പക്കാരൻ:—ഉപദേശിയാരെ! നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കള്ളന്മാരൊന്നും ഇല്ല. കള്ളന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ വീട്ടിലായിരിക്കും ഇവിടെ നിന്നിട്ട് എനിക്കും മകനും ഞങ്ങളുടെ സമയം കളവാൻ പാടില്ല. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നു അവിടെ വല്ല കള്ളന്മാരും ഉണ്ടൊന്നെന്നു നോക്കണം.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മറു യാതൊരാളോടും വിടവാക്കാതെ അപ്പക്കാരനും മകനും തൊപ്പിയും കോട്ടും ഇട്ടു ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി.

എന്നാൽ മോശയുടെ സംശയം ഇതുകൊണ്ടൊന്നും തെളിയിച്ചില്ല. ഉപദേശിയാർ മന്ദാരത്തിനെ വിളിക്കാൻ പോയപ്പോൾ മോശ തന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വാതിൽ അടച്ചു തഴുതും ഇട്ടു.

ഉപദേശി:—ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലമ്മ. വെറുതെ പാടുപെട്ടു.

കള്ളന്മാരൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും; ആപത്തിന്നു കാരണമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും കണ്ടപ്പോൾ മന്ദാരം ഇച്ഛാഭംഗം പിടിപെട്ടപ്പോലെ “ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?” എന്നു ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഉപദേശി:—ഒരു കണ്ടൻപൂച്ചമാത്രം.

മന്ദാരം:—ഇതിന്നുവേണ്ടിയായിരുന്നോ നിങ്ങളും മോശയും എന്നെ ഉണർത്തിയത്.

ഉപദേശി:—നീയല്ലേ! എന്നെ ഉണർത്തിയത്.

മന്ദാരം:—മിണ്ടാതിരിക്കുതൊ? വിസ്സിത്തം പറയുന്നോ? പുഷ്പനാരൊക്കെ വിസ്സികളാണ് നമ്മളെപ്പറ്റി അയൽവക്കക്കാർ ചിരിക്കയില്ലേ — എന്തിനാണ് ജനി! നീ ഇളിക്കുന്നത്? നീയും യുജിനേ! ഉപദേശിയാരെ! ഉറങ്ങാൻ വരൂ! ഈ സംഗതി വളരെ കാലത്തോളം ഞാൻ മറക്കുകയില്ല. നല്ലവണ്ണം കരുതിക്കോളൂ.

ഉപദേശിയാർ നിദ്ദോഷിയാണെങ്കിലും ഒന്നു ഞരങ്ങി ഭാഗ്യയുടെ മാതിരി തനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാമല്ലോ.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം.

(ഇടക്കു ചിലത്).

ഒരു ദിവസം മോശ “ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഇന്നാൾ രാത്രിയത്തെ പരമാത്മം ഞാൻ കണ്ടുചിടിക്കും” എന്നു തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു.

യൂജിൻ പ്രണയം എന്ന വ്യാധി പിടിപെട്ട മുതൽക്കു തന്റെ കാൽമാത്രം ആലോചിക്കുന്നവളായി, ബാഹ്യയുള്ള കാൽക്കളൊക്കെ അവൾ ശ്രദ്ധവെക്കാതെയൊ മറന്നൊ ഉപേക്ഷിച്ചു. എല്ലാ ദിവസവും എഡ്വാർഡി പുറപ്പെട്ടുവന്നു അനോദിക നേരത്തോളം വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തുണ്ടെ ചാലിയന്റെ ഓടംപോലെ അങ്ങട്ടും ഇങ്ങട്ടും നടക്കും. അവളെ ദൂരെ നിന്നു കാണുമ്പോൾ പ്രണയസൂചകവാക്കുകൾ ചലതും വിറുചിറുക്കും. അവളുടെ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളിൽനിന്നു മറുവടി ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. ചില സമയത്തു, മന്ദാരം ഷാപ്പിൽ പോയാൽ വേണ്ടിയൊ മറെറാ

വീട്ടിൽ തലക്കാലം ഇല്ലാതെ പോയാൽ, കറെ കാറുകൊള്ളാനുവേണ്ടി എന്ന നാട്രീത്തിന്മേൽ യൂജിൻ ചോടെ വന്നു നിരന്തുവക്കിൽ നില്ക്കും. ആ സമയത്തു കാമം കെണിഞ്ഞു രണ്ടാൾക്കും കൈപിടിച്ചുമാക്കാനും മറ്റും ചില സമയത്തു അവസരം കിട്ടി എന്നും വരാം. പോരാഞ്ഞിട്ടു ഇണപൊട്ടുകളെപ്പോലെ അന്യോന്യം കുറുകുക്കുന്നതും ഉണ്ടാകും.

ഇങ്ങിനെ കിട്ടുന്ന അവസരങ്ങളൊക്കെ അവരുടെ പ്രേമമാകുന്ന വണ്ണിയിൽ വിറകിട്ടുകൊടുക്കുവോലെ തോന്നി. പ്രണയഃധിക്യംമൂലം അവർ ഒരാൾ മറെറ ആൾക്കു വേണ്ടി എന്നപോലെ മാത്രം ജീവിതം കരുതി അവരുടെ ഉള്ളിൽ നവീനപ്രണയത്തിന്റെ മനോരാജ്യങ്ങൾക്കല്ലാതെ മറ്റു, യാതൊരു ചിന്തയും കടന്നുകൂടാൻ ഇടമില്ലാതായി. എന്നാൽ അവർക്കു സംശയത്തിന്നു ഇടനല്ലാത്തവണ്ണം അവരുടെ സകല സ്വഭാവങ്ങളും ആചരണങ്ങളും ഒരാൾക്കു കിട്ടിച്ചു നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നു. മേലേയുള്ള തന്റെ മുറിയിൽ നിന്നു മോശക്കു യൂജിൻ പുറമേയുള്ള വാതിലിന്റെ അടുക്കെ കൂടക്കൂടെ പോകുന്നതും എഡോൾഫി അങ്ങട്ടും ഇങ്ങട്ടും നടക്കുന്നതും വളരെ സ്പഷ്ടമായിക്കാണാമായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും യൂജിനിന്റെ ഇടക്കിടെയുള്ള ദീർഘശ്വാസവും മനോരാജ്യവും ഓർമ്മക്കേടും, മോശ, നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവിവാഹിതയായ വൃദ്ധയെപ്പോലെയാ, അപ്പോലെയുള്ള ഒരു ആണിനെപ്പോലെയാ, തുല്യരായ ഒറ്റകാരെ ഈ മാതിരി വിഷയത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടാനുണ്ടാകയില്ല.

മോശ:—(ഉള്ളിൽ വിചാരം.) ഓ. ഓ. വലിയ മൂപ്പത്തി (മന്ദാരം) കണ്ടുളിക്കപ്പെട്ടുപോയതു എനിക്കു സ

തോഷം—അതുതന്നെയാ, സ്വന്തം മകളെക്കൊണ്ടും, ശരി. ശരി. അന്നത്തെ ക്കളന്റെ കാര്യത്തിൽ എ നി.കിപ്പോൾ ചില ഉപഹാരങ്ങൾ തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ആരോടും മിണ്ടാൻ പാടില്ല. ദാവീദുക്കുമാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ എന്തു പറയുമോ ആവാ! ഇപ്പോഴേ നമ്പോഴെ അയാൾ എല്ലാ ദിവസവും രാത്രി ഇവിടെ വന്നു ഉറങ്ങും കഴിച്ചു പോകുമോ എന്നു ഞാനറിയുന്നില്ല.

യൂജീൻ തന്റെ ഉടുപ്പിന്റെ കാര്യത്തിലും മുഖത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും നടവടിയിലും വളരെ തൃപ്തിപ്പെട്ടു വെക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മന്ദാരം അവളുടെ മകളെ അത്യന്തം സ്നേഹിച്ചു. അമ്മയുടെ വിചാരം മകളുടെ ഈ ആചരണങ്ങളോടൊക്കെ ദാവീദ് എന്ന ഒരാളെ വശീകരിച്ചു പാട്ടിലാക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കുമെന്നാണ്. പോരാഞ്ഞിട്ടു ദാവീദും ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടുകാരും തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിന്നു അന്നു അടുപ്പം ശക്തിയും വലിച്ചുവന്നു. ദാവീദ്, തന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവു ആയിക്കഴിഞ്ഞപോലെ ഉപദേശിയാർ അയാളുടെ ചുമലും തൊട്ടു നടക്കുന്നുണ്ടാകും. യൂജീൻ ഇല്ലാതപ്പോൾ ബാക്കി മുഖരും അന്യോന്യം ചില ഗൂഢസംസാരങ്ങൾ കൂടിക്കൂടെ നടക്കുന്നതും കാണാം.

ഇതിനിടക്കു കമനീകമനന്താർ അന്യോന്യം കാണലും സംസാരവും മുക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മിഷ്യൻഷാപ്പ് കണ്ടെത്തുവാൻ ഏറ്റുവാങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ പണിയിൽ ശ്രദ്ധയും തൃപ്തിയും അന്നു കുറവാകുന്നു മയസ്സിലാക്കി എഡ്വോൾഫിയെ വല്ല കാര്യത്തിന്നും വിളിക്കുമ്പോൾ അയാളെ അയാളുടെ സ്ഥാനത്തുതന്നെ കാണാതായിത്തു

ടങ്ങി: എഡോൾഫി മാസ്റ്റി വാങ്ങുന്നതു യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതെ കണ്ടാണെന്നു മാനേജർ സൂചിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.

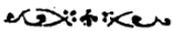
വിനോദയാത്ര കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ, എഡോൾഫി ഒന്നരണ്ട് കുറി ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നു. അയാൾ അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ തന്നാലാകംവണ്ണം നോക്കിയെങ്കിലും; അവർ അവനെ നീരസം കാണിക്കാതെ സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും; അവനോട് മറ്റൊരാൾക്കു കൂടി വരാതെ കൂടക്കൂടെ വരാതെ ഒരിക്കലും പറഞ്ഞില്ല. മന്ദാരത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അവന്റെ പൂർണ്ണ നമിപ്പാത്ത വരവെന്നാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല ഒന്നാം പ്രാവശ്യം വിനോദയാത്രക്കു അവനെ ക്ഷണിച്ചത് തന്നെ തെറ്റിപ്പോയെന്ന് മന്ദാരത്തിനു തോന്നി. അവളുടെ മകളോട് എഡോൾഫിക്കു കലശലായ പ്രേമം ജനിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു മന്ദാരത്തിനു മനസ്സിലായെങ്കിലും തന്റെ മകൾക്കും കലശലായ പ്രേമം എഡോൾഫിയോടുണ്ടെന്നു വിവരം മന്ദാരം മനസ്സിലാക്കിയതേ ഇല്ല.

പതിമൂന്നു ആൾ ഉള്ള ഒരു ഏപ്പാട് ക്ഷേത്രയിൽ അവസാനിക്കും എന്ന അന്ധവിശ്വാസംകൊണ്ടാണ് മന്ദാരം എഡോൾഫിയേയും ക്ഷണിച്ചു ആളുകളുടെ തുക പതിനാലാക്കിയത്. പ്രേമോദയം തന്നെ മിക്ക സമയത്തും ക്ഷേത്രയുടെ ആരംഭമാണ്. എഡോൾഫി അന്നത്തെ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ പ്രണയം എന്നത് എന്താണെന്ന് യൂജീൻ അറിയുകതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. അവൾ, അമ്മ പറയും പ്രകാരം യാതൊരു ശങ്കയും കൂടാതെ ദാവീദിനെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ എ

പ്പോഴും ഒരുങ്ങി നില്ക്കുമായിരുന്നു. ഒരു സമയം ആ വിവാഹംകൊണ്ട് അവർക്കു ഇല്ലാതാകുന്നതെന്നും ഇടയുണ്ടാകയില്ലെന്നും വരുമായിരുന്നു. എന്നാലോ, ഇരുശവരൻ കണ്ടു വെച്ചത് മാറുവാൻ അല്ലെന്നും അമ്മക്കും സാധിക്കയില്ല. പ്രണയത്തിന്റെ ശക്തിക്കു ഇരുശവരനും കൂടി വഴിപ്പെടേണ്ടിവരും എന്നാണ് കാണുന്നത്.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം.

(വിവാഹ നിശ്ചയം.)

മാസം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. തന്റെ ആലോചനയും ആഗ്രഹവും ഇന്നു പ്രകാരത്തിലാണെന്ന് മകൾക്കു അറിവൊ സൂചകമൊ കൊടുക്കാതെ മന്ദാരം യുജീനിയുടെ വിവാഹം കഴിയും ക്ഷണത്തിൽ കൊണ്ടാടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ, എഡ്വാർഡി ജനിയുടെ സേവ പിടിച്ചു അവളെ പാട്ടിലാക്കാൻ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്ത നോക്കി. വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയാൽ, തനിക്കും യുജീനിയും ഓരോ കൂടിക്കാഴ്ച ഉണ്ടായാൽ തക്കവണ്ണം, ജനിയോട് വാതിൽ തുറന്നു, തന്നെ അകത്താക്കാൻ എഡ്വാർഡി ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൂടിക്കാഴ്ച എപ്പോഴും ജനിയുടെ മുനിൽ വെച്ചായിരിക്കും എന്നുംകൂടി ജനിയുടെ ഭയനിവാരണത്തിനു വേണ്ടി എഡ്വാർഡി കണിശമായ വാശത്തോ ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഒരു അടുത്ത ഏപ്പാടിനു കൂടിക്കാഴ്ച വഴിപ്പെട്ടു കൊടുത്താൽ, ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ

കൊണ്ട് പിന്നീട് വരുന്നതൊക്കെ ആപത്തായിരിക്കും എന്നു ജനി അറിഞ്ഞു. അത്യന്താപേക്ഷകൊണ്ട് അധീനപ്പെടുപോകുന്നതാണ് പെണ്ണുങ്ങളുടെ പശിമയേറിയ ഹൃദയം എന്നു അവളോടു ആരും പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണമെന്നില്ല. തന്നെ ഒരു പെണ്ണു സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടു എന്നു അറിവുകിട്ടിപ്പോയാൽ ആ പൂരുഷന്റെ ശക്തി പിന്നെ തടുപ്പാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാകയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും കേവലം അബലയായ യുജീനിനെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു തന്റെ കൃത്യവും ബാല്യപ്രായം ആണെന്നു ജനി നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എഡോൾഫി ഒരു സുന്ദരനായ യുവാവായിരുന്നു. അവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കണ്ടുള്ള അപേക്ഷകൾ കേൾക്കുന്നതോടും അവളുടെ മനസ്സിലിഞ്ഞു പോകുന്നുണ്ടായിലുംകൂടി ജനി ഒരേ പിടുത്തം പിടിച്ചു. അവൾ എഡോൾഫിയുടെ അപേക്ഷ അന്വേതിതവും അതിർ കടന്നതും എന്ന നിലയിൽ ശക്തിയോടെ നിഷേധിച്ചു.

മോശയുടെ പണി, ഇവരുടെ സംസാരമൊക്കെ വാതിലിന്റെ വിടകളിൽ കൂടേയും ഒരോ മൂലയിൽ പതിഞ്ഞു നിന്നിട്ടും ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കുകയായിരുന്നു. എന്തോ ഒരു ഗൌരവകാല്പ്യം വന്നുഭവിക്കാൻ കാലമടുത്തു എന്നു അവൻ ഉറപ്പാക്കി. ഒരു ദിവസം വളരെ രാവിലെ മന്ദാരം അവളുടെ മകളുടെ മുറിയിൽ വെണം. അന്നു ഉച്ചക്കു മിസ്റ്റർ ഓവീദ് അവരുടെ ഒന്നിച്ചു ഉണ്ണാൻ വരും എന്ന ചിന്ത അറിയിച്ചു. ഇതു പറയാൻ കാരണം മറെറാന്നുമല്ല. ആ സമയത്തു യുജീനിന്റെ ചമയപ്പാടു വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട നിലയിലായിരിക്കണം എന്നു താക്കീതു പെണ്ണാൻവേണ്ടി

മാത്രമായിരുന്നു. പോരാഞ്ഞിട്ടു അന്നു ഒരു പ്രത്യേകമോ വിശേഷവിധിയോ ആയ ഒരു ദിവസമാണെന്നു മന്ദാരം മകളെ അറിയിച്ചു. മകളോടു അത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ മതി എന്നായിരിക്കും സേപ്തംഭാഭരണതല്പരയായ മന്ദാരത്തിന്റെ മനസ്ഥിതി.

അമ്മയുടെ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ യുജീനിക്കു വളരെ ജിജ്ഞാസ ജനിച്ചു. എന്തു പ്രത്യേകതയായിരിക്കും അമ്മ സൂചിപ്പിച്ചതു എന്നു അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഒരു സമയം അന്നു മിസ്റ്റർ ദാവീദിന്റെ ജനനദിവസം ആയിരിക്കുമോ? അതും പോരാഞ്ഞിട്ടു അവളുടെ അമ്മയുടെ സംസാരത്തിന്റെ രീതിക്കു ഒരു അസാധാരണതപം ഉണ്ടെന്നും അവൾക്കു തോന്നി. അവൾ എഴുന്നേറ്റു മെല്ലെ ഉടുപ്പിടാൻ തുടങ്ങി. അവൾക്കു എന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു ഭയം ഒന്നാമതായി ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അതു സമയം ചെല്ലുന്നേടും രൂപീകരിച്ചു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അതു സ്പഷ്ടമാകുവണ്ണം പ്രകാശിച്ചു വന്നപ്പോൾ യുജീൻ വെറുപ്പുകൊണ്ടോ, ഭയംകൊണ്ടോ ഒന്നു ഞരങ്ങി.

അസ്വാസ്ഥ്യത്തിനു ശമനമൊന്നുമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പോലെ ഇറങ്ങിവന്നു. അപ്പോൾ ദാവീദും അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരും ഒന്നിച്ചുകൂടി സഭമേന്തോടെ സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അവൾ വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവരെല്ലാവരും ഒന്നു അത്യാന്തരം കൈതുകത്തോടെ നോക്കി. പിന്നെ മന്ദാരം അവളെ അടുക്കെ വിളിച്ചു.

മന്ദാരം:—മകളെ! ഇങ്ങട്ടുവാ. നിന്നെക്കുന്താണ് ഒരു ഭയം. മിസ്റ്റർ ദാവീദെ! അവളെ ചെന്നു ആശ്വസിപ്പിക്കൂ. ദാവീദ് ക്ഷണത്തിൽ യുജീനിന്റെ അടുക്കെ

ചെന്നു, അവളുടെ കൈപിടിച്ചു അവളെ സാവധാനം ഒരു കസേലമേൽ ഇരുത്തി. യൂജീൻ ത്രെക്കവാൻ പാടില്ലാത്ത മനോവികാരംകൊണ്ടു മെഴുനവും അവലംബിച്ചു. തന്റെ ഒടുവിലത്തെ ആക്കവും രക്ഷയും എന്നുപോലെ അപ്പൂന്റെ മുഖത്തു, മകൾ, അപേക്ഷാഭാവത്തോടും ദീനഭാവത്തോടും ഒന്നുനോക്കി. ഉപദേശിയാക്കി ചിലതൊക്കെ പറവാൻ വായ പൊട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും തന്റെ ഭാര്യയുടെ മുന്നിൽവെച്ചു ഒന്നും ചെയ്യാൻ ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

ഒന്നാമതു കാപ്പി കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു. കാലാവസ്ഥയെപ്പറ്റി എല്ലാരുടേയും ഓരോന്നു പറഞ്ഞു. അടുത്തുതന്നെ അന്നത്തെ “പ്രത്യേകത” എന്താണ് പുറത്തു വരാത്തതു എന്നു യൂജീൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ എന്തെന്നറിവാൻ അവൾക്കു കാര്യമില്ലാത്ത അധികമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. മന്ദാരം കൈകൊണ്ടു ഉപദേശിയാരോടു മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു, അവളുടെ മകളോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

മന്ദാരം:—മകളേ! നിണക്കിപ്പോൾ പതിനെട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞു. നിന്റെ പഠിപ്പും പൂർത്തിയായി. എന്റെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടു വിട്ടുകൊടുത്തു നടത്തുവാനുള്ള ശേഷിയും ഉണ്ടായി.

ഉപദേശി:—അതെ. അതെ. കൈയും നിന്റെ ഉത്സാഹം കൊണ്ടുതന്നെ.

മന്ദാരം:—നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പറവാൻ സമ്മതിക്കുമോ?

ഉപദേശിയാൾ വണക്കത്തോടെ ഒരു നുള്ളു ചൊടി വലിച്ചു.

മന്ദാരം:—ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എനി നിന്നു കൂടി വിവാഹം ചെയ്യാൻ കാലമായി. നിന്റെ അമ്മയെപ്പോലെ തന്നെ നിന്റെ വിവാഹജീവിതവും അഭിനന്ദനീയമായി വരണം.

ഉപദേശി:—നിന്റെ അമ്മക്കു അവളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ:—

മന്ദാരം:—പിന്നെയും ചിലക്കുന്നത് നോക്കൂ. എന്നെ വല്ലതും പറവാൻ സമ്മതിക്കുമോ? സംസാരിക്കാൻ ഇത്ര ഭ്രമം ഇതിനു മുമ്പൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ലല്ലോ. (യുജി നിന്നെ നോക്കി) ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ നിന്റെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി സാഹസികമായിട്ടും ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നിന്നു കൂടി അനുരൂപനും ഏതുതരം യോഗ്യനും ആയ ഒരാൾ (ഇതു സമയത്ത് ദാവീദ് ഒന്നു കർച്ച തന്റെ ഘടികാരത്തിന്റെ ചങ്ങല പിടിച്ചു ശിരസ്സു തുടങ്ങി) നിന്നെ അന്വേഷിച്ചു വന്നുകൊണ്ടു ഞങ്ങളും അതിനു സന്തോഷത്തോടെ അനുകൂലിച്ചു നിന്നെ അയക്കാണോ ഭാവം. നിന്നെയും അന്വേഷിച്ചു വന്ന ആ മാന്യൻ എല്ലാകൊണ്ടും നിന്റെ പ്രണയത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും അനുസരണത്തിനും തക്കയോഗ്യതയുള്ള ഒരു മഹാൻ തന്നെയാണ്.

ഇത്രത്തോളമായപ്പോൾ മിസ്റ്റർ ദാവീദ് എഴുന്നേറ്റു മന്ദാരത്തിനെ നോക്കി ഒന്നു വണങ്ങി ഒരു കണ്ണുചിമ്മലോടും ഇളിയോടുംകൂടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ആ മഹാനാരാണെന്ന് നിങ്ങളുടെ മകളുടെ” നിങ്ങളുടെ കണ്ണനം പറഞ്ഞു കൊടുക്കൂ”

മന്ദാരം:—(എത്രയോ കൃതാന്തം ഭാവത്തോടും പൊങ്ങച്ചത്തോടും കൂടെ.) ഞാൻ ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന പുരുഷൻ—നിന്നുവരുന്നവനായ് ഞാൻ സങ്കല്പിച്ച പുരുഷൻ—നമ്മുടെ വിശ്വസ്ത ചങ്ങാതിയായ ഈ മിസ്റ്റർ ദാവീദാണ്. ഇദ്ദേഹമാണ് നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് തന്നെയാണ് ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ പോകുന്നതും.

ദാവീദ് പിന്നെയും ചുഴുന്നേറ്റു മന്ദാരത്തെ ഒന്നു വണങ്ങി. പിന്നെ അയാൾ പരിഭ്രമംകൊണ്ടു കസേല ചുവീടെ, ഉണ്ടെന്ന നിണ്ണയമില്ലാതെ വെറും ഒരു ഉപഹാരംകൊണ്ട് ഇരുന്നതു ഡം എന്നു നിലത്തായിരുന്നു. ആ സുധുവേദനയൊന്നും പൊരുളിക്കാതെ ബലപ്പെട്ട് എഴുന്നേറ്റു, യൂജീനിന്റെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേലമേൽ ചെന്നിരുന്നു അവളെ വിനോദിപ്പിച്ചാൻ ഒരുങ്ങി. എന്നാൽ അയാളുടെ അത്യാശ്ചര്യത്തിന്നു അവൾ ബോധമില്ലാതെ കിടക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്.

ദാവീദ്:—(മോകലനായിട്ട്.) അയ്യോ! ഇവൾക്കു ദണ്ഡമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഉപദേശി:—കഷ്ടം. അവൾക്കു ബോധമില്ല. ഏതാണ് വേണ്ടതു ജനീ! മോശേ!

മന്ദാരം:—അതിനന്തോഷംകൊണ്ട് അവൾക്കു ബോധക്കേട് വന്നു പോയതാണ്. വിവാഹത്തിന്റെ വിവരം പറഞ്ഞു കേൾക്കുമ്പോൾ എല്ലാ യുവതികളും അങ്ങിനെ ചെയ്യാറുണ്ട് അതൊന്നും സാധമില്ല.

മോശം:—എന്നാൽ സന്തോഷം, ഫലംകൊണ്ടു അത്ര നന്നു
ല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇതാണ്, കാൽപ്പം എന്താണെന്നു വന്നുനോക്കിയ
മോശയുടെ ഒന്നാമത്തെ വാക്ക്. ജനനി ഒന്നും മിണ്ടാതെ
അവളുടെ ചെറിയമ്മയെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടു.

ഉപദേശി:—(മന്ദാരത്തെ നോക്കിട്ട്) ഏന്റെ വിവാഹാ
നേഷണം ഉണ്ടായ സമയത്ത് നീ ബോധം കെട്ടി
രുന്നില്ലല്ലോ.

മന്ദാരം:—അത് വേറെ കാര്യമാണ്. ചെറുപ്പം മുതലേ
ഞാൻ ഒരു നല്ല മനസ്സുറപ്പുള്ളവളായിരുന്നു. യൂജിൻ
നിങ്ങളെപ്പോലെ ചെറു ഒരു പടയാണ്.

ദാവിദ്:—ബോധംകെടുന്നത് അവളുടെ മുഴുതപവും സ്ത്രീ
തപവും വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എനി
ക്കങ്ങിനെയാണ് തോന്നുന്നത്. അതേ നോക്കൂ. ഒരു
മിനുട്ടിനുള്ളിൽ അവൾ കണ്ണു തുറക്കും. ആരുടേമേ
ലേയായിരിക്കാ അവളുടെ കണ്ണു ഒന്നാമത് പതിയു
ന്നതു എന്നു നോക്കാം.

എന്നാലോ യൂജിനിന്റെ കണ്ണുകൾ മന്ദംമന്ദം തുറന്നു.
അവൾ ഒന്നാമത് നോക്കിയത് ജനനിയെയാക്കിരുന്നു. മന്ദാ
രം അവളുടെ മകളുടെ അടുക്കെ വരുംമുമ്പെതന്നെ, യൂജി
നും ജനനിയും കാൽപ്പം അന്യോന്യം മനസ്സിലായപ്പോലെ
തെളിഞ്ഞിരുന്നിരുന്നു. മകളോട് അവളുടെ മുറിയിൽ ചെ
ന്നു കറെ വിശ്രമിക്കാൻ മന്ദാരം കല്പിച്ചു. അവൾ അ
വളുടെ അച്ഛന്റെ കൈ പിടിച്ചു ഒന്ന് തടവി, ജനനി
യോടുംകൂടി അവിടം വിട്ടുപോകുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണി

ൽനിന്നു പൊട്ടിയൊലിച്ചു കണ്ണനിർ മന്ദാരം കാണാത്ത പോലെ നടിച്ചു.

കണ്ണു അടച്ചു സമാധിയടഞ്ഞപ്പോലെ അവളുടെ അടുക്കെ കസേലാമൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഭാവിഭാകട്ടെ അവൾ മുറിയുംവിട്ടു പോയ വിവരം ഭക്തവലം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവൾ അടുക്കെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന പോലെ അയാൾ അവളോട് ഓരോന്നു ഇങ്ങിനെ പറയാൻ തുടങ്ങി.

ഭാവിഭ്:—ഞാൻ ഒരു ദിവസം നിന്റെ ഭർത്താവായിരിക്കും.

എന്നു വിചാരിച്ചിട്ട് എന്റെ സന്തോഷം ഒരുക്കിട്ടും ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഹിണക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഹൃദയത്തിന്നു ശക്തി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ശേഷധം ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നു തരാം. അത് മദനകാമേശ്വരി ലേഹ്യമാണ്. ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ പോകുമ്പോഴെല്ലാം അന്ധരും അത് കഴിക്കാറുണ്ട്.

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമെ യുജീൻ തന്റെ അടുക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായത്.

ഭാവിഭ്:—അല്ലാ ! അവൾ പോയോ. എന്റെ വാക്കു കേട്ടിട്ട് അവൾ നടുങ്ങിപ്പോയോ ? ഞാൻ എന്തു ക്രൂരതയാണ് കാട്ടിയത്. അത്തന്നെ അവൾ എന്നെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു സമയത്തും?

മന്ദാരം:—അവൾ അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് ചെയ്തത്. അവൾ എന്നെ ധിക്കരിക്കുന്നത് ഞാൻ ഒന്നു കാണട്ടെ. പണ്ട് ഉപദേശിയാരെ എന്നോട് വിവാഹം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞ കാലത്ത് ഞാൻ അയാളുടെ മുഖം നോക്കാനും കൂടി പോയിരുന്നില്ല.

ഉപദേശി:—തന്നയോ ?

മന്ദാരം:—ഇല്ലതന്നെ.

ഉപദേശി:—കഷ്ടം. അന്നു നീന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ എത്ര അദ്ധ്വാനിച്ചു. എത്ര വിലപിടിച്ചതും വിശേഷപ്പെട്ടതുമായ ഉടുപ്പുകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു.

മന്ദാരം:—നിങ്ങളുടെ ഉടുപ്പ് എങ്ങിനെയാണെന്നു കൂടി ഞാൻ നോക്കിയിരുന്നില്ല. എന്റെ വരൻ നല്ലവണ്ണം ആഡംബരത്തോടെ വന്നാൽ അതും നല്ലതു. അല്ലാതെ പോയാൽ എന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെ ഉടുപ്പിടുവിക്കാൻ പിന്നീട് എനിക്കു പരിപ്ലിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നു ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ യുജീൻ അവളുടെ മുറിയും അടച്ചു പൂട്ടി കരയുകയായിരുന്നു. വ്യസനാധിക്യം കൊണ്ട് ഒന്നിന്നും വയ്യാതെ അവൾ രണ്ട് മണിക്കൂർ നേരത്തോളം അവിടെതന്നെ ഇരുന്നു. ഒരു സമയം ആ കോലത്തിൽ അവളെത്തൊഴിക്കാൻ അവളുടെ അമ്മ കണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ, അവൾ തന്റെ സാഹസത്തിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങാൻ നോക്കിപ്പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്യാധി പിടിപെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനായി അടുത്തും അകലെയും ഉള്ള യാതൊരു ബന്ധുക്കളും ഉണ്ടായില്ല. കഷ്ടമനുഭവിക്കേണ്ടുമാറു തനിച്ചിരിപ്പാനെ സംഗതി വരികയുള്ളു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മുറിയുടെ വാതിലിന്നു ആരോ മുട്ടുന്നത് കേട്ടു യുജീൻ ചെട്ടെന്നു ഒന്നു തെട്ടി അവൾ ഇടന്നു സ്വരത്തോടെ “ആരാണത്”

എന്നു ലോഭിക്കുമ്പോൾ “ഞാനാണ് ചെറിയമ്മ” എന്നു ജനി മറുവടി പറയുന്നതും കേട്ടു.

യുജീൻ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു ജനിയെ കെട്ടി പിടിച്ച് കരഞ്ഞു. ജനിയും കരഞ്ഞു. വിവാഹം നിശ്ചയിച്ച ചെറുപ്പപ്പേരത്തി കല്ലുകൂടി അലിഞ്ഞുപോകുവണ്ണം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ജനിയുടെ ആശ്വാസവാക്കുകളെല്ലാം വെളിയിലയിൽ വീണ വെള്ളംപോലെയായി.

യുജീൻ:—(കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) എനിക്കു അയാളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ജനി! എനിക്കു അയാളെ എന്റെ കണ്ണിന്റെ മുഖിൽ കാണാൻ വയ്യ. എന്റെ സ്നേഹം പതിഞ്ഞുപോയത് എന്തോടുകൂടിയുടെ മേലാണ്. ഞാൻ എന്നും അയാളെ മാത്രമെ സ്നേഹിക്കുകയുള്ളൂ. വിവാഹ കാര്യങ്ങളിൽ പണത്തിനിത്ര പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതെന്തിനാണൊ?

ജനി:—(വിവേകത്തോടെ) അനുരാഗം എന്നത് ഒരാൾക്കു യൗവന്യകാലത്ത് വന്നുകൂടുന്ന അവസ്ഥയാണ്. പണം, വാൽകൃകാലത്ത് ആഹാരം കഴിപ്പാൻ ഉതകേണ്ടതിനാണ്.

യുജീൻ:—(നിരാശയോടെ) ഈ കുട്ടിയിൽ നിന്നു ഒഴിവാൻ ഞാൻ യാതൊരു വഴിയും കാണുന്നില്ല.

ജനി:—ഒരു സമയം നിങ്ങളുടെ അമ്മയുടെ നിശ്ചയം മാറുമായിരിക്കും. പോരാഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങൾ ദാമ്പിളിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയതു നാളെക്കൊന്നുമല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾക്കു, ദാമ്പിളിനെ കേവലം ഇഷ്ടമില്ലെന്നു നിങ്ങളുടെ അമ്മയോടും പറയാമല്ലോ.

രുന്ന. വിരുന്നുകാരാട്ടെ എന്തൊരു പ്രത്യേക സംഗതികൊണ്ടാണ് തങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചതു എന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നും ഇല്ല. മന്ദാരത്തിന്റെ സംസാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ചില സൂചനകൾ; വിശ്വസിക്കാൻ തക്കവണ്ണം വ്യക്തമല്ലായിരുന്നു.

അവസാനം എത്തിയതു ദാവീദായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ടു തുള്ളമ്പിയിരുന്നു. ഒരു ചുവന്ന റോസ്, (Rose) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബട്ടൺമോളിൽനിന്നു വിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സിസീലി:—(ആത്മഗതം.) സാധു വിഡ്ഢി! കാട്ടിൽ നിന്നു കഴിഞ്ഞതൊക്കെ അന്നു നോക്കി മനസ്സിലാക്കിയ എനിക്കു യുജീൻ ഇയ്യൊളെ പുല്ലോളം വകവെച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

ആണുങ്ങളെ വെറുക്കുന്നു എന്ന നാട്യത്തിന്മേൽ നടക്കുന്ന സിസിലിതാനും; തനിക്കായിരുന്നു അങ്ങിനെയൊരു വിവാഹാനേചഷണം സിലിപ്പാൻ ഇടവന്നതു എങ്കിൽ ധനവാനായ ദാവീദിനെ ഒരിക്കലും തിരസ്കരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ദാവീദിനോടു പക വീട്ടുവാൻ വേണ്ടി അയാളുടെ ഇപ്പഴത്തെ വിവാഹനിശ്ചയം വല്ലവിധേനയും പൊട്ടിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അവൾ അതിന്നു ഒരുവെടുവാൻ മടിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. വന്നു കേറിയപ്പോൾ അവൾ “എന്റെ രാമനെയുജീൻ ഷുവിടെ” എന്നായിരുന്നു ഒന്നാമത് ചോദിച്ചതു മകൾക്കു ആ മാതിരി അവസരങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും എന്ന പോലെ അല്ല ഒരു അസഹ്യം ഉണ്ടാകുന്നതും, അവളെ ക്ഷണം കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാമെന്നും മന്ദാരം പറഞ്ഞു.

യുജീൻ:—എനിക്കു എഡ്വാർഡിനോടാണ് പ്രേമം എന്ന വിവരം എനിക്കു അവരോടു പറവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

ജനീ:—ഒരു സമയം നിങ്ങളുടെ അടുത്ത്—

ജനീ! എന്ന ഒരു വിളി ഉപദേശിയാരുടെ സഹായത്തിന്റെ കാര്യം ഓരോ വലിച്ചെറിഞ്ഞപ്പോഴെല്ലാമുണ്ടാകും.

ജനീ:—ഇനി എനിക്കു എന്റെ ജോലി നോക്കാൻ പോകേണം. ഇന്നു രാത്രി നമുക്കു ഇശ്ശീനേരം ഇതിനെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ അവസരമുണ്ടാകും. ഞാൻ വെളിക്കു പോകുമ്പോൾ എഡ്വാർഡിയെ കണ്ടു മുട്ടിയാൽ, നിങ്ങളെ ഇന്നു രാവിലെ കാണാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു അയാൾ ചോദിക്കുന്നപക്ഷം, നിങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ സംഗതി പറഞ്ഞു കൊടുക്കാം.

യുജീൻ:—നിങ്ങളു ഏറ്റേപ്പോഴും എന്നോടു ദയയുണ്ട്.

എന്നാലോ, ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ, അന്നു തനിക്കു കാണാൻ സാധിക്കുകയാണോകയില്ലെന്നു ജനീ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന കാര്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചില വിരുന്നുകാരുടെ വരവുള്ളതുകൊണ്ടു, അവർക്കു ഉണ്ടെന്നു ഘോരഘോഷമായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഉഴയ്ക്കു യുജീനിന്റെയും ഭാവിയിന്റെയും വിവാഹനിശ്ചയം കൊണ്ടാടാൻ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വിവരം യുജീനിനോടു പറവാൻ ജനിക്കു ധൈര്യം ഉണ്ടായില്ല.

വിനോദയാത്രക്കു കൂടിയിരുന്ന മിക്കവരും അന്നുതന്നെ വിരുന്നുകാരായിരുന്നു. ബർനാഡിന്റെ കൂട്ടക്കാരോടു മന്ദാ രത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഈശ്വര്യുടെ മൂപ്പു അതെ നിലയിൽ ഇരുന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരെക്കൊന്നും ക്ഷണിച്ചില്ലായി

രുന്ന. വിരുന്നുകാരാട്ടെ എന്തൊരു പ്രത്യേക സംഗതികൊണ്ടാണ് തങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുതു ഏന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നും ഇല്ല. മന്ദാരത്തിന്റെ സന്സാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ചില സൂചനകൾ; വിശ്വസിക്കാൻ തക്കവണ്ണം വ്യക്തമല്ലായിരുന്നു.

അവസാനം എത്തിയതു ഭാവിഭായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ടു തുള്ളമ്പിയിരുന്നു. ഒരു ചുവന്ന റോസ്, (Rose) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബട്ടൺവോളിൽനിന്നു വിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സിസിലി:—(ആത്മഗതം.) സാധു വിഡ്ഢി! കാട്ടിൽ നിന്നു കഴിഞ്ഞതൊക്കെ അന്നു നോക്കി മനസ്സിലാക്കിയ എനിക്കു യുജീൻ ഇയ്യൊളെ പല്ലോളം വകവെച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

ആണങ്ങളെ വെറുക്കുന്നു എന്ന നാട്ടുത്തിന്മേൽ നട്ടുക്കുന്ന സിസിലിതാനും; തന്നിക്കായിരുന്നു അങ്ങിനെയെടു വിവാഹാനേചഷണം സിദ്ധിച്ചാൻ ഇടവന്നതു എങ്കിൽ, നവനായ ഭാവിഭിനെ ഒരിക്കലും തിരസ്കരിക്കുകയില്ലാതെന്നു. എന്നാൽ ഭാവിഭിനോടു പക വീട്ടുവാൻ വേണ്ട അയാളുടെ ഇപ്പഴത്തെ വിവാഹനിശ്ചയം വല്ലവിധേനയും പൊട്ടിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അവൾ അതിന്നു ഒരുവെടുവാൻ മടിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. വന്നു കേറിയപ്പോൾ അവൾ “എന്റെ ഓമനയുജീൻ ഏവിടെ” എന്നായിരുന്നു ഒന്നാമതു ചോദിച്ചത മകൾക്കു ആ മാതിരി അവസരങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും എന്ന പോലെ അല്ല ഒരു അസഹ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നും, അവളെ ക്ഷണം കൂടിക്കൊണ്ടു വരാമെന്നും മന്ദാരം പറഞ്ഞു.

യുജീൻ തന്റെ മുറിയുടെ ഒരു മുക്കിലിരുന്നു ജനലി-
 ന്നുള്ളിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കുന്നതായിട്ടാണ് മന്ദാരം
 ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടത്. അവൾ മകളുടെ വിഷാദഭാവം
 എന്തവേണ്ട, മകൾ കരയുന്നും ഉണ്ടെന്നുകൂടി മനസ്സിലാ-
 ക്കി. ഇതൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മയുടെ കോപത്തിനും
 കടുപ്പത്തിനും ശക്തികൂടി.

മന്ദാരം:—അല്ല നീയെന്താണ് ഇവിടുണൊടുക്കുന്നത്?
 ഉണ്ണാൻ കാലമായി എന്ത നീ അറിയുന്നില്ലേ?

യുജീൻ:—ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല അമ്മ? ഉണ്ണാനാ-
 ണെങ്കിൽ എനിക്കു വിശപ്പും തോന്നുന്നില്ല.

മന്ദാരം:—അതൊക്കെ ഇരിക്കട്ടെ നിനക്കു അവരുടെ
 ഇടയിൽ ഒന്നു വന്നുപോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എ-
 ന്തിനാണ് ഈ വേണ്ടാത്ത സങ്കടഭാവമൊക്കെ. ഭാ-
 വീട് നിന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചതു
 കൊണ്ടോ? ആ മഹാ മാന്യനെ എന്റെ മകളുടെ
 ഭർത്താവ് എന്ന നിലയിൽ ആദരിക്കാനും സല്ക്കരി-
 ക്കാനും എനിക്കത്രെ അഗ്രഹമുണ്ട്. എത്ര അദ്ധ്വാനം
 ചെയ്തിട്ടാണ് എന്റെ ആശ ഫലിച്ചത്! അ-
 തിന്നുംകൂടി നീ ശങ്ക കാട്ടുന്നത് എത്ര അസംബന്ധ-
 വുമാത്രെ നന്ദികേടുമാണ്.

യുജീൻ തന്റെ ധൈര്യമൊക്കെ ഒന്നിച്ചുക്രിട്ടി ഒന്നു
 നിശ്ചയിച്ചു.

യുജീൻ:—എന്നാൽ അമ്മ! എനിക്കു യാതൊരു സ്നേഹമില്ല.

മന്ദാരം:—എടി വിസ്ഥി! കല്യാണം കഴിക്കുന്നത് സ്നേഹി-
 ച്ചതിൽ പിന്നെയുണ്ടോ? കല്യാണം കഴിക്കുന്നതിൽ

യുജീൻ:—എനിക്ക് അയാളെ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് അയാളെ വിവാഹം കഴിപ്പാനും ഇഷ്ടമുണ്ടാകയില്ല.

മന്ദാരം:—ഇല്ല. ഇല്ല. എന്നോ? എന്ത്! എന്റെ മകൾ തന്നെയാണോ എന്നോട് ധിക്കാരം പറയുന്നത്? നീ എന്താണ്, നിന്റെ അച്ഛനെപ്പോലെ ചാലലും കാട്ടുന്നത്? ഞാൻ പറയുന്നത്, ഇന്നുമുതൽ നിന്റെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുപോയി എന്നാണ്. ഇന്നുമുതൽ ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ നിന്റെ വിവാഹവും കഴിയും. ഇപ്പോൾ എന്റെ ഒന്നിച്ചു ചോടെയിറങ്ങി വാ. സാധാർണ ചെണ്ണങ്ങളെപ്പോലെ സന്തോഷവും പ്രസന്നതയും എല്ലാജന്മയുള്ള എടവാടുകളിൽ കാണിക്കുക.

അങ്ങിനെ യുജീൻ അവളുടെ കണ്ണുനീർ വിട്ടുപോയി, അമ്മയുടെ പിന്നാലെ ഇറങ്ങി. അവളുടെ അമ്മയിൽ നിന്നു അവൾക്കു അനുകമ്പയോ, സഹായമോ, മോചനമോ സിദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നു യുജീൻ അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അവളുടെ കമനന്റെ കാൽമെത്തു? എല്ലോൾവി നിശ്ചയമായിട്ടു അവളെ മരണാവസ്ഥയിൽ, ഭ്രാന്താവസ്ഥയിൽ സമ്മതിക്കുമോ? മന്ദാരം മകളെ മുന്നോട്ടു നടത്തി.

മന്ദാരം:—ഇതാ നോക്കൂവിൻ. ഇവളാണ് എന്റെ മകൾ യുജീൻ. ഇദ്ദേഹമാണ് മിസ്റ്റർ ഭാവിദ്. എന്റെ മകളുടെ ഭാവിവരൻ.

യുജീൻ എല്ലാവരെയും നോക്കിത്തലതാഴ്ത്തിയപ്പോൾ വിരുന്നുകാരെല്ലാം ആശീർവാദം ചെയ്യാൻ എഴുന്നേറ്റു.

ജനാധ്:—ഇശ്ശപരാനുകൂല്യമുള്ള ഒരു വിവാഹമാണിത്.

യുജീനിനെ എല്ലാവരും അഭിനന്ദിച്ചു. ഏതാനും ചിലർ അവളെ ചുംബിച്ചു. ദാവീദിന്റെ കൈ പിടിച്ചു എല്ലാവരും ഞെക്കി ഞെരിച്ചു.

ഉണ്ണുന്നതിന്നിടയിലൊക്കെ മന്ദാരം തന്റെ മകളോട് ഓരോന്നു ചൊഴുത്തുണ്ടതെന്നു പല ആംഗ്യങ്ങൾ കൊണ്ടും അറിയിച്ചു. അമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഓരോ ഘട്ടത്തിനനുസരിച്ചു, മന്ദാരസിപ്പാനും, തലതാഴ്ന്നുവാനും, തലയിളക്കുവാനും മറുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ ബോധമേപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്ന മകൾ തലയ്ക്കും കഴുപ്പോലെ ഇരുന്നു കളഞ്ഞത് അവൾക്കത്ര രസിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ സഭയിൽ നിന്നു ഒന്നും പറയാൻ പാടില്ലാതെ വന്നു. ഉപദേശിയാർ ദമ്പതിമാർക്കു വരുന്ന പോകുന്ന വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ സുഖത്തെപ്പറ്റി കീർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അയാളുടെ ഭാര്യ തീർപ്പാക്കുന്ന ഒരു നോട്ടംകൊണ്ട് അയാളുടെ നാവടക്കിപ്പിച്ചു.

സിസീലി:—(പരിഹാസത്തോടെ) ഭാവി ഭാര്യ ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ലല്ലോ.

മന്ദാരം:—വിവാഹം കഴിയുവാനെ അവളുടെ നടപടി അങ്ങിനെതന്നെയായിരിക്കും. മറ്റുംമുള്ള എല്ലാ യുവതികളും ആചരിക്കേണ്ടത് അങ്ങിനെയാണ്.

സിസീലി:—(അസൂയയോടെ ആത്മഗതം) ഈ മണവാട്ടിയാകുന്ന ദിവ്യകന്യകയെ ഒന്നു അലട്ടുവാൻ വഴിയുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ (പിന്നെ ഉള്ളത്തിൽ) അല്ല! മന്ദാരം എന്ദ്രിഷ്ട നിങ്ങളോടു ഒന്നു ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. അന്നു വിനോദയാത്രയിൽ നമ്മുടെ

വന്ന ചെറുപ്പക്കാരനെ നിങ്ങൾക്കോർമ്മ തോന്നുന്നു വോ? എഡ്വാർഡി എന്നൊ മറ്റൊരു ആണ് അവന്റെ ചോരണം തോന്നുന്നു.

അവളുടെ പ്രാണപ്രിയന്റെ പേർ കേട്ടമാത്രയിൽ യൂജീനിയ്ക്കു അവളുടെ മെത്തുണ്ടായിരുന്ന ചോര മുഴുവൻ വററിപ്പോയപ്പോലെ തോന്നി.

മന്ദാരം:—അതേ; നിശ്ചയമായിട്ടും എന്തായിരുന്നു ?

സിസിലി:—അയാളുടെ വിവാഹവും അടുക്കെ ഉണ്ടാകും എന്നു ഞാൻ കേട്ടു.

യൂജീൻ:—വിവാഹം കഴിച്ചു എന്നൊ ?

ഇതുവരെ ഒന്നും ശബ്ദിക്കാതിരുന്ന യൂജീൻ വായ തുറന്നു കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരുടെ കണ്ണുകളും അവളുടെ മേൽ പതിഞ്ഞു. മന്ദാരത്തിന്നു മകളുടെ ആ നടവടി ഒട്ടും പിടിക്കാത്തതുകൊണ്ട് സഹിക്കവയ്യാത്തകോപം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ വർത്തമാനം കേട്ട ഉടനെ യൂജീനിന്റേ അവൾ എവിടെയാണെന്നു വിവരമൊ അവളുടെ അമ്മ അടുത്തുണ്ടെന്നു വിവരമോ ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ എല്ലാറ്റിലും മൂന്നിൽ നിന്നിരുന്നതു അവളുടെ തണുത്തുപോകാത്ത പ്രണയം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു.

യൂജീൻ:—നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചവിവരമുണ്ടോ ?

സിസിലി:—അതേ. ആ ചെൺകട്ടിയുടെ അമ്മതന്നെയാണ് എന്നോട് വിവരം പറഞ്ഞത്.

ഈ വിവരം കേട്ടപ്പോൾ യൂജീൻ രണ്ടാമതും ബോധം കെട്ടുവീണു. ജറാഡ് അവളെ പിടിച്ചിരുന്നില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ കായ്കും അപകടത്തിൽ കലാശിക്കുമായിരുന്നു.

സിസീലി:—(സങ്കടത്തോടെ.) ഇതെന്തൊരതിശയമാണ്? ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടിട്ടായിരിക്കുമോ ഇവർക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു അസഹ്യം നേരിട്ടത്.

മന്ദാരം:—അവളെ പരവശപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും വല്ലതും പറഞ്ഞതാ?

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മന്ദാരം, സിസീലിയേ, അവൾ ഭാരിച്ചുപോവണ്ണം ഒന്നു നോക്കി. യൂജീൻ ബോധം കെട്ടുപോയതു സംഗതി. എന്താണെന്നു തന്നിട്ടു ഉച്ചമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ആ സംഗതി ഭാവിയിന്നു അറിവാകണം എന്നു മന്ദാരത്തിന്നു അശേഷം ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു.

മന്ദാരം:—ഉണ്ണുകൊണ്ടായിരിക്കും.

സിസീലി:—തണുപ്പുകൊണ്ടായിരിക്കാനും മതി.

മന്ദാരം:—ഒരു സമയം ലജ്ജാകൊണ്ടായിരിക്കും. ഞാൻ തന്നെ എന്റെ വിവാഹദിവസത്തിൽ ഏഴുവട്ടം മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണുപോയിരുന്നു.

ഉപദേശി:—എന്തു പറഞ്ഞു—

മന്ദാരം ഒരൊറ്റ നോട്ടത്തിന്നു അയാളുടെ ഏതിരായിട്ടുള്ള പുറപ്പാടു ഭ്രമമാക്കി. ഡോക്ടറെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ മോശയെ പറഞ്ഞയച്ചു. യൂജീനിനെ അവളുടെ മുറിയിലേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. വിഷന്നുകാരെല്ലാം പോയിട്ടും കൂടി ഭാവി ഭോകാതെ അങ്ങടം ഇങ്ങടം വളരെനേരം നടന്നു കളിച്ചു. പിന്നെ തന്റെ ഭാവിപതിയുടെ വിവരം ഗ്രഹിക്കാൻവേണ്ടി പിറേറന്നു വരാമെന്നു പറഞ്ഞു ഭാവി ഭോകാതെ പറഞ്ഞു പോയി.

ദൈവതാം അദ്ധ്യായം.

(യഥാർത്ഥപ്രണയമാർഗ്ഗം ഓഷ്ഠമാണ്.)

അന്നു മുഴുവൻ, യുജീനിന്റെ വീട്ടിന്റെ മുന്നിലത്തെ നിരത്തിന്മേൽ കൂടെ, സാധു എഡോൾഫി യുജീനിന്റെ ഒരു നിഴൽപോലു കാണാതെ അങ്ങടും ഇങ്ങടും നടന്നു തന്നെ കഴിച്ചു. വൈകുന്നേരമായിട്ടും കൂടി യുജീനിനെ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും കണ്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു വളരെ അതുപ്ലിയോടെ എഡോൾഫിക്ക് അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടിവന്നു.

പിറേറന്നും അയാൾ ഷാപ്പിൽനിന്നു നേരത്തെ പിരിഞ്ഞു. യുജീനിന്നു എന്തുപണു പിടിച്ചുപോയി എന്നു കണ്ടു പിടിച്ചാണുള്ള ഒരു ആഗ്രഹവും ജാഗ്രതയും അയാളുടെ മനസ്സിൽ കത്തിത്തുടങ്ങി. മാനേജരുടെ അരികെ കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ ആ മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ അയാളെ പണിയിൽനിന്നു പിരിച്ചുകളയും എന്നു താക്കീതുകളുടെ ചെയ്യ. എഡോൾഫി ആ വാക്കോന്നും പുല്ലോളം പ്രമാണിയാതെ പുറമെ വന്നു, പിന്നെയും അരമണിക്കൂർ നേരത്തോളം യുജീൻ മുഖം കാണിക്കുമൊ എന്നു വിചാരത്തിന്മേൽ കാത്തുനിന്നു.

1. അയാൾ ഇപ്പോൾ ഹൃദയത്തോടെ ആഫീസിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങി. അന്നു മുതൽ അയാളെ പണിയിൽ നിന്നു പിരിച്ചുപിരിക്കുന്നു എന്നു വിവരവും മാനേജർ മുഖാന്തരം അയാൾക്കു കിട്ടി. എന്നു മാത്രമല്ല എഡോൾഫിയോടു ഉടനെ അവിടുന്ന് കടന്നുപോവാനും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ പ്രണയത്തിൽ മുഴുകിയ ഒരു യുവാവിന്നു തന്റെ പ്രണയിനി

യുടെ വിചാരമല്ലാതെ ബാക്കിയൊന്നും തലയിൽ കടക്കുകയില്ല. തന്നെ പണിയിൽനിന്നു വിരിച്ചതു കൊണ്ടു തനിക്കു സങ്കടമില്ലെന്നും അയാൾക്കു ആ ഒന്നിന്നും കൊള്ളാത്ത ഷാപ്പും വിട്ടു പോകുന്നത് സന്തോഷമാണെന്നും മറ്റും ഏഡോൾഫി മാനേജരോടു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഒരു കാർട്ടും അയാൾ മുറയ്ക്കു ചെയ്തു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ രാത്രിയാവോളം യൂജീനിനെ കാണുമെന്ന ആശയോടെ അവളുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻഭാഗത്ത് തന്നെ നിന്നു. അയാൾക്കു വിശപ്പ് കൊണ്ട് നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. ബോധം കെട്ടു വീണുപോകാത്തത് തന്നെ അയാൾക്കു അതിശയമായി.

ഏഡോൾഫി:—(വിചാരം)ഒരു സമയം അവൾക്കു സുഖക്കേടായിരിക്കാൻ മതി. ഒരു സമയം ഞങ്ങളുടെ കള്ളിപ്പുറത്തായെന്നും വരാം. ഇതുശഃപര! ദുശങ്കകൾ കൊണ്ട് ഏന്റെ ഉള്ളം വെന്തുപോകുന്നു. എനിക്കിതിന്റെ സാരം കണ്ടുപിടിക്കണം. മോശയ്ക്കു അവയുടെ സ്വകാര്യം നില്ക്കുന്നു. ആ തോട്ടത്തിൽ കടന്നു അവനോട് വിവരം ചോദിക്കണം. ഹേ. മോശേ! സുഖം തന്നെയോ ?

മോശ:—സുഖംതന്നെ. നിങ്ങൾക്കോ ?

ഏഡോൾഫി:—എനിക്കും സുഖം. ഉപദേശിക്കും ഭാർട്ടുക്കും സുഖമോ ?

മോശ:—അവർക്കു സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല.

ഏഡോൾഫി:—യൂജീൻ എങ്ങിനെ ?

മോശ:—അവൾക്കു കേവലം സുഖമില്ല. അവൾ അവളുടെ മുറിയിൽ തന്നെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്.

എഡോൾഫി:—കേവലം സുഖമില്ലെന്നോ ? ഇശപരം രക്ഷ. അവർക്കെന്താണ് പോലും ദണ്ഡം.

മോശ:—എല്ലാത്തും പറയുന്നത് അവർക്കു സന്തോഷം കൊണ്ടുള്ള സുഖക്കേടാണെന്നും.

എഡോൾഫി:—സന്തോഷം കൊണ്ടോ? നീ എന്തൊക്കെയാണ് പറയുന്നത് മോശേ !

മോശ:—അവളുടെ വിചാരം അടുത്തുണ്ടാകും എന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല !

എഡോൾഫി:—വിവാഹമോ? ആരുമായിട്ട്? എപ്പോൾ? എങ്ങിനെ ? യൂജീനിന് വിവാഹമോ ? ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

മോശ:—പെണ്ണായാൽ ഒരാണ് വേണ്ടേ.

എഡോൾഫി:—വേണം.

മോശ:—പിന്നെ നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണ് ഇത്ര അതൃപ്തം ?

എഡോൾഫി:—ആരാണ് അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് ?

മോശ:—മിസ്റ്റർ ഓവീദ്.

എഡോൾഫി:—ഓവീദോ? നേമ് പറ.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എഡോൾഫി മോശയെ ചെന്നു പിടിച്ചു.

മോശ:—അയ്യോ എഡോൾഫി—എന്നെ ഞെക്കിക്കൊല്ലാല്ല. എന്നെ വിട്ടു.

എഡോൾഫി:—പിന്നെ നീ എന്തിനാണ് യൂജീൻ ഓവീദിനെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്നു കപടം എന്നോടു പറഞ്ഞത് ?

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എഡ്വാർഡി പിന്നെയും ആ സാധു മോശയെ പിടിച്ചു കലുക്കി. പോരാഞ്ഞിട്ട് ശപി ക്കുകയും ശപഥം ചെയ്യുകയും കൂടക്കൂടെ തട്ടിവിട്ടു മോശ സഹായത്തിന്നു നിലവിളിച്ചു. അപ്പോൾ ഉപദേശിയാരു ടേയും ഭാർത്യ്യുടേയും ദൃഷ്ടി അവിടെ ധൃത്തി.

മന്ദാരത്തിന്നു ആളെ മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾ ഉ പദേശിയാരോട് അവിടെതന്നെ ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് അവൾ ഒരു ഉറച്ചു ഭാവത്തിൽ എഡ്വാർഡിയുടെ നേരെ നടന്നു.

മന്ദാരം:—എന്താണ് നിങ്ങൾ ഇവിടെ വെച്ചു ലഹള ഉണ്ടാക്കുന്നത് ?

മോശ:—വലിയമൈ! യൂജിൻ മിസ്റ്റർ. ഭാഗീദിനെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ പോകുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഞാൻ ഇ യ്യാളോട് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

മന്ദാരം:—അവൾക്കു ഇപ്പോഴുള്ള ആളെ വിവാഹം കഴിക്കു ന്നതുകൊണ്ട് ഇയ്യൊൾക്കെന്നയാ. മേ! എന്റെ ഇ യ്യാപോലെ ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വന്നു കയ്യിടാൻ എന്തധികാരമാണുള്ളത് ? എ ഡ്വാർഡി! താൻ ഒരു മയ്യുദേശനാണെന്നല്ലെ ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത്! അത് എന്റെ കയ്യിൽ ഒരു തെറ്റായിപ്പോയി എന്നാണോ ഞാൻ ഇപ്പോൾ മ നസ്സിലാക്കേണ്ടത് !

എഡ്വാർഡി:—നിങ്ങളുടെ മകളെ ഞാൻ വളരെ സ്നേഹി കുന്നു എന്നു തുറന്നു പറയാൻ എനിക്കു ഒട്ടും ശങ്ക യില്ല. അവളെ കൂടാതെ എനിക്കു ജീവിതം ആവശ്യ

മില്ല. അവളെ വേറെ ഒരാൾ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന
ത് എനിക്കു സഹിപ്പാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാകയില്ല.

മന്ദാരം:—തനിക്കു ഉണ്ടായാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി.
അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ലെന്നു കാര്യമില്ല. തന്റെ
സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാൾ എന്റെ മകളെ വിവാഹം
കഴിപ്പാൻ ആഗ്രഹം ചെയ്തത് ശ്രദ്ധ ശിക്കാരമെ
ന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. തനിക്കെന്താണ്
അവൾക്കു കൊടുക്കാനും അവളെ പുലർത്താനും ക
ഴിയില്ലെങ്കിൽ. താൻ വല്ലതിനും പുറപ്പെടുവേദം
എന്തെങ്കിലും ഒരു കോപ്പ് കരുതേണ്ട! മിസ്റ്റർ.
ദാവീദ് അവൾക്കു കൊടുപ്പാൻ പോകുന്നത് എ
ന്തൊക്കെയാണെന്നു തനിക്കു വല്ല വിവരവും ഉ
ണ്ടോ? ഇന്നത്തെട്ട് താൻ ഈ വീട്ടിന്റെ പടി കട
ക്കരുത് കെട്ടോ.

എഡ്വാർഡ്:—(നിവിൻ നിന്നിട്ട്) നിങ്ങളുടെ സമ്മതമി
ല്ലാതെ ഞാൻ കടന്നുവരും എന്നു നിങ്ങൾ ധരിക്കരു
ത്. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എന്നോട് ചെയ്തത് വളരെ
സഹായമാണ് എന്നു ചെയ്തു നിങ്ങൾ ചെയ്യാൻ
പിടിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഒരു കാലം വരും. സലാം.
ഞാനിതാ പോകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു നിരന്തരം പ്രവേശിച്ചു വാ
തിൽ ഉച്ചത്തിൽ അടുത്തു അയാൾ അയാളുടെ പാട്ടിന്നു
പോയി. മന്ദാരം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു കേന്ദ്രം അവിടെ
തന്നെ തരിച്ചു നിന്നുപോയി.

മന്ദാരം:—അവന്റെ കരവ് നോക്കൂ. എന്റെ മകൾ

സ്നേഹിക്കുന്നു പോലും. നീ കേട്ടോ? ഇവനാരാണ് ഇങ്ങിനെ തല ഉയർത്താൻ?

മോശം:—അയാൾക്കു അങ്ങിനെ ഒരു ഭ്രമമുണ്ടായിരിക്കും എന്നു ഞാനും ശങ്കിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ഒരു മാസത്തിൽ അധികമായിട്ട് അയാളുടെ ജോലി ഈ വീട്ടിന്റെ മുമ്പാകെ നിരത്തിൽ കൂടെ അങ്ങടും ഇങ്ങടും നടക്കുക മാത്രമാണ്.

മന്ദാരം:—എന്റെ കർത്താവേ! യുജീനും അവനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ?

മോശം:—എനിക്കയാളെ കാണാൻ സാധിച്ചപ്പോൾ യുജീനും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നല്ലെ വിചാരിക്കേണ്ടത്?

മന്ദാരം:—അങ്ങിനെതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. എന്റെ മകൾക്കും അവൾക്കു ഭാവിഭിന്നെ ഇഷ്ടമില്ലെന്നു എന്നോടു പറവാൻ ചെയ്യുമുണ്ടായി. അതല്ല ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്! ആ മാന്യനും ഭാഗ്യവാനും ആയ പുരുഷനെ.

മോശം:—പലവരക്ക് കച്ചവടത്തിന്റെ രാജാവിനെ.

മന്ദാരം:—പോരാഞ്ഞിട്ടു അവൾക്കു രണ്ടുവട്ടം ബോധം കെട്ടു. ഇപ്പോഴാണ് എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നതു. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞിട്ട് അവളുടെ വിവാഹം നടത്തുന്നതിനു ചകരം, രണ്ടാഴ്ചകളിൽ അവളുടെ വിവാഹം നടത്താനാണ് ഭാവം.

മോശക്ക്, എഡോൾഫി, തന്റെ ശ്യാസം മുട്ടിപ്പോകും പ്രകാരം കടന്നുപിടിച്ചു പിടിയുടെ ഓർവന്നു

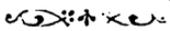
മോശ:—അതാണ് നല്ലത്.

മന്ദാരം:—എന്റെ മകൾ, ആ ചെറിയ കഷണം ചെണ്ണ, എന്നെ പാട്ടിലാക്കാനുംകൂടി ശ്രമിച്ചില്ലേ! എന്നാൽ വിവാഹം ഒരിക്കൽ കഴിഞ്ഞുപോയാൽ ഈ മാതിരി ചപലതകളൊക്കെ അസ്സമിച്ചു പോകും.

മോശ:—ഞാൻ അതല്ല പറയുന്നത്. അന്നു രാത്രിയത്തെ കള്ളന്മാർ ആരായിരുന്നു? നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?

മന്ദാരം:—എന്ത്! എന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ പിതാവെ! യുജീനിനു അത്രമാത്രം:—ഇല്ല. ഒരിക്കലും ഇല്ല. ആ അധികപ്രസംഗി എഡ്വാർഡി അവിടെയെങ്ങാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്ന് കരുതാനും അവൾക്കു അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതും ഒരു ലജ്ജാവഹമായ കാര്യംതന്നെ. അവന്റെ കൈകടന്ന കറുപ്പ് — എന്റെ വീട്ടിലേക്കു കടന്നുവരിക. അല്ല. കയ്യേറിക്കടക്കുക. തീച്ചയായിട്ടും, മോശേ! എന്റെ ഭർത്താവെപ്പോലെ ഒരു വഴുതെ ഒരാൾക്കും ഭർത്താവായിക്കിട്ടില്ലായാൽ, അയാൾ എപ്പോഴും കണ്ണു തുറന്നിരിക്കേണ്ടിവരും. ഞാൻ യുജീനിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു അവളുടെ വിവാഹദിവസം പിന്നേയും സമീപമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന വിവരം പറയട്ടെ. രണ്ടാഴ്ചകളുള്ളിൽ അവളുടെ വിവാഹം കഴിക്കണം. ആ വിവരമാണ് ഞാൻ അവളോടു ചെന്നു പറയാൻ പോകുന്നതു.

പത്താം അദ്ധ്യായം.

(എഡോൾഫിയും സിസീലിയും.)

ഇങ്ങിനെ കമനീകമനന്മാരുടെ തെറിയിലാണമൃതം ഇല്ലാതാകുന്നതിന്നു ഹേതുവായ ഓരോ കള്ളകാര്യങ്ങളുടെ പ്രാരംഭഭാവം കണ്ടുതുടങ്ങി. അവർ തമ്മിൽതമ്മിൽ വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത ആളും ചാപല്യം ജാസ്സിയുള്ള ആളും എന്നു മനസാ പഴിച്ചുതുടങ്ങി. പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി ജനാപാന്തരതൈഷ്ണ്യം കേട്ടിട്ടു, യുജീൻ ദീർഘനിശ്വാസം ഇട്ടു. എഡോൾഫിയാകട്ടെ ചെണ്ണങ്ങളെ ആകപ്പാടെ പറ്റുമായ് കരുതി, എന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ പണത്തിനോടും പദവിയോടും ഉള്ള കാഷ്ടയെ അത്യധികം നിന്ദിച്ചു. ഒരിക്കൽ യുജീനിനെ ബലമായ് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിട്ടു വാനുംകൂടി എഡോൾഫി ആലോചിച്ചു. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ബന്ധുക്കളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യാമല്ലോ എന്നു മാത്രമെ ആ ശുദ്ധൻ കരുതിയിരുന്നള്ളു. പിന്നെയും ശാന്തനായ് ആലോചിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതൊക്കെ പ്രായോഗികമല്ലെന്നറിഞ്ഞു. അവർ ഇരുവരും പ്രണയകരത്തിന്റെ മാധുര്യം അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അതിന്റെ ന്യായമായ കലാശം കാണുവാൻ കൌതുകത്തോടെ കാത്തുനിന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ അവരെ അകറ്റി നിർത്തിക്കുന്നത്, അവരുടെ മുറയായിരിക്കാൻ മതി. എന്നാലും യഥാർത്ഥരാഗത്തിന്റെ കവാട നിരോധങ്ങൾ അവരോടും വലിയ കാര്യമായി ചൊരളിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യക്കു ഓരോരോ നിമിഷത്തിൽ ഓരോ മാതിരി മനസ്ഥിതിയാണ്.

എഡോൾഫി യുജീനിനെയും കാത്തുനില്ക്കുന്ന പത്നി വ് പിന്നെയും മാററിയില്ല. ഒരു ദിവസം ആ വീട്ടിൽ നിന്നു ജനനി നിരത്തിന്മേൽ ഇറങ്ങുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ എഡോൾഫി അവളുടെ നേരെ ബലപ്പെട്ടു ചെന്നു. യുജീനിനെ പറ്റി ആയിരം ചോദ്യങ്ങൾ, ഒരൊറ്റ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം കിട്ടാതെ ചോദിച്ചു. ജനനി കഴുങ്ങി. അവൾക്കു പരമാർത്ഥം പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു ഘട്ടം വന്നു ചെന്നു.

ജനനി:—നിങ്ങൾ കേട്ടതൊക്കെ ശരിയാണ്. ചെറിയമ്മ മിസ്റ്റർ ദാവീദിനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്നാലോ, ആ സംഗതികൊണ്ട് ചെറിയമ്മ സങ്കടപ്പെട്ടു ഭണ്ഡംപൂണ്ട് കിടക്കുകയാണ്. അതിനു മുഖ്യ കാരണം നിങ്ങളും വേറെ ഒരാളെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ പോകുന്നുണ്ട് എന്നു വർത്തമാനം കേട്ടിട്ടാണ്.

എഡോൾഫി:—എന്ത്! ഞാനോ? ഞാൻ മരണരാജെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ പോകുന്നു എന്നോ? എന്തെന്നാണ് അങ്ങിനെ എന്നെക്കൊണ്ട് പറയാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടത്. യുജീൻ ഒരിക്കലും ആ കളവ് വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നു എനിക്കു നല്ല ബോദ്ധ്യമുണ്ട്.

ജനനി:—അന്യോന്യം പ്രണയത്തിൽ ലയിച്ചവർക്കു അസൂയയ്ക്ക് ഒരു ചില്ലറ സംഗതി മാത്രമുണ്ടായാൽ മതി.

എഡോൾഫി:—ജനനി! നീ അവളെ വെടിപ്പിൽ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്ക. നീ അങ്ങിനെ ചെയ്യും എന്നു എന്നോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. അവളോടു നീ പറയണം, അവളുടെ അമ്മ എന്നോടു ആ വീട്ടിന്റെ പടി കടക്കരുത് എന്നു താക്കീത് ചെയ്തിട്ട

ണ്ടെങ്കിലും കൂടി, ഞാൻ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന്. കേട്ടോ.

ജനി:—ചെറിയമ്മയും ആ കാര്യത്തിൽ ചുണ കാണിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഏതായാലും നിങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിന്റെ ആരംഭം അത്ര നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു ആർക്കും തോന്നുകയില്ല. നിങ്ങൾ നാളെ രാവിലെ വരീൻ. ചെറിയമ്മയുടെ വർത്തമാനമൊക്കെ ഞാൻ അപ്പോൾ പറഞ്ഞുതരാം.

ഏഡോൾഫി അയാളുടെ ലൈനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വീട്ടിൽചെന്നു. പരിഭ്രമംകൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും അയാൾ ആ വീട്ടിന്റെ മുറിയിൽ ഒരേടത്തിട്ടിരുന്ന കട്ടിലിന്മേൽ ചെന്നുവീണു. “ലൈൻ” എന്നു വെച്ചാൽ തൊട്ടുതൊട്ടുംകൊണ്ട് അനേകവീടുകൾ ഒരേ നിരയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു തരം ഏപ്പാടാണ്. പട്ടണങ്ങളിലാണ് ആ മാതിരി ഏപ്പാടുകൾ കാണുന്നതും. അല്ലാതെ പോയാൽ പണമില്ലാത്തവർ പട്ടണത്തിൽനിന്നു പരുങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു. ഏഡോൾഫിക്ക ഏകദേശം ഉറക്കം വന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ സമയത്താണ് അവൻ ഒരു പെണ്ണിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടത്. അത് അയാളുടെ തൊട്ടു മുറിയിൽ പാർക്കുന്ന യുവതിയായിരുന്നു. അവൾ മടങ്ങിവരുന്നത് സംശയമില്ലാതെ അവളുടെ ഒരു സേവകാരന്റെ ഒന്നിച്ചായിരുന്നു, എന്നു അവരുടെ സംസാരംകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു.

സിവി:—നിങ്ങൾക്കേ വിശപ്പുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ളവർക്കൊന്നും വിശപ്പില്ലെ? ഇപ്പഴല്ലെ നാം ഒരു ദിക്കിൽ നിന്ന് പായ കഴിച്ചത്. ആ സമയത്ത് നിങ്ങൾക്കു കുറെ

വിഭവങ്ങൾ കൂടി വരുത്തിക്കൂടായിരുന്നോ ? എന്തു ചെയ്യും ! ഏതു സമയത്തും നിങ്ങൾ ഒരു പാപ്പു റല്ലെ!

മറെറ ആൾ:—ഉള്ളപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ വേണ്ടുന്നത് തരാറുണ്ട്. ഞാൻ മിഷ്യൻഷാപ്പിലെ മാനേജരാണ്. കിലും കൂടി എന്റെ ചിലവ് വലിയ ചിലവാണ്. എന്റെ കീഴിലുള്ളവർക്കാണ് പണത്തിനു പഞ്ചമി പ്ലാത്തത്. ഞങ്ങൾ മറെറരു ബ്രാഞ്ച് തുറക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ കുറെ ലാഭം കിട്ടുമായിരിക്കും.

സീലി:—നിങ്ങൾ ഇന്നാളത്തെ പെണ്ണിനെ അവിടെ നിശ്ചയിക്കരുത്. എല്ലാവരുടെയും കണ്ണ് അവളുടെ മേലായിരിക്കും.

മറെറ ആൾ:—അതൊക്കെ നീ പറയുമ്പോലെ. നിന്റെ സൗന്ദര്യം എന്നെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംസാരം ചുംബനങ്ങളുടെ ശബ്ദം കൊണ്ടുവസാനിച്ചു. “അവൾ എത്ര ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. അവർക്ക് അന്യോന്യം സ്നേഹമുണ്ട്. അവർക്ക് അത് യഥേഷ്ടം കാണിക്കാനും അനുഭവിപ്പാനും സാധിക്കുന്നു.” എന്നൊക്കെ എഡ്വാർഡി വിചാരിച്ചു.

നേരം രാവിലെ അഞ്ചിപ്പോൾ പിന്നെയും അവരുടെ സംസാരം കേട്ടു. ചില സാമനങ്ങൾ നീങ്ങുമ്പോലെയോ നീക്കുമ്പോലെയോ കേട്ടു. “അവർ കാമംകൊണ്ടു അന്യോന്യം അവശപ്പെടുമ്പോഴവരായിരിക്കും” എന്നു എഡ്വാർഡി ധരിച്ചു. പിന്നെയും ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ അയാൾ കേട്ടത് കോപത്തോടും കൂടിയുള്ള സംസാരവും അടി

യുടെയും ശകാരത്തിന്റെയും ശബ്ദവും വിലകെടുകുന്ന വാക്കും മററുമായിരുന്നു.

മൊറ ആൾ:—മിണ്ടാതിരി വൈത്താൻ ചെണ്ണ! വാച്ചു നിന്റെതാണെങ്കിൽ അത് തന്ന ആളെ നീയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തിയത് ഞാനാണ്. ഗതിയില്ലാതെ നടന്നിരുന്ന നിണക്കു ഞാനല്ലെ ഒരു പണി ആക്കിത്തന്നത്. നന്ദിയില്ലാത്ത കഴുത. നീ നാവ് അടക്ക കയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ കുപ്പി എടുത്തു നിന്നെ എറിയും.

ഇതൊക്കെ എഡ്വാർഡി പിന്നെയും കേട്ടു. ഒടുവിൽ ആ കാമുകനും പോയി. സീലി ഏങ്ങിക്കരയുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു.

എഡ്വാർഡി:—(വിചാരം) ഇതല്ലെ പറയുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ സന്തോഷം കണ്ടിട്ട് അവരെ അസൂയപ്പെടുകയായിരുന്നു. രാത്രി വരുമ്പോൾ അന്യോന്യം ചുംബിച്ചു വിനോദിക്കുക. രാവിലെ പിരിയുമ്പോൾ അന്യോന്യം ശകാരിക്കുക. ഇത്തരക്കാരും ഉണ്ടല്ലോ. എഡ്വാർഡി പിന്നെയും ഉറങ്ങാൻ ഉറച്ചു എന്നാലോ സീലിയുടെ കരളിൽ അവനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ഏതായാലും വാതിലു തുറന്നു അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ പോവാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ പരിചയം അത്ര അടുപ്പുണ്ടായിരുന്നതല്ല. കരയുന്ന മല്ലെ അവളുടെ മുറിയുടെ അടുത്ത മുറിയുടെ വാതിൽ അസാരം തുറന്നതായി സീലി ചെട്ടെന്നു കണ്ടു. മാനേജരും അവളും അന്യോന്യം നടന്ന സഭോഷണം തന്റെ അയൽവക്കുക്കാരൻ കേൾക്കാനിടയാക്കുന്ന

അയാൾ താൻ വിചാരിച്ച ഏഡോൾഫി തന്നെയോ അല്ല മറ്റു വല്ലവരുമോ എന്നറിവാൻ സീലിക്ക് ആഗ്രഹം മുഴുത്തു. അതുകൊണ്ട് കരയുന്നതിന് പകരം അവൾ ചിരിക്കാനും പാടാനും തുടങ്ങി.

ഏഡോൾഫി:— (വിചാരം) എന്തൊരു അതുഭൂതപ്പെട്ട പെണ്ണാണിവൾ. ഇവളെയാണോ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടിരിക്കേണമെന്നു കരുതിയത്. ഒരിക്കൽ കരയുന്നു. തൊട്ടു നിമിഷത്തിൽ തന്നെ പാട്ടും പാടുന്നു.

ആരും തന്നെ വകവെക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സീലി ഏഡോൾഫി കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ ചുമരിന് മുട്ടി തുടങ്ങി. “ഹേ! ഹേ! ഇതിൽ കിടക്കുന്ന ആളെ! ഭയം വിചാരിച്ചു സമയാ എത്ര ആയെന്നു പറഞ്ഞു തരുമോ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

ഏഡോൾഫി:—(ഉള്ളിൽ നിന്നു) ആറടിക്കാറായി.

സീലി:—(വിചാരം) ഒരാണിന്റെ ശബ്ദം തന്നെയാണു് കേട്ടത്. ശബ്ദം കേട്ടാൽ ആൾ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണെന്നു തോന്നുന്നു.

സീലി:—(ആളെ പാട്ടിലാക്കുകപോലെയുള്ള സ്വരത്തിൽ) വളരെ വന്ദനം. ഞാൻ സമയമറിയാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയായിരുന്നു. എന്റെ വാച്ച് നടക്കുന്നില്ല.

ഇതിന്നു യാതൊരു മറുപടിയും കേൾക്കാതിരുന്നപ്പോൾ സീലി പിന്നെയും പാടാൻ തുടങ്ങി. എന്നതിൽ പിന്നെ ഏഡോൾഫിയെ കേൾപ്പിക്കും പ്രകാരം ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കാമലേഖനം അവൾ ഉച്ചത്തിൽ വായിച്ചു. അവളെ മരിക്കുംവരെ സ്നേഹിക്കുമെന്നും അവൾ

ഞാനും, അവളെ നോക്കുമ്പോഴൊക്കെ അയാൾക്കു ദേവസ്ത്രീകളെ പോലും പുറം തോന്നിപ്പോകുന്നു എന്നും, അയാൾക്കു തലക്കാലം പണമില്ലെങ്കിലും സാമത്വമുണ്ടെങ്കിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും പണം ധാരാളം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും മറ്റും അതിൽ ഏഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വായിച്ചു തീർന്നതിൽ പിന്നെ “പണമാണ് മുൻനടക്കേണ്ടത്. ചക്കരവാക്കൊന്നും എനിക്കു വേണ്ട” എന്നും സീലി രുന്നോടുതന്നെ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡിനുകൊടുത്ത ഉറപ്പുംപോലെ നടിച്ചു. സീലി അയാളെ ഉണർക്കാൻ ആവുന്നതൊക്കെ നോക്കി. സീലിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പെണ്ണിനു, ഒന്നും ഗണ്യമാക്കാത്ത പുരുഷനെ വശീകരിക്കാൻ വാശി കൂടുകയാണ് ചെയ്യുക. അവൾ എഡ്വാർഡി കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ ചുമരിനടുക്കെ കൈകൊണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ മുട്ടി.

സീലി:—ഹേ!ദേവിചാരിച്ചു ഒരു തുള്ളിവെള്ളം തരമോ?

ഇതിനും എഡ്വാർഡി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അപ്പോൾ എന്തൊ രൊപത്ത് വന്നെത്തിയ പോലെ ഒരു നിമിഷം വിളിയും അത് തൊട്ടുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ ഒരു ദീനസ്വരവും കേൾക്കായി. “അയ്യോ. ഇന്നെനിശ്ചയം നിർദ്ദാഗ്യമാണ്. എന്തൊ കാല്പടം ഉള്ളപ്പോഴെന്നു തോന്നുന്നു. എനിക്കു സഹായത്തിനു ഒന്നിച്ചാരുമില്ല. താനും.”

ഇതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ എഡ്വാർഡി ഏഴുന്നൂറു, ഉടുപ്പിട്ട് തന്റെ തൊട്ടു മുറിയുടെ വാതിലിന്നടുക്കെ ചെന്നു, മെല്ലെ ഒന്നരണ്ടുപട്ടം മുട്ടി.

സീലി:—(ദീനഭാവത്തോടെ) ആരാണ്.

എഡ്വാർഡി:—നിങ്ങളുടെ തൊട്ട മുറിയിലുള്ള ആൾ. നിങ്ങളുടെ വല്ലായ്മ കേട്ടിട്ട് സഹായിപ്പാൻ വന്നതാണ്.

സീലി:—വളരെ ഉപകാരം. വാതിൽ അടച്ചിട്ടില്ല. രൂന്നു അകത്തു കേൾ.

സീലി ചോടെ ഒരു പുല്ലായിലായിരുന്നു കിടന്നിരുന്നത്. അവളുടെ അംഗങ്ങളുടെ ശോഭ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കത്തക്കവണ്ണമായിരുന്നു അവളുടെ കിടത്തത്തിന്റെ മാതിരി. അവൾക്കു പതിനെട്ട് കഴിഞ്ഞിരിക്കണമെങ്കിലും ഇരുപത് വയസ്സ് പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. സൗന്ദര്യവും നല്ല വളർച്ചയും ഉണ്ട്. അവൾ ഒരു തിലോത്തമയല്ലെങ്കിലും ഒരു അഴകുള്ള പെണ്ണാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. യൗവസ്വത്തിന്റെ തിളക്കത്തിനു അസാരം മങ്ങൽ നേരിട്ടിരുന്നു. നേരം പുലർന്നാൽ സീലി അത്ര സുന്ദരിയാണെന്നു തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും രാത്രി നല്ല സുന്ദരിയാണെന്നു എണ്ണപ്പെട്ടു പോകും. എഡ്വാർഡി അവളെ തുറിച്ചു നോക്കാനൊന്നും പോയില്ല. അയാൾ അവിടെ വന്നത് അവൾക്കു ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. അവളെ നോക്കി രസിക്കാനൊന്നുമല്ല. എന്നാൽ സീലി അയാളെ വിളിച്ചു വരുത്തിയത്, അയാളെ നല്ലവണ്ണം ഒന്നു കാണാൻ വേണ്ടിയാണ്. സീലി, അയാളെ അടിച്ചൊട്ട് മുടിവരെ നല്ലവണ്ണം നോക്കി. ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ അവൾക്കു വളരെ ബോധിച്ചു.

എഡ്വാർഡി:—(മുദ്രവായി) വളരെ വേദനയുണ്ടോ ?

സീലി:—വളരെ വളരെ. എങ്ങിനെയാ അടിച്ചൊറ്റി ഞാൻ വീണു എന്നെ എഴുന്നേല്പിച്ചു എന്റെ കട്ടി

ലിനേൽ കിടത്തിത്തന്നാൽ വളരെ ഉപകാരം. നിങ്ങളുടെ കൈ എന്റെ അരയുടെ ചോടെ ഒരു താങ്ങായ് പിടിക്കണം. എന്റെ ഗൌൺ ഉലഞ്ഞു പോകുമെന്ന ഭയമൊന്നും വേണ്ട.

അവളെ താങ്ങിപ്പൊന്തിച്ചപ്പോൾ ആ ചെറുപ്പക്കാരനോട് സീലി അവളുടെ വേദനയൊന്നും പ്രമാണിയാതെ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ചിരിച്ചു. എഡ്വാർഡിനോട് ഇനി തന്റെ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങാമെന്നു തോന്നി. എന്നാൽ അവൾക്കു അവനെ വിടാൻ ഭാവമുണ്ടായില്ല.

സീലി:—(ഞരങ്ങിട്ട്) എന്റെ ശരീരം മുഴുവൻ കൊള്ളി പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ഇതാ എന്റെ കാൽ തൊട്ടു നോക്കൂ. ഈ കയ്യും ഒന്നു തൊട്ടുനോക്കൂ. എനിക്കു വയൊന്നും ഇളക്കുൻ വയ്യാ. എന്തൊരു തൊന്ത്രമാണ്. അല്ലെ!

എഡ്വാർഡി, യുജീനെ സ്നേഹിക്കുന്നതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും കൂടി അവൻ നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണെന്നു നാം മറക്കരുത്. അയാൾ “അതെ” എന്നു മുദ്രവായി മന്ത്രിച്ചു. ഈ യുവതിയുടെ വലയിൽ നിന്നു വല്ല വിധത്തിലും ഒഴിഞ്ഞു പോകാഞ്ഞാൽ കാര്യം അബദ്ധത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നു കരുതി എഡ്വാർഡി വാതിലിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

സീലി:—എന്താ. ചോകുന്നോ ?

എഡ്വാർഡി:— അതെ. നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. നിങ്ങൾക്കു സുഖമായെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. വേണമെങ്കിൽ വേലക്കാരത്തിയെ ഞാൻ ഇങ്ങട്ടയക്കാം.

സീലി:—നിങ്ങൾ പെണ്ണങ്ങളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്ത ആ
ളാണോ? അപ്പോൾ നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചത് എ
ന്റെ കാൽ ഉള്ളിക്കിപ്പോയിരുന്നു എന്നാണോ?

എഡ്വാർഡി:—അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ എ
ന്നോട് വെറുതെ കളവ് പറഞ്ഞിട്ടെന്താണ് കാര്യം?

സീലി:—ഇ. എനിക്കു നിങ്ങളുടെ ഗൗരവഭാവം കാണു
മ്പോളാണ്. നിങ്ങൾ നാടകം അഭിനയിക്കാൻ
കൊള്ളും, നന്മൾ രണ്ടാളും ഒന്ന് നൃത്തം വെച്ചു
ചെന്നു.

സീലി നൃത്തംവെച്ചു. ചിലപ്പോൾ തുടകൾ കാണും
വണ്ണം ഉടുപ്പ് പൊന്തിച്ചു.

സീലി:—എനിക്കെന്തോ ഇന്നൊരു സന്തോഷം. ഒരു സ
മയം ഞാൻ സ്വതന്ത്രയായി എന്ന വിചാരം
കൊണ്ടായിരിക്കും. ഞാൻ മാനേജരോട് പിണങ്ങി
യത് നിങ്ങൾ കേട്ടായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ എനിക്കു
ആരേയും ഭയമില്ല. പുരുഷന്മാർ മിക്കവരും രാക്ഷ
സന്മാരാണ്. സ്നേഹിക്കാൻ കൊള്ളാത്തവരാണ്.
ഞാൻ മേലാൽ എന്റെ പ്രണയം ഒരാളിൽമാത്രമാ
യി നിക്ഷേപിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പാടു
ള്ളേടത്തോളം സുഖിക്കും. എനിക്കു ഒരു നാടകക്കാ
രത്തിയാവാൻ വളരെ മോഹമുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കും
എന്റെ ഷാപ്പിൽതന്നെയല്ലെ ജോലി?

എഡ്വാർഡി:—ഇപ്പോൾ എനിക്കു ജോലിയില്ല.

സീലി:—ഭാഗ്യവാൻ! പ്രവൃത്തിയൊന്നുമില്ല. പണം വ
രവുണ്ട്.

എഡ്വാർഡ്:—അതും ഇല്ല.

സീലി:—നിങ്ങൾ ഒരു സുന്ദരനാണ്. അത് കൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു മറ്റു പ്രകാരത്തിലും പണം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കും. ഹോ! കോപിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട സാരോ! എന്റെ ഉടുപ്പ് പിൻഭാഗത്ത് ഒരു കീറുളുത് ഒരു പിൻകൊണ്ടു തൂണിച്ചേർത്തു തരൂ.

എഡ്വാർഡ്:—യുവതികളുടെ ഉടുപ്പ് നന്നാക്കുന്ന ജോലി എനിക്കു വഴക്കമില്ല. ഞാൻ വേലക്കാരത്തിയെ ഇങ്ങട്ടയക്കാം.

സീലി:—വേലക്കാരത്തിയേക്കഴുവിന്മേലേറു. എനിക്കു അവളെ ആവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ എന്റെ ഒപ്പം ഉണ്ടാകഴിച്ചാൽ എനിക്കു നല്ല വിശപ്പു തോന്നുമായിരുന്നു.

എഡ്വാർഡ്:—എനിക്കു വേറെ പ്രവൃത്തി ഉള്ളതുകൊണ്ട് അതിനൊന്നും തരമില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എഡ്വാർഡ് തന്റെ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. “യുജീനും ഇവളുമായിട്ട് എത്ര വ്യത്യാസമുണ്ട്. എനിക്കു അടുത്ത മുറിയിലെ ചങ്ങാതിയായി എന്തൊരു തുള്ളിച്ചിയേയാണ് കിട്ടിപ്പോയത്.” എന്നൊക്കെ എഡ്വാർഡ് വിചാരിക്കുമ്പോൾ “ഹൂ. വലിയ ചാരിത്ര ശുദ്ധിയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരൻ! എന്നാലൊ മാനേജർക്കാരം എത്രയോ നല്ലവൻ. അയാളെ ഞാൻ വശീകരിക്കാതിരിക്കില്ല” എന്ന് സീലിയും വിചാരിച്ചു.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം.

(വിവേകികളും കൂടി ചിലപ്പോൾ ചെയ്യുന്നത്.)

പിറേദി വസം തന്റെ ഗതി നോക്കി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായി മോശ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എഡോൾഫിക്ക ആധിയിച്ചു. മോശ ഉള്ളടത്തോളം യുജിനിനെ കാണുന്ന കാര്യം ചൊക്കുമായിരിക്കും എന്നു എഡോൾഫി നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. അയാൾ മടങ്ങി വൈകുന്നേരമാവാൻ കാത്തു. ജനി ആ സമയത്ത് വന്നു യുജിനിന്റെ വിവരം അറിയിക്കുമെന്നു എഡോൾഫിയോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരുന്നു. പറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്നെ ജനികൃത്യസമയത്ത് വന്നു. അവൾക്കും വ്യസനവും പാരവശ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്കു പറയാനുണ്ടായിരുന്നത് എഡോൾഫിക്ക ആശ്ചാസകരമായിട്ടുള്ളതല്ലായിരുന്നു. തന്റെ മകൾ അവളുടെ മുറിയിൽ തന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു മന്ദാരം കണിശമായി താക്കീത് ചെയ്തു വിട്ടിരിക്കുന്നുപോലും. വിവാഹദിവസം വരെ ഈ നിയമം തെറ്റിക്കാൻ പാടില്ല എന്നും ജനി പറഞ്ഞു. എത്രയും ചെയ്തിട്ടും ഫലമില്ല. കമനീകമനന്മാർക്കു ഒരു നിലയിലും സന്തോഷമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായില്ല.

എഡോൾഫി:—ഞാൻ വീട്ടിന്നു തീ വെക്കും. എന്നാലേങ്കിലും അവൾക്കു ദാവിദിനെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവരില്ല. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ചുകളയും.

ജനി:—ഇതു സമയത്ത് വേണ്ട. വെള്ളത്തിന് തണുപ്പ് ജാസ്സിയുണ്ടാകും. മറന് ഞാനനെയ്ത് പറയട്ടെ! പ്രണയം പിടിപെട്ടവർ വല്ലാത്ത കൂട്ടരാണ്. മേസാരേ! സ്വസ്ഥനായിരിക്കൂ. ഇനിയും രണ്ടാഴ്ചകൂടി ഉണ്ട്. അതിനിടയിൽ ഒരു ന്യൂഡി സമ്പാദിച്ചു വെച്ചോളൂ.

എഡ്വോൾഫി:—ഇങ്ങിനെതന്നെയാണ് എന്നെ ആശ്ചസിപ്പിക്കേണ്ടത്. എന്നെ പരിചരിച്ചിട്ട് എന്റെ അർപ്പണം കഷ്ടിപിഷ്ടിയായി കഴിവാൻ മാത്രമെ പണം മുളു. എന്നിങ്കു പണം സഹായിപ്പാൻ ഒരാളും ഇല്ല. എന്റെ ഇളയച്ഛൻ എവിടെയാണെന്നു വിവരം വളരെ കൊല്ലത്തോളമായി ആർക്കും ഇല്ല. എന്നിങ്കു ചൂതോ പകിടയോ കീഴിച്ചു നോക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊക്കെ ശീലമാണ്യോയാലൊ എന്നൊരു പേടി. ജനി! എന്നിങ്കു യുജിനിനെ കാണണം. കാണാതെ കഴികയില്ല.

ജനി:—എന്ത്! മകൾക്ക് വേറെ ഒരാളോടാണ് പ്രേമം എന്നറിഞ്ഞിട്ട് വലിയമ്മ ഉറങ്ങുന്നത് തന്നെ ഒരു കണ്ണ് തുറന്നിട്ടാണെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ലെ! അതുകൊണ്ട് സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

എഡ്വോൾഫി:—എന്നിങ്കു കാണാൻ കഴിയും. നീ വിചാരിച്ചാൽ—നീ എന്നെ സഹായിച്ചാൽ ഇന്നു രാത്രി നീ വാതിൽ തുറന്നു എന്നെ അകത്തു കടത്തിത്തരണം.

ജനി:—എന്നിങ്കു ധൈര്യമില്ല

എഡ്വാർഡ്:—ഞാൻ ഒരൊറ്റ മിനുട്ട് മാത്രമെ താമസിക്കുകയുള്ളൂ. നിങ്ങളും അടുക്കെ തന്നെ നില്ക്കൂ. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു നിന്നിട്ടു ശങ്ക. നിങ്ങളു യുജീനിയോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ അവൾക്കു ആശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്ന കാര്യത്തിൽ നിന്നെക്കുറിച്ചാണ് മടി ?

ജനി:—അതല്ലേ! അവളുടെ മനസ്സിലുണ്ട്.

ജനി:—നില്ക്കട്ടെ ഞാൻ യുജീനിയോടു ഒന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കട്ടെ. അവൾ അനുകൂലിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ വരാം.

എഡ്വാർഡ്:—അങ്ങിനെ തന്നെയാണ് ചേണ്ടത്.

ജനി:—പിന്നെ ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഭോതനെപ്പോലെ ഒന്നും അഭിനയിക്കരുത്. വഴി പോകുന്നവർ ഇങ്ങട്ട് നോക്കിത്തുടങ്ങി.

പിറേറന്നു വൈകുന്നേരം വരെ സമയം എങ്ങിനെ യെയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ എഡ്വാർഡ് താൻ പാർക്കുന്ന ലൈനിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു. വരുന്ന വഴിക്കു സീലി അവനെ തടുത്തിട്ടു, അവനോടു ഒരു മെഴുത്തുപിരിയ്ക്കു ചോദിച്ചു. പിന്നെ വെളിച്ചത്തിനു ചോദിച്ചു. അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാഞ്ഞപ്പോൾ സീലി അയാളെ ശകാരിപ്പാനും മടിച്ചില്ല.

എഡ്വാർഡ്:—ഞാൻ നിങ്ങളു എവിടുന്നെങ്കിലും ഒരു വെളിച്ചം കൊണ്ടുവന്നുതരാം. പിന്നെ എന്തു ചെയ്യാനിടയില്ല.

അയാൾ ആ കാര്യം നിറവേറ്റാൻ പോയ ഉടനെ സീലി ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ എഡ്വാർഡിയുടെ മുറിയിൽ കേറി, ധിക്കാരത്തിന്റെ കൊടുമകൊണ്ട് അയാളുടെ കിടക്കയിൽ ചുരുങ്ങുകൂടി. എഡ്വാർഡ് വെളിച്ചം കൊണ്ടു

വന്നു, “ഇനി എന്നെ ഉറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കണം.” എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു ഉത്തരമൊന്നും കിട്ടാത്തപ്പോൾ അവൾ വരാത്തതിൽ നിന്നു അവളുടെ മുറിയിൽ പോയായിരിക്കും എന്നു വിചാരിച്ചു ആശ്ചസിച്ചു. അയാൾ തിരിവിലെത്തിട്ടുള്ളതും. എന്നിട്ട് അയാൾ അവളുടെ സഹായം മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ഉടുപ്പൊക്കെ അഴിച്ചു, വാതിലും ചാരി തന്റെ കിടക്കയിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

കിടന്ന ഉടനെ രണ്ടു മുഴുവായ കരങ്ങൾ അയാളെ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റു അവളെ വിട്ടൊഴിവാൻ നോക്കി. അയാൾ ഒരു യുവാവാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അവൾ നല്ല മറിമായക്കാരത്തിയുമായിരുന്നു. പോരാഞ്ഞിട്ടു എഡോൾഫിയുടെ സ്ഥിതി ആരും തെറ്റി ലാഭിച്ചുപോകും വിധവുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അയാൾ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു.

എഡോൾഫി:—(വിചാരം.) ഇതു ഏന്റെ കുറ്റമല്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എന്നെപ്പോലെത്തന്നെ എല്ലാവരും ചെയ്യും ഞാൻ അവളെ ഒഴിവാൻ ആകുന്നതൊക്കെ നോക്കി. എന്തുചെയ്യും വരുന്നതു വരട്ടെ.

സീലി:—(വിചാരം.) ഒരു ഇണക്കവും മെരുക്കുമില്ലാത്ത കരടി. എനിക്ക് കരടികളെ ഇഷ്ടമാണ്. ഈ കരടിയെ മെരുക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമം ചെയ്തുപോയിരിക്കുന്നു.

അയാൾ അയാളെ നല്ലവണ്ണം മെരുക്കിവിട്ടായിരിക്കും പിറ്റേന്നു രാവിലെ നെടുമുടിയായിട്ടുംകൂടി അവർ ഇരുവരും ഒന്നായി മതിവിട്ട ഉറങ്ങുകയായി.

ഒന്നാമതു ഉണർന്നു എഡോൾഫി ആയിരുന്നു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു കണ്ണുന്തിരുമ്പി, നോക്കിയപ്പോൾ സീലി പോയിട്ടില്ലെന്നും തന്റെ കൂടെത്തന്നെയാണ് കിടന്നുറങ്ങിയതു. എന്നും അറിഞ്ഞിട്ടു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. രാത്രിയിൽ കഴിഞ്ഞതൊക്കെ വിചാരിച്ചു അയാൾക്കു വളരെ പാശ്ചാത്താപം ഉണ്ടായി.

എഡോൾഫി:—(വിചാരം) ഭഗവാനെ! ഞാൻ എങ്ങിനെ അപ്രകാരമൊക്കെ ചെയ്തു. ഒരൊറ്റനിമിഷത്തിന്നു പോലും എനിക്കു യുജിനിനെ മറന്നു കളവാൻ പാടുണ്ടോ? അവളേയല്ലെ! ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നതു. ഈ തേവിടിശ്ശിയെ എനിക്കിഷ്ടമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഞാൻ വെറുക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. എനിക്കു ഇവളെ പല്ലുവിലയാണ്. എന്റെ യുജീൻ കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ യൊക്കെയാണോ ചെയ്യേണ്ടതു? യുജീനെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. ഒരു സമയം യോഗ്യനാവാൻ മതി. ഞാൻ മറ്റൊരിക്കൽ അവളെ വഞ്ചിക്കുന്നതല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

സീലി ഉണരുംമുമ്പെ, അയാൾ ഉടുപ്പിട്ടു അവളേയും വിട്ടു പുറത്തിറങ്ങി. അയാൾ ഞാടുമ്പുറത്തു ഒരു വലിയ നടത്തത്തിന്നു പോയി. അയാളുടെ നെഞ്ഞു ശുദ്ധവായുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അയാളുടെ മനസ്സിൽ നിന്നു ചീത്ത വിചാരങ്ങൾ ഒക്കെ പോയി അയാൾക്കു യുജീനിന്റെ വിചാരമാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അയാൾ മേലാൽ ഏതു പ്രകാരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണമെന്നു ഓരോരോമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചതടങ്ങി. ഈ മാതിരി മനോരാജ്യം

ണത്തിൽകൂടെ നടന്നാൽ വല്ലബസ്സും വന്നു കേറി അയാൾ മരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. സ്റ്റരണയില്ലാത്ത കാമുകന്മാർക്ക് പട്ടണാ സുഖകരമിരിക്കല്ല. അയാൾ ഒരു ചെറിയ ഘോഷലിൽ കേറി ഉഴുണു കഴിച്ചു. ആശകൊണ്ടും ഭയംകൊണ്ടും ആക്ഷണമായിട്ടു അയാൾ മടങ്ങി ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിന്റെ അരികെ എത്തി.

കുറെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനാി അചന്റെ നേരെ ഓടിവന്നു.

ജനി:—മിസ്റ്റർ എഡ്വാർഡി. ചെറിയമ്മ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ കാണുമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എഡ്വാർഡി:—കർത്താവിന്റെ കാരണവും.

ജനി:—സാർ. നിങ്ങളെ കാണാൻ അവർ ആരുന്നോർകാത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഇവിടെ പാതിരാക്കു വന്നു കൊള്ളണം. അതിന്നു മുൻപു വരരുതു. എല്ലാവരും പാതിരയാകുമ്പോൾ ഉറങ്ങാതിരിക്കില്ല.

എഡ്വാർഡി:—ശരി. മനസ്സിലായി.

ജനി:—വാതിൽ എത്രയോ പതുക്കെ ഉന്തിത്തുറന്നാൽ മതി. എന്നിട്ടു എന്റെ പിന്നാലെ വന്നാൽ മതി. ശബ്ദമൊന്നും ഉണ്ടാക്കരുതു. ഞാൻ നിങ്ങളെ എന്റെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുത്താം. ചെറിയമ്മ അവിടെ വന്നു നിങ്ങളെ കാണും ഞാൻ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടാകും.

എഡ്വാർഡി:—എനിക്കുവെളെ ദ്രോഹിക്കാൻ ഭാവമുണ്ടെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രണയം മൃഗപ്രായമായ കാമധികൃമല്ല. എനിക്കുവെളെ ഒന്നു കാണണം. ഒന്നു സംസാരിക്കണം എന്നു മാത്രം.

ജനി:—നിങ്ങൾക്കു ദ്രോഹവിചാരം ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കാമത്തിന്നു കാമകന്ദേക്കാൾ ശക്തി ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിയും. ഏതായാലും ഞാൻ അവിടെ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ! ഇതാ ഞങ്ങളെ ഒക്കെ എന്തു വികടത്തിലാക്കാനാണ് നിങ്ങൾ പോകുന്നത് എന്നു നല്ലപണ്ണം ഓർമ്മിക്കണം. വലിയമ്മയൊ മറ്റൊരാൾ അറിഞ്ഞു പോയാൽ അന്നു എന്നെ പിരിച്ചുവിടും. ചെറിയമ്മക്കു നിങ്ങളോടു വളരെ പ്രണയം—കൈ കടന്ന പ്രണയം—ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലാതെ പോയാൽ ഒരു കാലത്തും അവർ ഇങ്ങിനെ നിങ്ങളെ കാണാൻ കൂട്ടാക്കുന്നതല്ല.

എഡ്വാർഡ്:—നിങ്ങൾക്കു രണ്ടാൾക്കും ഇപ്പോൾ ഗമിപ്പാത്ത വിധത്തിൽ ഞാൻ ആചരിച്ചുകൊള്ളാം.

ജനി:—സാരേ! ഇങ്ങിനെ എല്ലാം ഉറച്ചിരിക്കുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോണ്. ആ ചെറിയ പട്ടിവാതിലും തുറന്നു പാതിരാവിന്ന് ഇവിടെ വന്നു നിന്നാൽ മതി.

എഡ്വാർഡ്:—ശരി. ഞാനെത്തും. ഇതാ നിന്നോടു വരാൻ മറന്നുപോകരുതേ. ഉറങ്ങിപ്പോകരുതേ.

ജനി:—അപ്പേടി ഒന്നും വേണ്ട സാരേ! ഉറച്ചിരിക്കുവെച്ചാൽ വല്ല സംഭവവും ഉണ്ടായെങ്കിലെ ഈ ഏപ്പാട് പിഴച്ചുപോകയുള്ളൂ.

എഡ്വാർഡ്:—ജനി! ഇനി അല്പരാത്രിയിൽ കാണാം.

എഡ്വാർഡ് മടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ റൂമയം സന്തോഷംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞുവഴിഞ്ഞു.

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

(കമനീകമനന്മാർ.)

രാത്രി പന്ത്രണ്ട് മുട്ടാൻ അഞ്ചുമിനടുള്ളപ്പോൾ എഡ്വാർഡി ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻഭാഗത്തെത്തി. വീട്ടിലെ വിളക്കുകൾ കത്തുന്നതൊന്നും കാണാനില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. നിരത്തിന്മേൽ ആളുകൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടടിച്ചു. അഞ്ചുമിനട്ട് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനിയും എത്തി. അവൾ ശബ്ദമില്ലാതെ വേഗത്തിൽ നടന്നുവന്നു. മുൻകരുതലോടുകൂടെ അവൾ വെളിച്ചം ഒന്നും എടുത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു.

ജനി:—(പതുക്കെ) നിങ്ങളുടെ കൈ ഞാൻ പിടിക്കാം. ശബ്ദമുണ്ടാക്കരുത്. വലിയമ്മയുടെ ഉറക്കം ക്ഷണം തെറ്റും.

വേലക്കാരത്തി ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ കസ്റ്റിയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടുന്ന് അവളുടെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു ചെറിയ വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരുന്നു. എഡ്വാർഡി അവിടെ യുജീനിനെ കണ്ടു.

അവർ അന്യോന്യം കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു. വളരെ നേരത്തോളം അവർക്കു മിണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ എഡ്വാർഡി ശ്വാസം മുട്ടിയപ്പോഴെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഓ. നിങ്ങളെന്നോടു പ്രണയം ഉണ്ട്. എന്നെ ഇപ്പോഴും നീ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്.”

യുജീൻ:—അതെ എഡ്വാർഡി! നിങ്ങൾ എന്നെ എന്നും ഇങ്ങിനെ സ്നേഹിച്ചാൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും നിങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുകയില്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യാം.

ഒരു സ്ത്രീ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു ഈ ഒരു സംഗതിമാത്രമായിരിക്കും അവരെ വഞ്ചനകൂടാതെ സ്നേഹിക്കേണമെന്നു. എന്നാലാകട്ടെ ഒരു പുരുഷനു കൊണ്ടുനടക്കാൻ ഏറ്റവും പ്രയാസകരമായ കാര്യം ആ ഒന്നുതന്നെയാണു്. സീലിയുമായിട്ടുള്ള എടവാടു ഓർമ്മയായപ്പോൾ എഡോൾഫിക്കു വളരെ പശ്ചാത്താപമുണ്ടായി. അയാളുടെ പ്രാണപ്രിയയെ മറ്റൊരു പ്രാവശ്യം വഞ്ചിക്കയില്ലെന്നു അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു സ്ത്രീക്കു കട്ടെ ഒരാളെ സ്നേഹിക്കുകയും അതെ സമയത്തു ചതിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഒരു പുരുഷനു അങ്ങിനെ സാധിക്കും.

എഡോൾഫി:—(ചെട്ടെന്നു.) യൂജീൻ ! നിന്റെ വിവാഹമൊ? അതു നടക്കാൻ പാടില്ല. അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും നാം ഒന്നാമതു ആലോചിക്കേണ്ടതു. ഞാൻ നിന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോയ്ക്കളിയും.

യൂജീൻ:—എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ അവരുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ്ക്കളവാണോ ! അതിന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല.

ജനി:—അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽതന്നെ നിങ്ങൾ ചെറിയമ്മയെ എവിടെക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുക.

എഡോൾഫി:—ഒന്നാമതു് ലൈനിലുള്ള എന്റെ മുറിയിൽ. പിന്നെ പള്ളിയിൽ. പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ യൂജീനിന്റെ അമ്മ ഞങ്ങൾക്കു മാപ്പു തരുമായിരിക്കും.

ജനി:—വളരെ കാലം കഴിയണം ഒരുപക്ഷെ അവർ മാപ്പു തരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ. അതുവരെ നിങ്ങൾ ഏവിടെ പാർക്കുവാനാണ് പോണതു്.

എഡ്വോക്കേറ്റ്:—എനിക്ക് ധൈര്യമുണ്ട്. സാമത്യമുണ്ട്.

ഏതാ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടാനും മടിയില്ല.

ജനി:—ഇതൊക്കെ ഉണ്ടായാൽ മതിയോ? പട്ടിണി കിടക്കാതെ കഴിവാൻ എന്തുമാർഗ്ഗമാണ് കണ്ടത്.

എഡ്വോക്കേറ്റ്:—എന്താ ജനി! എന്നെ നിരാശപ്പെടുത്തുന്നത്?

ജനി:—സേർ. എന്റെ ചെറിയമ്മ കഷ്ടപ്പെടരുത് എന്ന ഒരു വിചാരം മാത്രമേ എനിക്ക് ഉള്ളൂ.

അവർ വിവാഹം മുടക്കുവാനായി ഓരോ ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചും ഉപേക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട് മണിക്കൂർ ഒന്നുകഴിഞ്ഞു. പ്രായോഗികമായ നിലയിൽ ഒന്നും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നേരം വൈകുന്നു എന്ന ജനിയുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലിനൊന്നും ഫലമുണ്ടായില്ല. അവർ ഒന്നും പൊരുളിച്ചില്ല. എത്ര പ്രാവശ്യമാണ് അവർ പിരിഞ്ഞുപോവാൻ നോക്കിയത് എന്നതിന്നു കണക്കില്ല. എഡ്വോക്കേറ്റ് വാതിൽവരെ പോകും പിന്നെയും മടങ്ങും. പിന്നെയും അവളെ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു “എനിക്ക് നിന്നോടൊതു പ്രണയമുണ്ടെന്നു പറവാൻ വയ്യ” എന്നു ഉരുവിടും. ഒരു സമയം ഇങ്ങിനെ മറ്റൊരു അവസ്ഥത്തിൽ അവർക്കു കണ്ടുമുട്ടാൻ സംഗതി ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു ഒരു മുന്നറിവ് അവർക്കിരുവർക്കും ഉണ്ടായൊ എന്നു അന്തർ കണ്ടു.

ഒടുവിൽ അവർക്കു വിട്ടുപിരിയാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു ഘട്ടം എത്തി. യൂജീൻ, മേലെ അവളുടെ മുറിയിൽ പോവാൻ തയ്യാറായില്ല. ജനി എഡ്വോക്കേറ്റിനെ കണ്ണിയിലേക്കു ഇറക്കിക്കൊണ്ടു വരാനും ഒരു കി അപ്പോൾ നിശ്ചിത്തിനേ

ലക്ഷക്കള വാതിൽ ഉന്തിത്തുറന്നു ആരോ വരുമ്പോലെ ഉള്ള ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടായി.

ജനി:—അയ്യോ ! കർത്താവേ ! പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ തഴുതിടാൻ ഞാൻ മറന്നു. ആർക്കു അതിലെ കടന്നു ഇങ്ങട്ടു വരാം.

എഡ്വാർഡ്:—(യുജീനിക്കോട്.) ഭയപ്പെടേണ്ട. നിന്റെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കാം.

ചെട്ടെന്നു ഉച്ചത്തിലുള്ള ഒരു സംസാരം കേൾക്കായി വന്നു.

“അപ്പാ. ഒടുവിൽ എന്റെ വീട് കണ്ടെത്തി. മേലേക്കുള്ള കോണിപ്പടി എവിടെ—പ്രിയ കെതറൈൻ! ഒരു വെളിച്ചം കൊണ്ടുവാ.”

ജനി:—ആരാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. അത് തൊട്ട മുറിയിൽ പാർക്കുന്ന ജെയിംസ് ആണ്. എല്ലാ ദിവസവും അവൻ മദ്യപിച്ചതിൽ പിന്നെ മാത്രമെ വീട്ടിൽ അടങ്ങാറുള്ളു. നമ്മുടെ വീട് അവന്റെ വീടാണെന്ന് അവൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെറിയമ്മേ ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുറിയിലേക്കു പോവിൻ. സാരോ ! ആരെങ്കിലും വരുമുവെ നിങ്ങളും ചോടെ ഇറങ്ങിപ്പോയ്ക്കാം. ആ മനുഷ്യൻ സകല രേഖയും ഉണർത്താതിരിക്കില്ല.

യുജീൻ ക്ഷണംപോയി. ജനി എഡ്വാർഡിനു പോകേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മദ്യപാനിയുടെ ശബ്ദം പിന്നെയും പിന്നെയും ഉച്ചത്തിലായി. അവരടക്കം ഒരു നിമിഷംപോലും താമസിക്കാൻ ഇടയില്ലാതായി. മോ

ശ ജനലിന്റെ അടുക്കെ എത്തി. മന്ദാരം ഉപദേശിയായ
രെ വിളിച്ചുണർത്തി.

ജനി:—(എഡോൾഫിയോടു) സാരെ! ക്ഷണത്തിൽ പോ-
ടെ ഇറങ്ങി പോക്കോള, ഇരുട്ടാകകൊണ്ടു ആ മനു-
ഷ്യൻ നിങ്ങളെ കാണുകയില്ല.

ജനി അവളുടെ മുറിയിൽ പോയി വാതിലടച്ചു. എ-
ഡോൾഫി ബലപ്പെട്ടു മൂന്നും നാലും പടിയായി കോണിയി-
റങ്ങി. അയാൾക്കു വീണ് കയ്യോ കാലോ പൊട്ടും എന്ന
വിചാരവും കൂടി ഇല്ലായിരുന്നു. മദ്യപാനി നിരത്തിന്മേലു-
ള്ള വാതിലു തുറന്നു കോണിപ്പടിയുടെ കോലായിൽ നിന്നി-
രുന്നു. എത്ര പരതീട്ടും അയാൾക്കു കോണി കാണാൻ
നാധിച്ചില്ല. എഡോൾഫി മദ്യപനെ മുട്ടിപ്പോകാതെ
ക്ഷണത്തിൽ അവനേയും കടന്നു പോവാൻ ശ്രമിച്ചു.
അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ മദ്യപൻ ഒന്നു ചാളി എഡോ-
ൾഫിയുടെ ദേഹത്തിന്മേൽ ശക്തിയോടെ വന്നു മുട്ടി.

ജെയിക്സ്:—“ഇതെന്തുകഥ! ഇവിടെ ആദരാ ഉണ്ടു അതും
നന്നായി. അയാൾക്കു എന്നെ സഹായിപ്പാൻ സാ-
ധിക്കുമായിരിക്കും.” എഡോൾഫി കടന്നു പോവാൻ
ശ്രമിച്ചു. ജെയിക്സ് അയാളെ പിടിച്ചു പിടിഞ്ഞു
വിട്ടില്ല.

ജെയിക്സ്:—നീയാർ? എന്താടോ! മിണ്ടിക്കൂടെ! ആഹാ-
ടെ സമയം നീ എന്റെ വീട്ടിൽ ക്കൊൻ വന്നതാ-
യിരിക്കും. അല്ലെ! നീ ഒരു കള്ളനാണ്. നിന്നെ-
ന്താൻ പിടിച്ചു. അയ്യയ്യോ! കള്ളൻ! കള്ളൻ! വ-
ശീൻ! വശീൻ! എല്ലാജാ വശീൻ!

ജനലുകളുടെ ഇടയിലും ഏണിപ്പടിയിലും വെളിച്ചങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. ഉപദേശിയാരും കൂട്ടരും മോശയും താഴേവന്നു. ഒരു നിമിഷവും കൂടി താമസിച്ചു പോയാൽ തന്റെ കള്ളി പുറത്തുവന്നുപോകുമെന്നു കരുതി, ഏഡോൾഫി ബാണുംപോലെ ഒന്നു കതറി ജെയിക്സിന്റെ മരണപ്പിടിത്തത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു സ്വതന്ത്രനായി, പുറമെക്കള്ള പടിവാതിലും തുറന്നു നിരത്തിന്മേൽ ചാടി ഒരൊറ്റക്കുതികരിച്ചു.

മന്ദാരവും ഉപദേശിയാരും ജനിയും ഒക്കെ വന്നു എല്ലാവരും പരിശോധിച്ചു. ഈശ്വര, ഏഡോൾഫിയെ രക്ഷിക്കണമെന്നു എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു യൂജീൻ അവളുടെ മുറിയിൽതന്നെ കൂടി.

എല്ലാവരുടെയും മുനിൽ നടന്നിരുന്നതു മന്ദാരമായിരുന്നു “ആരാണവിടെ! എന്താണ് വേണ്ടതു്” എന്നൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് മന്ദാരം നടന്നിരുന്നതു. മദ്യപാനിയായ ജെയിക്സ്:—ഓ. എന്റെ പ്രിയയാണോ വരുന്നതു? എന്റെ പ്രാണപ്രിയ, ഞാൻ രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരത്തോളമായല്ലോ നിന്നെ വിളിക്കുന്നതു. അതിനിടയിൽ ഇവിടെ എന്തൊക്കെ നടന്നു.

ജനി:—(ആശ്ചര്യം നടിച്ചിട്ടു.) അതു ജെയിക്സാണ്. നല്ല വണ്ണം കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മന്ദാരം:—അയാൾ ഈ ഭാഗത്തെങ്ങിനെ എത്തി അതാണ് എനിക്കാശ്ചര്യം. ജെയിക്സെ.

ജെയിക്സ്:—ഹാ എന്റെ പ്രിയ കെതറൈൻ! (മിഴിച്ചു നോക്കിട്ടു.) ഫൊ. കർത്താവെ. എന്റെ ഭാര്യയല്ലേ ഇതു. മന്ദാരമാണോ വരുന്നതു.

മന്ദാരം:—ഓം. താൻ എന്റെ വീട്ടിന്റെ മുററത്താണ്.

തന്റെ വീട്ടിന്റെ മുററത്തല്ല. മനസ്സിലായോ?

ജനി:—പുറമെ പോവാനുള്ള വഴി ഞാൻ അയാൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കാം.

എന്നാൽ മന്ദാരം അവളെ തടുത്തു.

മന്ദാരം:—നില്ക്കൂ ജനി! ഓം ജെയിക്സ്. താൻ എന്റെ മുററത്തെങ്ങിനെ എത്തി. അതാണ് കേൾക്കേണ്ടത്.

ജെയിക്സ്:—നിങ്ങളുടെ വാതിലിന്മേൽ ചാളിപ്പോയി അതു ഉള്ളിൽനിന്നു പൂട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ക്ഷണം തുറന്നു പോയി.

മന്ദാരം:—ജനി! ഇങ്ങിനെയാണോ നീ വീടു കാക്കുന്നത്?

ജെയിക്സ്:—പിന്നെ ഞാൻ ഏണിപ്പടി പരതുന്വോൾ ഒരു കള്ളൻ—കള്ളനാണെന്നു എനിക്കു ഒരു സംശയവും ഇല്ല—എന്നോടു വന്നു മുട്ടിപ്പോയി. ഞാൻ ആ ലും വിചാരിച്ചതു അതു എന്റെ ചങ്ങാതി ബെ നോയി എന്നായിരുന്നു. അവനായിരുന്നു എങ്കിൽ അവൻ സത്യം പറയുമായിരുന്നു. എന്നെയും കുതറി ഓടിപ്പോകേണ്ട കാര്യമില്ലായിരുന്നു.

ജനി:—എന്തെങ്കിലും പറയുന്നു വലിയമ്മ! അയാൾ ചു മരോടു വന്നു അടിച്ചുപോയതായിരിക്കും. പിടിപ്പതു കടിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു ചുമരും മനുഷ്യരും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിവാൻ അയാൾക്കു പാടുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ജെയിക്സ്:—അത്രക്കൊന്നും ഞാൻ കടിച്ചിട്ടും ഇല്ല. എനി ക്കു ആണിനേയും പെണ്ണിനേയും കൂടി തിരിച്ചറിവാൻ തക്ക ഉണച്ചയും വകതിരുവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിയും. ഒരാൾ എന്നോടു വന്നു മുട്ടി

പ്പോയി. എന്തൊരു ധിക്കാരം. അയാൾ ക്കിട്ടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമൊ എന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിന്റെ ഈ മുററത്തുവെച്ചാണ് കാതും നടന്നതു. ഒരു സമയം നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നു വല്ലതും കട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. നിങ്ങളാണ് അയാളെ കണ്ടു പിടിക്കേണ്ടതു. ഞാൻ എന്റെ പാട്ടിനു പോകുന്നു. നിങ്ങളുടെ മുററത്തു എപ്പോഴും ഒരു വിളക്കു കത്തിച്ചു വെക്കുന്നതാണ് നല്ലതു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു.

മന്ദാരം:—അവൻ പോട്ടെ. വരീൻ.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മന്ദാരം പുറത്തെ പടിവാതിൽ നല്ലവണ്ണം അടച്ചു. വീട്ടിൽ കടക്കുന്ന വാതിലു ഭദ്രമായ് പൂട്ടി “ഞാൻ മകൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നു നോക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അങ്ങട്ടേക്കു നടന്നു.

എല്ലാരുൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ മന്ദാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ നടന്നു. ജനിയുകൊണ്ടും പാരവശ്യംകൊണ്ടും കിട്ടുകിട വിറച്ചിരുന്നു. മന്ദാരം മകളുടെ മുറിയിൽ കടന്നു, ഉറക്കം നടിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നിരുന്ന യുജീനിനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “എല്ലാരുൾ ഉറക്കംതെട്ടി പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നീ മാത്രം ഒന്നുമില്ലെന്നു ഭാവത്തോടെ, ശാന്തമായി ഉറങ്ങുന്നു എന്നു കാണുന്നത് ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു.”

യുജീൻ അപ്പുളുടെ അമ്മയുടെ മുഖത്ത് നോക്കാൻ ഭയപ്പെട്ടിട്ട് അവളുടെ കണ്ണടച്ചു കളഞ്ഞിരുന്നു. ഈ നാട്ടും കൊണ്ടു മന്ദാരത്തിനെ തോല്പിക്കാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല. എന്തു കാരണത്താൽ മകളുടെ നെഞ്ഞിടിപ്പ് മന്ദാരം സ്പഷ്ടമായി കേട്ടു. അവൾ മുറി മുഴുവനും നല്ലവണ്ണം പരി

ശോയിച്ചു. എന്നിട്ട് വാതിൽ താക്കോലിട്ടു പൂട്ടി, താക്കോൽ തന്റെ കയ്യിൽ വെച്ചു.

മന്ദാരം:—(ഉപദേശിയാരോട്) എന്തു ചെയ്യണമെന്നു എനിക്കു ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കള്ളന്മാരൊന്നും ഇവിടെ കടന്നിട്ടില്ല. അഥവാ കടന്നാൽതന്നെ അയൽവക്കുകാരെ സഹായത്തിന്നു വിളിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യവും ഇല്ല. കൂടാതെ ലഹള ഉണ്ടാക്കുന്നതു നന്നെന്നല്ല. എല്ലാരുടെ വിചാരിക്കും നമുക്കു ദോഷമില്ലെന്നു പോയി എന്നു.

മോശ:—(വിചാരം) ഇതിന്റെ ഉള്ളിലൊക്കെ എന്തൊരു ഒരു രസകരമായ കാര്യം കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു സംശയമില്ല. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ സൈപരമായി കിടന്നുറങ്ങണമെങ്കിൽ യൂജീനിയുടെ വിവാഹം കഴിയാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നാണ് കാണുന്നതു.

മന്ദാരത്തിന്റെ ആലോചനയും ഏകദേശം ആ മട്ടിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ജനീ മുകളിൽ അവളുടെ മുറിയലേക്കു പോകുമ്പോൾ മന്ദാരം അവളെ വിളിച്ചുനിർത്തി:

മന്ദാരം:—ജനീ! നീ വേറെ പ്രവൃത്തി അന്വേഷിച്ചുകൊള്ളണം. നിനക്കു ഇനിമേൽ ഇവിടെ പ്രവൃത്തിയില്ല. നീ നാളെ ഇവിടുന്ന് ഡിപാൻ ഒരങ്ങിക്കൊ.

ജനീ:—ഞാൻ എന്തു കുറവ് ചെയ്തിരിക്കുന്നു വലിയമ്മേ.

മന്ദാരം:—അതൊക്കെ നിനക്കുതന്നെ ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. എന്റെ നിരത്തിന്മേലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നുവെച്ചു മദ്യപനോ, കള്ളനോ, കാര്യകനോ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു വേലക്കാരായിട്ടായ പുലത്താൻ എന്നിങ്ങനെ സാധിക്കില്ല.

ജനി: —വധിരമ്മേ!

മന്ദാരം:—മതി. മിണ്ടാതിരി. നാളെ രാവിലെ എന്നെ വന്നു കാണണം. നിന്റെ സമാധാനമാണം എനിക്കു ഇപ്പോൾ കേൾക്കേണ്ട. നീ ചെന്നു കിടന്നു കൊൾക.

ജനിമെല്ലെ മുകളിൽ പോയി തന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു വളരെ നേരം ഏങ്ങി ഏങ്ങി കരഞ്ഞു.

പതിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

(നല്ല നിശ്ചയങ്ങളുടെ കലാശം)

എഡ്വാർഡി:—ഞാൻ അപമാനത്തിലാകാതെ ഒഴിഞ്ഞു എന്റെ ഭാഗ്യം. എനിക്കിപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷമായി. യുജീൻ എന്നെ നല്ലവണ്ണം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അവളെ ഒരിക്കലും വഞ്ചിക്കയില്ലെന്നു ഖാശ്വത്തവും ചെയ്തു. ഏല്യാം ശുഭമായി കലാശിക്കേ എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു വിചാരിച്ചു എഡ്വാർഡി താൻ പാടുന്ന ചൈതൽ എത്തി. എന്നിട്ടു അയാൾ താക്കോലിനു പരതി. നോക്കുമ്പോൾ അതു തന്റെ കീഴയിൽ കണ്ടില്ല. എത്രതന്നെ തിരഞ്ഞുനോക്കിട്ടും കണ്ടില്ല. ഒരു സമയം ജെയിക് സുമായിട്ടുള്ള മരണപ്പിടിത്തത്തിൽ അതു വീണുപോയിരിക്കുമോ? താക്കോൽ (key) കൂടാതെ അയാൾ തന്റെ മുറിയിൽ എത്തി വീഴാനും തരമില്ല. നേരം രാത്രി രണ്ടു മണിയായിരിക്കുകൊണ്ടു വേലക്കാരത്തിയെ

വിളിച്ചുണർത്താനും അയാൾക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. സീലിയെ ഉണർത്താനും അയാൾക്കു ലേശം ആഗ്രഹമുണ്ടായില്ല. ലൈനിന്റെ മുമ്പുറത്തെ കോലായിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു രാത്രി കഴിക്കാനും അയാൾക്കു വളരെ മടിയായി.

ചെട്ടെന്നു സീലിയുടെ വാതിലിന്റെ ചോടെ ഒരു വിളക്കു കത്തുന്നതു അയാൾ കണ്ടു. അവൾ ഉറങ്ങാതെ വല്ല കാര്യത്തിലും പ്രവേശിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ അതൂർത്തുപ്പട്ടു. വേറെ യാതൊരു നിർവ്യാഹവുമില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടു അയാൾ അവളുടെ വാതിലിന്നു ചെന്നുചൂട്ടി.

സീലി, ഉറക്കം നല്ലവണ്ണം തെളിയാത്ത വിധത്തിൽ കണ്ണു തുടച്ചുകൊണ്ടു വാതിൽ തുറന്നു.

സീലി:—അപ്പാ. വരാൻ സമയമായോ? പത്രങ്ങളു മണി യായാലെങ്കിലും വരുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു.

എഡ്വോൾഫി:—നീ എന്തെന്നും കാണിയിരുന്നോ. എന്തിനാ?

സീലി:—നിങ്ങൾ ഒരു വല്ലാത്ത വെറുപ്പുകാരനെന്നാണ് ഞാൻ പറയേണ്ടതു. ഇന്നലെ രാത്രി എന്റെ മണി ചൂ കഴിച്ചു. ഇന്നും അങ്ങിനെതന്നെ കഴിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടും എന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയതു.

എഡ്വോൾഫി:—നമ്മൾ അന്യോന്യം കഴിഞ്ഞതൊക്കെ ഇപ്പോൾ എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഞാൻ അതു മറന്നുകളുവാനാണ് ഭാർഷിക്കുന്നതു. ചെയ്തതൊക്കെ തെറ്റാണ്. നിർവ്യാഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടു ചെയ്തു പോയതാണുതാനും. അതു നിന്നുതന്നെ ബോധ്യമില്ലെ!

സീലി:—ഓഹോ. ഈ കാരണ സന്ദർഭമായ സന്യാസി തന്നെയാണോ...

ചുരുട്ടി? നിങ്ങളുടെ ഇപ്പഴത്തെ കോലം കണ്ടാൽ ഒരു മാതിരി വിനോദങ്ങളിൽ സുഖമോടി ഏല്പിട്ടിട്ടു വരുന്നതാണെന്നുതോന്നും. നിങ്ങളുടെ കോളവും ടയ്യും വളഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. കോട്ടു കീറിയിരിക്കുന്നു. കയ്യിന്മേൽ ഒരു വിരലിന്റെ പാടുകോണെന്നു. ഞാൻ ശഃപഥംവെച്ചാൽ നിങ്ങളും ഒരു പെണ്ണിന്റെ കാൽത്തലിൽ ഞായറോടോ തല്ലുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു.

എഡ്വാർഡ്:—ഇനി ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ കൂടി നിന്നുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ?

സീലി:—ഞാൻ ഒരു വലിയ അസൂയകക്ഷിയാണ്. എത്ര തേവീടില്ലിയെ എങ്ങാൻ ഞാൻ കണ്ടുപോയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണു ഞാൻ മാന്തിച്ചാട്ടിക്കും.

എഡ്വാർഡ്:—നല്ല കാര്യം! നീ ദേവവെച്ചു എന്റെ വാതിൽ തുറക്കാൻ വല്ല ആയുധവും തരമൊ. എന്റെ താക്കോൽ വീണുപോയി.

സീലി:—അതിനു വേണ്ടിമാത്രമാണോ എന്റെ വാതിലിനു വൻ മുട്ടിയതു. മതി. എനിക്കു നിങ്ങളെ ചെറുതുളുക്കു. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ യാത്രാത്തൊഴിലും തരാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോഴുണ്ടെങ്കിൽ പുറത്തുതന്നെ ഇരുന്നു നേരം പലത്തിക്കൊടുവിൻ. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വരിൻ.

എഡ്വാർഡ്:—എന്നാൽ ഞാൻ പുറത്തു തന്നെ കൂടി കൊള്ളാം.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എഡ്വാർഡ് നിരത്തിന്മേൽ ഇറങ്ങി. അപ്പഴോ മഴയുടെ ഭാവവും വന്നുകണ്ടു. അടുത്തു

രുന്നില്ല. അയാൾ പിന്നെയും കോലായിൽ കേറി ഏണി പ്ലലകമേൽ ഇരുന്നു.

ഒരു മിനുട്ടു കഴിയും മുമ്പെ ശബ്ദമൊന്നും ഉണ്ടാക്കാതെ സീലിയും അയാളുടെ സമീപത്തു വന്നുനിന്നു.

സീലി:—എന്റെ മുറിയിൽ കിടക്കാൻ നല്ല സുഖമുണ്ടു.

നിങ്ങൾക്കെന്തൊരു അവിടെവരുന്നതിന്നു വിരോധം?

എഡ്വാർഡ്:— (കോപത്തോടെ) എന്റെ പ്രണയം എത്രയൊ ചാരിത്രശുദ്ധിയുള്ള ഒരു പെണ്ണിൽ വീണു കഴിഞ്ഞു. അവളെ വഞ്ചിക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സു വരുന്നില്ല അതാണ് കാര്യം.

സീലി:—അതുകൊണ്ടെന്താണ്. നിങ്ങളെ ഞാൻ മറ്റു വല്ല വിഷയത്തിലേക്കും ഇപ്പോൾ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചോ? നിങ്ങൾക്കു ശുദ്ധാ കിടന്നുറങ്ങാമല്ലോ.

എഡ്വാർഡ്:—അതെങ്ങിനെ സാധിക്കും. നി ഒരു സുന്ദരിയും യുവതിയുമാണ്. ഞാൻ ഒരു യുവാവും ആണ്.

സീലി:—എന്നാലാട്ടെ.നിങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നേടത്ത് ഞാനുംവന്നിരിക്കാം. തണുപ്പുകൊണ്ട് മരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല.

എഡ്വാർഡ്:—അതെന്തിനാണ്?

സീലി:—അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു കിടക്കൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യാം.

ഒടുവിൽ എഡ്വാർഡിനു അവളുടെ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ലാതായി. അയാൾ അവളുടെ മുറിയിൽ കേറി ഉടനെ സീലി വാതിൽ തഴുതിട്ടു. എഡ്വാർഡ് ആ മുറിയിൽ 'കണ്ട ഒരു കസേലമേൽ ചെന്നിരുന്നു അവിടെ ഉറങ്ങാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

സീലി, പറഞ്ഞപ്പോലെ തന്നെ, അയാളെ ദ്രാമിക്കാ
 നാനും വെല്ലാതെ അവളുടെ കട്ടിലിന്മേൽ വെണു കിട
 ന്നു. എന്നാലും അവൾക്കു ഉറക്കം വന്നില്ല. അവൾ തിരി
 യാനും മറിയാനും, നിശ്ചയിച്ചാനും മൂളൽപാട്ടു പാടാനും
 തുടങ്ങി. കറേ നേരം ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചപ്പോൾ, അവൾ
 ചെട്ടെന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ഇതാണ് സ്രീകളുടെ ബ്രഹ്മാ
 സ്രം. അവളെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയ വേണ്ടി എഡ്വാർഡി
 അവളുടെ അടുത്തടുത്തു വന്നു അപ്പോൾ അവളുടെ കര
 ചിൽ ജാസ്സിയായി. അയാൾ പിന്നെ അവളെ തൊടത്ത
 ക്കു വിധത്തിൽ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ കരച്ചി
 ലും ശമിച്ചു.

ശേഷം ചിന്തം—കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, താൻ
 ചെയ്തപ്പോഴെ പിഴയെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചിട്ട് എഡ്വാർഡി
 ഹിക്കും കരയാമെന്നു തോന്നി.

എഡ്വാർഡി:—(വിചാരം) ഞാൻ എന്തൊരു അസന്താ
 ണ് ഞാൻ എന്റെ പ്രാണപ്രിയക്കു ഒന്നുകൊണ്ടും
 അനുരൂപനല്ല. അല്ലെങ്കിലൊ. ഇങ്ങിനെ ഒരു കാര്യം
 മേലാൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ ആ അനഘ
 യോട് സത്യവ്യക്തി ചെയ്തപ്പോഴായിരിക്കുന്നു. എന്നെ
 ഒരിക്കലും മാപ്പാക്കാൻ പാടില്ല.

എന്നിട്ടെന്തു കാര്യം—ബാക്കി മനുഷ്യരെപ്പോലെ
 തന്നെ അയാൾ പിന്നെയും മാപ്പാക്കേണ്ടി വന്നു.

ജനിയായാകട്ടെ, മന്ദാരത്തോടു കരഞ്ഞിട്ടും അപേക്ഷി
 ച്ചിട്ടും, ഒരു ആഴ്ച ഇടവാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അത് മറെറാരോ
 ടെത് പ്രവൃത്തിക്കു ഉത്സാഹിക്കാൻ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജ
 നിയോട്, യൂജീനിയോട് യാതൊന്നും മിണ്ടിപ്പോകരുതെ

ന്നു താക്കീതും ചെയ്തിരുന്നു. ചോരാഞ്ഞിട്ട്, നിരത്തിന്മേൽ വല്ലവരും ഉണ്ടോ എന്നറിവാൻ വേണ്ടി മോശയെ മുകളിലെ വരാന്തയിൽ കാവൽ നിർത്തിയിരുന്നു. യൂജീനിയുടെ വിചാരത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ ജോറോടെ നടത്തിയിരുന്നു.

ജനിക്ക, എഡ്വാർഡിയെ കാണാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു, ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിൽ കഴിയുന്ന വിവരങ്ങൾ അയാളെ അറിയിക്കുവാനായിരുന്നു. അയാൾക്കു യൂജീനിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഖേദവും പാരവശ്യവും വല്ല പ്രകാരത്തിലും സമാധാനമാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ പോയതിൽ അവൾ വ്യസനിച്ചു. എഡ്വാർഡിയുടെ വിചാരം ജനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നേരം പുലർച്ചെ, അവൾ അയാളുടെ ലൈനിലേക്കു നടന്നു. വാതിലിന്നു മുട്ടിടാനും ഒച്ചപ്പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൾ അയാളുടെ മുറിയുടെ അടുത്ത മുറിയുടെ (സീലിയുടെ) വാതിലിന്നു മുട്ടി. സീലിയുടെ ഉറക്കം തെളിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ ഏഴുനേരം ക്ഷണത്തിൽ വാതിൽ തുറന്നു.

ജനിക്ക:—അയ്യോ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ തെറ്റിപ്പോയി ഞാൻ മിസ്റ്റർ എഡ്വാർഡിയേയും നോക്കി വന്നതാണ്.

സീലി:—നിങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹത്തെ കാണേണ്ടുന്ന ആവശ്യം എന്താണെന്നു എന്നോടു പറയാമോ?

ജനിക്ക:—അതു സ്വകാര്യമാകുകൊണ്ട് എനിക്കു പറയാൻ പാടില്ല.

സീലി:—എന്തുകൊണ്ടു പാടില്ല. കാര്യമൊക്കെ ഒന്നുതന്നെ. നീ മനസ്സിലാക്കണം ഞാനും എഡ്വാർഡിയും ഒന്നിച്ചാണ് പാർക്കുന്നതു എന്നു.

ജനി:—ഏതു നിലയിൽ ?

സീലി:—ഞങ്ങൾ സേവയാണ്.

ജനി:—എന്നാൽ അയാൾ ഞാൻ അനേകിച്ചു വന്ന എഡോൾഫി ആയിരിക്കാൻ പാടില്ല.

സീലി:—എന്നാൽ നീ വന്നിട്ടൊന്നു നോക്കൂ. അയാൾ അതാ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുന്നു.

ജനി കിടക്കയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന ആളെ ഒന്നു ഏന്തിനോക്കി. അക്ഷണംതന്നെ അവളുടെ മുഖം പച്ചില പോലെ ആയി.

സീലി കണ്ണുകൊണ്ടു സാധു വേലക്കാരത്തി ജനിയെ പരിഹസിച്ചു. അവളുടെ നോട്ടത്തിൽ ഒരു ജയഭാവവും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.

സീലി:—നീ നോക്കിവന്ന ആൾ ഇദ്ദേഹം തന്നെയോ അല്ലയോ.

ജനി:—അതെ. അതെ. ഇദ്ദേഹം തന്നെ (വളരെ സങ്കടത്തോടെ ഗൽഗദാക്ഷരത്തിൽ) മറ്റു വല്ലവരും എനോടു പറഞ്ഞതാണെങ്കിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഒരിക്കലും ഇല്ല. ഇത്രയൊക്കെ അയാൾ അവളോടു സത്യംചെയ്തു പറഞ്ഞിട്ടുകൂടി? സാധുച്ചെറിയമ്മ. അവരെങ്ങാൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു പോയാൽ മരിച്ചുകളയും. പോരാഞ്ഞിട്ടു ഈ വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത ആൾക്കു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ അവിടുന്ന് പണി പിരിയേണ്ടി വന്നതും.

ജനി, കണ്ണീരും വാതുകൊണ്ടു അവിടുന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞു. അവൾ പുരുഷന്മാരെ ആകപ്പാടെ പഴിച്ചു. സീലി വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ചിരിച്ചു ഇങ്ങിനെ

വിചാരിച്ചു “ആ പെണ്ണിന്നു ഭോന്തായിരിക്കണം. എഡ്വോ
 റ്റേഡി ഉണർന്നാൽ അയാളോടു ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊടു
 ത്താലെന്താ! ഒരു നേരംചോക്കല്ലെ! പാടില്ല. ഒരു സമയം
 അയാൾ എന്നെ കൊന്നുകളവാൻ മതി. അല്ലെങ്കിൽ
 എന്നെ അയാൾ കേവലം വെടിഞ്ഞുകളയും. എനിക്കു
 അയാളോടു വളരെ പ്രേമമുണ്ട്. അയാൾ മറ്റുള്ള ചെറു
 പ്പിക്കാരെക്കാൾ വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കാണുന്നു. ഒരു യു
 വാവിന്നു പശ്ചാത്താപംപോലും? ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ.....
 വളരെ ആശ്ചര്യംതന്നെ”

എഡ്വോർഡിയോടു പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കേ
 ണ്ട എന്നു വെച്ചതു അവളുടെ മഹാഭാഗ്യമായ്തോയി. തന്നെ
 ഒരു മോശക്കാരണിയുമായി സേവയാണെന്നു സ്വന്തം ക
 ണ്ണകൊണ്ടു ജനികണ്ടുപോയി എന്നറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കി
 ൽ, എഡ്വോർഡി, അപ്പോൾതന്നെ ജനലിന്റേൽ കേറി
 താഴെ തുള്ളിമരിച്ചുകളയുമായിരുന്നു. അവൾ ഒന്നും പറ
 യാഞ്ഞതു നന്നായി. ഉറക്കം തെട്ടിയപ്പോൾ എഡ്വോർ
 ഡി അയാളുടെ മുറിയിൽ ചെന്നു.

തനിക്കു ഒരു കത്തു ജനലിന്റെ ഉള്ളിലൂടെ ആരോ ഇ
 ട്ടതു നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അതു തന്റെ അപ്പ
 ന്റെ കത്തായിരുന്നു. എഡ്വോർഡിയുടെ പണി പോയ്തോ
 യെന്നു കേട്ടിട്ടു അപ്പൻ അയാളോടു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെ
 ല്ലാൻ എഴുതിയിരുന്നു. അപ്പന്നു കുറെ സുഖക്കേടാണെ
 ന്നും അതുകൊണ്ടു മകൻ അടുത്തുണ്ടാകുന്നതു അപ്പന്നു ആ
 ശ്വാസമായിരിക്കും എന്നുംകൂടി കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

എഡ്വോർഡിക്കു അപ്പനോടു വളരെ വാത്സല്യമുണ്ടാ
 യിരുന്നതുകൊണ്ടു അപ്പന്റെ വാക്കു കേൾക്കാതിരിക്കാതെ

നിവൃത്തിയില്ല. “യുജീനിന്റെ വിവാഹത്തിനു ഇനിയും കരദിവസമുണ്ടു. അതു തെറ്റിപ്പാൻതക്കവണ്ണം എനിക്കു മടങ്ങിവരാനും ധാരാളം അവസരമുണ്ടു്”. എനിക്കു ജനിക്കു എഴുതി എന്റെ ആലോചനകളൊക്കെ അറിയിക്കാം. യുജീനിന്റെ വിവരത്തെപ്പറ്റി അവൾക്കും എന്നെ അറിയിക്കാം. എന്നൊക്കെ വിചാരിച്ചു എഡോൾഫി അന്നുതന്നെ പുറപ്പെടാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അയാൾ കുട്ടിക്കാലം മുഴുവനും കഴിച്ചു ആ ഭവനത്തിന്റെ അടുത്തടുത്തു വരുന്നോരും, അതിന്റെ സഹായനശക്തി അയാളുടെ കാമിനീസ്നേഹത്തേക്കാൾ കവിഞ്ഞു. അയാളുടെ ബാല്യകാലത്തിലെ പല കാര്യങ്ങളും അയാൾ സ്മരിച്ചു. വിട്ടുപിരിയുമ്പോൾ അച്ഛൻ കൊടുത്ത വിവേകപരമായ ഉപദേശം—അയാളുടെ എല്ലാവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അച്ഛനെ അറിയിക്കേണം എന്ന ഉദ്ദേശം. (അതൊക്കെ എത്രയോ കാലമായിട്ട് മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു)—അയാളുടെ വാഗ്ദത്തം—അച്ഛനെ ഒരു ചങ്ങാതിയെപ്പോലെ വിശ്വസ്യമായി വിചാരിച്ചുകൊള്ളും എന്ന് തന്റെ വാഗ്ദത്തം—ഇതൊക്കെ ഓർമ്മിക്കുന്നതും തന്റെ അച്ഛന്റെ ഇത്രകാലാവരെ താൻ മറന്നുകളഞ്ഞതു എങ്ങിനെയെന്നു എഡോൾഫിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഇപ്പഴോ അവൻ ചെന്നു കാണുന്നത് അച്ഛൻ്റെ ഭയം പിടിച്ച സ്ഥിതിയിലാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം പിതൃസ്നേഹത്തിൽ മുഴുകി.

ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം പാലക്കാട്ടിന്റെ സമീപം മെപ്പറമ്പത്ത് എത്തി. രാത്രി ഇരുട്ട് ജാസ്സി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തന്റെ ഭവനത്തിൽ എഡോൾഫിക്കു കണ്ണുപൂട്ടി

ചെല്ലാമായിരുന്നു. അയാൾ വാതിലിന്റെ അടുക്കെ ചെന്നു നിന്നു ഒന്നു ഭീഷ്മമായ് നിശ്ചയിച്ചു. പിന്നെ അയാൾ വാതിലിന്നു മെല്ലെ ഒന്നു മുട്ടി.

പതിനാലാം അദ്ധ്യായം.

(മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ട്.)

“അകത്തേക്കു കടക്കൂ” എന്നു ശക്തിയില്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ ഉള്ളിൽനിന്നു മൊറു പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡി ക്ഷണം കടന്നു. അപ്പുറന്റെ അടുക്കെ പാഞ്ഞുചെന്നു, മുട്ടുകുത്തി അപ്പുറന്റെ കൈ പിടിച്ചു.

വൃദ്ധൻ:—എഡ്വാർഡി! എന്റെ മകനെ! നിന്നെ പിന്നെയും കണ്ടത് വളരെ ആശ്ചര്യമായി.

എഡ്വാർഡി:— അപ്പു! എനിക്കു നിങ്ങളെ കണ്ടതു കൊണ്ടും വളരെ സന്തോഷമായി.

തന്റെ അപ്പുനും നേരിട്ടു റ്റുപ്രയാസം കണ്ടപ്പോൾ എഡ്വാർഡിയുടെ പ്രസാദം അസ്തമിച്ചു. മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ടിന് 42 വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അയാളുടെ കണ്ണുകണ്ടിലായിരിക്കുന്നു. ശരീരം മെലിഞ്ഞു പുഷ്ടി കുറഞ്ഞിരുന്നു. പനികൊണ്ട് കവിർത്തടം മിന്നിയിരുന്നു. കൂടക്കൂടെ കുറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു കൈകളോ വെറും എല്ലും തോലുംമാത്രമായിക്കണ്ടു. ഓരോ കുര കുരക്കുമ്പോൾ അയാൾ ആപാദമൃഗം ഓരോരിക്കൽ കലുഷിപ്പോകുന്നതും എഡ്വാർഡി കണ്ടു.

എഡ്വാർഡി:—എന്റെ പൊന്നപ്പു! നിങ്ങളെ ഇങ്ങിനെ സുഖക്കേടായ് കിടക്കുന്നതു

സങ്കടമാകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ വേണ്ടി വന്നതാണ്.

ഡാർമണ്ട്:—മകനെ! അതു സാരമില്ല. ഒരു ദ്രോഹം പിടിച്ചു കര. നിന്നെക്കണ്ടു കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തന്നെ അതു സുഖപ്പെട്ടു പോവാൻ മതി.

എഡ്വാർഡ്:—(ഉറപ്പോടെ.) നിങ്ങൾക്കു ഭേദമായല്ലാതെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും വിട്ടു പോകുന്നതല്ല. പോരാഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങളെ നോക്കാൻ മററാൽ ഇല്ല.

സുഖശേഷമായിരുന്നിട്ടുകൂടി മിസ്റ്റർ ഡാർമണ്ട്, തന്റെ ഉന്മേഷം വിട്ടിരുന്നില്ല. തന്റെ ഒരു ചങ്ങാതിക്കു ഭാരവാഹിത്വവും അധികാരവീര്യവും ഉള്ള ഒരു പ്രവൃത്തി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, എഡ്വാർഡിനു നല്ല കാര്യമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗം കൊടുപ്പാൻ ആ സ്റ്റേജിതൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അങ്ങിനെ കിട്ടിപ്പോയാൽ അദ്ദേഹം മകനും ഒരേ ദിക്കിൽ വിട്ടുപിരിയാതെ നാൾ കഴിക്കാമെന്നും മിസ്റ്റർ ഡാർമണ്ട് മകനോട് പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡിനോടുകൂടെ മറ്റുള്ളവരുടെ വാശത്തങ്ങളിലൊന്നും വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ വിചാരിച്ചു മകൻ എല്ലാറ്റിനും വഴിപ്പെട്ടു. എല്ലാ ദിവസം പുലർച്ചെ അദ്ദേഹം മകനും ഓരോ മനോരാജ്യം കൊണ്ടു കഴിച്ചു. എല്ലാ ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ടക്കാൻ വേണ്ടി എഡ്വാർഡി നാട്ടുംപുറത്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകും. അതായിരുന്നു മനോരാജ്യത്തിന്നു തക്കതായ അവസരം. വൈകുന്നേരം ഒരു ചെറിയ നടത്തവും കഴിഞ്ഞു അവർ ഇരുവരും പതിഞ്ഞ മട്ടിലുള്ള അവരുടെ ഭവന

യുള്ള വിചാരം എഡ്വോർഡിയുടെ ഉള്ളിൽ കടക്കും. എന്നാൽ ജനിയുടെ എഴുത്തൊന്നും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു അയാൾക്കു വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അവസരം വന്നിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞു സമാധാനിക്കും.

തന്റെ മകന്റെ സ്നേഹവും ശ്രശ്രൂഷയുകൊണ്ടൊന്നും മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ടിന്റെ രോഗം ഭേദമായില്ല. അദ്ദേഹം കൂടുകൂടെ ബലം ക്ഷയിച്ചു, ഞെലിഞ്ഞു ചടച്ചു പരവശനായി. കരയും വർദ്ധിച്ചു, ഭയങ്കരമായി. ചിലപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ അനുജൻ ജോർജിന്റെ വർത്തമാനം പറയും. അനുജനു എന്തുവന്നു പിടിച്ചുപോയെന്നും, എവിടെ ഉണ്ടെന്നും, അവനെ മരിക്കും മുൻപെ കാണാൻ കഴിയുമൊ എന്നും വിചാരിച്ചു മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ട് ക്ലേശിക്കും.

എഡ്വോർഡി, കോഴിക്കോടു വിട്ടിട്ടു ഏകദേശം ആരാഴ്ചയായി. യൂജീനിനെപ്പറ്റി അതീന്നിടയിൽ അയാൾക്കു യാതൊരു വിവരവും കിട്ടിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവൾക്കു തന്നോടുള്ള പ്രണയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസംകൊണ്ടും അവളോടു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസംകൊണ്ടും, യാതൊരു വികടവും വന്നു ഭവിക്കാനിടയില്ലെന്നു അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. ഇനി വല്ല ഘട്ടങ്ങളും വന്നുചേർന്നാൽതന്നെ തന്റെ അച്ഛന്റെ തല്പരതയാലാവശ്യമുള്ള അയാളേയും വിട്ടു അങ്ങട്ടു ചെല്ലാനും അയാൾക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നു എഡ്വോർഡി നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ടിനു ഇപ്പോൾ തന്റെ മുറിയിൽകൂടെ നടക്കാനുംകൂടി ശക്തിയില്ലാതായി. മേലാൽ അയാൾ മരിക്കും വരെ കിടന്നുതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോകുമെന്നു കരുതി.

ദീനക്കാരനും അങ്ങിനെ ഒരു വിചാരം ഒരു ദിവസം ഉണ്ടായെന്നു തോന്നുന്നു.

ഡാൾമണ്ട്:—മകനെ! നീ വളരെ വാത്സല്യത്തോടുകൂടെ എനിക്കു വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുന്നുണ്ടു. നിന്റെ ദയയോടുകൂടിയുള്ള ശുശ്രൂഷകൊണ്ടൊന്നും ഫലമില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു.

എഡ്വാർഡ്:—അച്ഛാ! അങ്ങിനെ കരുതേണ്ട. വേനലക്കാലം വന്നുചേരട്ടെ. അന്നു നിങ്ങൾക്കു എത്ര ആശ്വാസം കിട്ടുമെന്നു നോക്കിക്കൊൾക. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കുറെ ക്ഷീണമുണ്ടു, സമ്മതിച്ചു. അതു നിങ്ങളുടെ നാഡിക്കു ബലക്ഷയം നേരിട്ടതുകൊണ്ടാണ്.

ഡാൾമണ്ട്:—എന്നെ ഓരോന്നു തീർന്നിട്ടു നീ ഒന്നും തിന്നാതായി.

എഡ്വാർഡ്:—അച്ഛാ! അതൊന്നും സാരമില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു ചിന്തയേ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട, നിങ്ങൾക്കുറെ ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ഭംഗമൊക്കെ മാറി ശക്തനായിത്തീരും.

എന്നാലുംകൂടി എഡ്വാർഡിയുടെ ആ വാക്കുകൾക്കു ഒരു ഇടമു് ഉണ്ടായിരുന്നു. എഡ്വാർഡിന്നു തന്റെ അച്ഛൻ ആ ദീനത്തിൽനിന്നു സുഖപ്പെടുത്തേണമെന്നു സംഗതി വരില്ലെന്നു ബോധമുണ്ടായിരുന്നു.

എഡ്വാർഡിന്നു രാവു പകൽ പരവശപ്പെടാനുള്ള ഘട്ടവും വന്നുചേർന്നു. അയാൾ ഇടവിടാതെ അച്ഛന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ സകല സമയവും ചിലവിടേണ്ടിവന്നു. മിസ്റ്റർ ഡാൾമണ്ടിന്നു സംസാരിപ്പാനും വയ്യാതായി. എ

നാൽ കൂടെക്കൂടെ അയാൾ മന്ദഹസിക്കുകയും മകന്റെ കൈ പിടിച്ചു മുറ്റവായി ഞെക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു രാത്രി എഡോൾഫി തന്നെത്താനറിയാതെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അയാൾക്കു നാല്, രാവ് പകൽ കാലം ഉറങ്ങിപ്പോയിട്ട് വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു.

അയാൾ ഉണരുമ്പോൾ പകൽ അതിക്രമിച്ചുപോയിരുന്നു. നോക്കുമ്പോൾ, തന്റെ അച്ഛന്റെ കൈ തന്റെ കൈമേൽ വെച്ചതായി കണ്ടിട്ടു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അച്ഛന്റെ കയ്യൊ ഐസിനെക്കാൾ തണുത്തിരുന്നു അതിന്നു യാതൊരു ചലനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അച്ഛനും അനക്കമില്ലാതെയും മുഖത്തെ രക്തപ്രകാശമില്ലാതെയും കിടന്നിരുന്നു. മകൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുനോക്കിട്ടും അപേക്ഷിച്ചിട്ടും ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അതു ഒരിക്കലും ഉണരാത്ത നിദ്രയായിരുന്നു.

എഡോൾഫി മുട്ടും കത്തി അച്ഛന്റെ ശരീരത്തിന്മേൽ കയ്യുംവെച്ചു മാറാത്ത സങ്കടത്തോടെ അനങ്ങാതിരുന്നു. അയൽവക്കക്കാർ പിടിച്ചുവലിച്ചിട്ടും എഡോൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പാടുള്ളേടത്തോളം അച്ഛനെ തൊട്ടുംകൊണ്ട് തന്നെ ഇരിപ്പാൻ അയാൾ ഉറപ്പാക്കി.

മിസ്റ്റർ—ഡാൾമണ്ട് പണമില്ലാത്ത ആളായിരിക്കുകൊണ്ട്, അയാളുടെ ശവം മറവ് ചെയ്യാൻ പോകുമ്പോൾ, എഡോൾഫിയുടെ ഒന്നിച്ച അധികം പേരോന്നുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അച്ഛന്റെ ആത്മാവിന്റെ തൃപ്തിക്കു വാത്സല്യമുള്ള ഒരു മകൻ, സ്നേഹമില്ലാത്ത ഞാനും ഉൾക്കൊള്ളുകാൾ മതിയായിരുന്നു.

പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

ജനി ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തിയായിരുന്നെങ്കിലും കാർയ്യങ്ങൾ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വളരെ വിദഗ്ദ്ധയായിരുന്നു. യുജീനിനെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടി വന്നതിൽ അവളുടെ റൂട്ടിയം പൊട്ടിപ്പോകും പ്രകാരം അവൾ കൂടക്കൂടെ കരഞ്ഞു കാലം കഴിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു ഒരു ഉപായം തോന്നി. മിസ്റ്റർ ഓവീട് അവളെ വളരെ കാർയ്യമായിട്ടാണ് എപ്പോഴും കരുതി വന്നിരുന്നത്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ യുജീൻ, ഓസിയായി, തന്നോയാണ് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് എന്ന വിവരം മിസ്റ്റർ ഓവീടിനെ അറിയിച്ചാൽ അയാളെങ്കിലും സന്തോഷത്തോടെ അവളെ സ്വീകരിക്കുമെന്നു ജനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. അങ്ങിനെയായാൽ വിവാഹാനന്തരം യുജീനിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ എല്ലാവിധ ഒരുക്കങ്ങളും ഏർപ്പാടുകളും അവൾക്കു കാലെകൂട്ടി ചെയ്യാമല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചിട്ട് മിസ്റ്റർ ഓവീട് വരുന്നതു കാത്തു, ജനി ഒരേടത്ത് നിന്നു. അവൾ വിചാരിച്ച പോലെതന്നെ സകല കാർയ്യവും വന്നുചേർന്നു. അവളുടെ സാമാനങ്ങളൊക്കെ മിസ്റ്റർ ഓവീടിന്റെ വീട്ടിൽകൊണ്ടു വെപ്പാൻ അവൾക്കു കല്പനകിട്ടി എന്നുമാത്രമല്ല യുജീനിനു വേണ്ടുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാൻ മിസ്റ്റർ ഓവീട് അവളെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹം നടക്കുവാൻ ദിവസം മൂന്നു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവളുടെ കമിതാവായ എഡ്വാർഡിയുടെ യാതൊരു ചിഹ്നവും കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടു യുജീനിന്നു

അസഹ്യമനോവേദന പിടിപെട്ടു. വിവാഹത്തിനു പ്രതിക്രമമായി കല്പിച്ചുകൂടാത്ത വല്ലസംഭവങ്ങളും നേരിടുമെന്ന ഒരു അന്ധവിശ്വാസം അവൾക്കു കൂടക്കൂടെ ജനിച്ചു. വിചാരിച്ചു, വിചാരിച്ചു, വിവാഹം പിറേറുന്നു എന്ന ഘട്ടത്തിൽ എത്തി. ഇനി യാതൊരു നിർവാഹവുമില്ലെന്നു അവൾക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നു. താൻ മരിച്ചു പോകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നുകൂടി യുജീൻ നൈരാശ്യത്തോടെ ആലോചിച്ചു. “ആട്ടെ. വിവാഹം കഴിയുന്നു എങ്കിൽ കഴിയട്ടെ. എന്നാലുംകൂടി ഞാൻ എഡോൾഫിയെ അല്ലാതെ അന്യ പുരുഷനെ തൊടില്ല” എന്നു അവൾ നിശ്ചയിച്ചു.

വിവാഹ ദിവസവും പുലർന്നു. മന്ദാരം മകളുടെ അടുത്തുചെന്നു.

മന്ദാരം:—മകളേ! നിന്റെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊൾക. ആദ്യ മാസം കഴിയുമുമ്പെ നിന്നെ മിസ്റ്റർ ഓവീദിനു വേളികഴിച്ചു കൊടുത്തതു കൊണ്ടു നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും എനിക്കു നന്ദി പറയുകയും ചെയ്യും. നീ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഏന്റെ ശാസനക്കു വിപരീതമായി നടന്നിട്ടുള്ളു. നിന്നെക്കു മറ്റൊരുവനെയാണ് ഇഷ്ടം എന്നുകൂടി നീ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, വൃദ്ധനായാലും ശരി, വിദ്രുപിയായാലും ശരി, വിഡ്ഢിയായാലും ശരി, ഒരാളെ ഭർത്താവായി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ, കാലാന്തരംകൊണ്ട് അയാളോടു സ്നേഹമല്ലാതെ വെറുപ്പ് തോന്നുകയില്ല. ഒരു യുവതി, കാണാനിടവരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ മിക്കവാറും, കാണും മാത്രയിൽ മന്ദസ്രിതനായി

സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നടിക്കാനും തുടങ്ങിക്കോളും എന്നാൽ അവർ മിരിട്ടുവോഴൊക്കെ അവർക്കു വിവാഹം ചെയ്യാനുള്ള വിചാരമല്ല, അവരുടെ കാര്യം തീർപ്പാക്കുവാനുള്ള വിചാരം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം.

ഈ വിവേകപരമായ വാക്കുകൊണ്ടൊന്നും യുജീനിക്കു ലേശം സമാധാനമൊ ആശ്വാസമൊ ഉണ്ടായില്ല. അവൾക്കു അവളുടെ കുമ്പകനിൽ ദുഃഖ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്കു മനസ്സിലാകാത്തത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ അയാളെ കാണാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. പ്രണയത്തിൽ മുഴുകിയ ഒരു യുവതിക്കു അത്യാനന്ദപ്രദമായി ഉദിക്കേണ്ടുന്ന വിവാഹദിനം യുജീനിന്റേ നിരാശയും പരിതാപവും ഉണ്ടാക്കി. അവളുടെ കുമ്പകനിയെ അപ്പപ്പോൾ കാണുമെന്ന് അവൾ മിനട്ടത്തോടും ആകാംക്ഷിച്ചുനിന്നു. അവളുടെ വാതിലിന്മേൽ വീഴുന്ന ഒരോമുട്ടു കേൾക്കത്തോടും അവളുടെ ഹൃദയം ആശങ്കകൊണ്ടും ആശംസകൊണ്ടും തുടിച്ചു.

അവളെ ചില കൂട്ടർ വന്നു ഉടുപ്പ് അണിയിപ്പിക്കുന്നതും അവളുടെ മുടി മടഞ്ഞു കെട്ടുന്നതും ഒന്നു യുജീൻ പൊരുളിച്ചിരിച്ചു. അവളുടെ ആകൃതിയും സൗന്ദര്യവും കണ്ടിട്ട് ഓരോരുവർ ഇഷ്ടപോലെ തട്ടിമുളിക്കുന്ന പ്രശംസാപരവാക്കുകളൊന്നും അവളുടെ ചെവിയിൽ കടന്നതേ ഇല്ല. അവളുടെ ഒരു ആഗ്രഹം ദാവീദ് തന്നെ അതിരുകവിഞ്ഞു മോഹിച്ചുപോകരുത് എന്നു മാത്രമായിരുന്നു. അല്ലാതെ പോയാൽ അവളുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്നു ശക്തി കൂട്ടേണ്ടി വരുമെന്നു അവൾ വിചാരിച്ചു. സന്തോഷത്തോ

ടക്സേയല്ലെങ്കിലും വളരെ ചന്തത്തിൽ അവൾ താഴെ ഇറങ്ങി പൂമുഖത്ത് വന്നുനിന്നു. അമ്മയും അമ്മയുടെ കൈകൊടുത്തു. അമ്മ അവളുടെ നെറിക്കു ചുംബനം വെച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നിന്റെ മുഖത്ത് ഹാനി ഒന്നും കാണാത്തതുകൊണ്ടു എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം”

മന്ദാരം മകളെ പ്രശംസിച്ചത് ഒന്നാമതായി ആ അവസരത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു.

ഉപദേശി:—മകളേ ! നിന്നെക്കു യാതൊരു കുറവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. നിന്റെ വിവാഹത്തിന്റെ ഉടുപ്പ് നിന്നെക്കു വളരെ ചേർച്ചയുണ്ട്. വിവാഹം ഒരു നല്ല കാര്യം തന്നെയാണ്. നിന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് നീ പിന്നീട് എന്നോടു പറയണം.

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞപ്പോൾ മന്ദാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോട്ടിന്റെ കൈ പിടിച്ചുവലിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് കൂലിച്ചു നോക്കി ആ ശുദ്ധഃത്മാവിന്റെ സംസാരം ബലാൽക്കാരേണ നിർത്തൽ ചെയ്തു

മന്ദാരം:—നിങ്ങളുടെ മിണ്ടാതിരിക്കരുതോ. എന്തു വിഡ്ഢിത്തങ്ങളാണ് പുലമ്പുന്നത്.

അങ്ങാണെങ്കിൽ മിസ്റ്റർ ഓവീദ് അക്ഷമനായിട്ട് കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അയാൾ കളിച്ചു ഉടുപ്പ് ഇട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഓരോ മുറിയോടും നാഡിപിഴച്ചു വന്നപ്പോലെ നടന്നു കളിച്ചിരുന്നു. കൂടക്കൂടെ തന്റെ ഉടുപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ ചില ചില്ലറ കേടുപാടുകൾ തീർക്കാനുണ്ടെന്നു ജനിയേയോ മറ്റു വേലക്കാരേയോ വിളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. മിക്ക സമയത്തും അവർ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതു തന്റെ തലക്കാലത്തെ അചന്ദ്രം എണ്ണിച്ചുകേൾപ്പാൻ

വേണ്ടിയായിരുന്നു. ഓരോ മുറിയിൽ ചെല്ലുനോരും അവിടെ തുടങ്ങിയെന്ന കണ്ണാടിയുടെ മൂന്നിൽ അഞ്ചു മിനുട്ടുനേരം നിന്നിട്ടു തന്റെ സ്വരൂപം പരിശോധിക്കുന്നതും അയാൾ ഒരു കൃത്യംപോലെ നിർവ്വഹിച്ചു.

പിന്നെയും, ഞാനാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു അയാൾ ചെട്ടെന്നു ഇങ്ങിനെ വിളിച്ചു. “ജനി! ഇങ്ങട്ടുവാ. വന്നുനോക്കൂ എന്റെ ഉടുപ്പിൽ വല്ലതും നേരെയൊക്കാനുണ്ടോ എന്നു. എന്റെ ബുട്സിനെപ്പറ്റി എത്ര വിചാരിക്കുന്നു.”

ജനി:—അതിവിശേഷം തന്നെ.

ദാവിദ്:—എന്റെ കരത്തു വട്ടിന്റെ ബ്രീച്ചുസ്സോ.

ജനി:—വളരെ നോക്കൂണ്ട്. കറെ മുറുകിപ്പോയി.

ദാവിദ്:—തന്നെ എന്നു തോന്നുന്നു.. ഞാൻ നടക്കുമ്പോൾ ഒരു പിടിത്തം. കറെ നടന്നാൽ അഴുവു വരുമായിരിക്കും. ജനി! ഞങ്ങളൊക്കെ പള്ളിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ നീ ഇവിടെതന്നെ ഇരുന്നു വീടു കാക്കണം. പ്രത്യേകിച്ചു യൂജീനിന്റെ മുറി അവൾ വന്നുകേൾ സമയത്തു റെഡിയായിരിക്കണം. ഒരു കുറവു ഉണ്ടാകരുതു. ഇനി ഞങ്ങൾക്കു പുറപ്പെടാനായി. എനിക്കു ചില്ലറ ദ്രോഹം ഉണ്ടാക്കുന്നതു ഈ ബ്രീച്ചുസ്സാണ്. രാത്രി, ഡാൻസോ മറ്റൊരു ഉണ്ടെയിൽ എനിക്കു യാതൊരു നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാകയില്ല.

യൂജീൻ, ദാവിദീനെത്തന്നെയാണ് വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു എന്നു പൂണ്ണബോധം വന്നപ്പോൾ സിമ്പിളി നൈരാശ്രംകൊണ്ടുഅവളുടെ പല്ലുകടിച്ചു. വീരുന്നകാക്കൊക്കെ വണ്ടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മോശമാത്രം നടക്കേണ്ടിവന്നു.

“അതും എന്റെ നിർദ്ദേശം” എന്നു മോശ തന്നെത്താൻ വിരൂപിരൂതു. യുജീനാകട്ടെ എല്ലാവരുടെ സ്തുതികളും ആശീർവാദങ്ങളും യാതൊരു സ്നേഹവും കൂടാതെ കേട്ടു. വിവാഹത്തിനെപ്പറ്റി ഓരോരുത്തർ തട്ടിമുളിക്കുന്ന ഇരട്ട അർത്ഥത്തിൽ എടുക്കാവുന്ന നേരംപോക്കുകളുടെ മമ്മങ്ങളൊന്നും അവൾക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ല. കൂടകൂടെ എന്തൊന്നു ആശിക്കുകയോ കാത്തിരിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോലെ അവൾ അവളുടെ മുഖം ഉയർത്തി നാലുപാടും നോക്കി.

ദാവീദ് തന്റെ വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി, ബ്രീച്ചസ്റ്റിന്റെ മുറുക്കംകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും സഹിച്ചു, ദിഗ്ജയം ചെയ്യുവാനുണ്ടായ വിരഹപ്രതിഷേധങ്ങളെല്ലാം യുജീനിന്റെ അടുക്കെ വന്നുനിന്നു.

മന്ദാരം:—മകളേ! അദ്ദേഹത്തിന്നു കൈകൊടുക്കൂ! നിന്നെ കയ്യുംപിടിച്ചു വണ്ടിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു മിസ്റ്റർ ദാവീദാണെന്നു മറക്കരുതു.

ഈ അവസരത്തിൽ വല്ല പ്രസംഗവും വേണ്ടിവന്നാലോ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ട് മിസ്റ്റർ ദാവീദ് നാലഞ്ചു വാചകങ്ങൾ എഴുതി മനഃപാഠം പഠിച്ചു ഒരുങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ തല്ക്കാലം അതൊന്നും തോന്നാഞ്ഞിട്ടും പുതുതായി ഒന്നുണ്ടാക്കുവാൻ തനിക്കു ചാതുര്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടും അയാൾ യാതൊന്നും മിണ്ടാതെ യുജീനിയെ വണ്ടിയിൽ കേറി, താനും ഒരു വണ്ടിയിൽ കേറി മിഷ്യൻ പള്ളിയിലേക്കു അടിച്ചു. അടിയന്തരം കാണുവാൻ പള്ളി നിറച്ചും ആളുകൾ വന്നുകൂടിയിരുന്നു. തന്റെ അവസ്ഥ തെല്ലുകുടിസ്സുഷ്ടമാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം തനിക്കു പള്ളിയുടെ പൂമുഖംവരെ വണ്ടി

കാഞ്ഞനിമിത്തം മിസ്റ്റർ ഭാവീദിനു പരിതാപമുണ്ടായി. തന്റെ ബ്രീച്ചസ്സിന്റെ ദ്രോഹംനിമിത്തം അയാൾ വണ്ടിയിൽനിന്നു വളരെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടു പുറത്തിറങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയവരൊക്കെ “ഇതാണോ മണവാളൻ” എന്നു പറഞ്ഞു ഹാസ്യഭാവത്തോടെ ചിരിച്ചു. എന്നാൽ മുഖം അല്പം വ്യസനംകൊണ്ടു മങ്ങിയിരുന്നെങ്കിലും സൌന്ദര്യത്തിന്നു ഒട്ടും കുറവില്ലാത്ത മണവാട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ ആർക്കും ചിരിവന്നില്ല. അവൾ അല്പം വിറയലോടെ ആല്താറിനു (Altar) സമീപിച്ചപ്പോൾ ഒരു കാംക്ഷയോടുകൂടെയുള്ള നോട്ടം പിന്നെയും ചുറ്റുംവെച്ചു. സാധു എഡ്വാർഡി! അയാളുടെ വളരെ നാഴിക അകലെ നിന്നു നടക്കുന്ന ഈ സംഭവങ്ങളൊന്നും അയാൾ വല്ലതും അറിയുന്നുണ്ടോ?

യൂജീൻ:—(വിചാരം) എന്റെ കാമുകൻ ഇവിടെ ഇല്ല. അഥവാ അദ്ദേഹത്തിന്നു വരാൻ സാധിച്ചില്ലായിരിക്കാം. ഏതായാലും അതും ഒരു സന്തോഷമായ കാര്യംതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ യോ മറെറാ കണ്ടുപോയാൽ എന്റെ ധൈര്യം മുഴുവൻ തകർന്നുപോകുമായിരുന്നു. പോരാഞ്ഞിട്ടു തല്ക്കാലം അദ്ദേഹം വല്ല സാഹസവും പ്രവർത്തിച്ചേക്കാൻ മതി.

മണവാളനാണെന്നു ഖൊങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ ഭാവീദി, ആടിയും കുഴഞ്ഞും, തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും നടന്നു തുടങ്ങി. ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഒരു ഭാര്യയെ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തന്നെ വല്ലവരും അസൂയയോടെ നോക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു റിവാൻവേണ്ടി അയാൾ വളരെ ആളുകളെ ഇടങ്കണ്ണിട

നോക്കിത്തുടങ്ങി. അയാൾക്കു ഒരു ദ്രോഹം മുട്ടുകത്തേണ്ടി വരുമല്ലോ എന്നു സംഗതി ആലോചിച്ചിട്ടാണ്. ബ്രീച്ചസ്സിനുശ്ശെരുവരാതെ മുറുകെത്തന്നെ നില്ക്കുമ്പോൾ മുട്ടുകത്തുനാതു പ്രയാസമായ ഒരു കമ്മമാണ്'താനും.

ഉപദേശിയാർ തന്റെ മകൾ തന്നെയും വിട്ടു പോകുന്നതാകകൊണ്ടും മറ്റും കരഞ്ഞു. അതു കണ്ടപ്പോൾ മന്ദാരവും കരയുമ്പോലെ നടിച്ചു.

ചെട്ടെനു മിസ്റ്റർ ഓവീദ് എന്തോ ഒന്നു പൊട്ടുമ്പോലെ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിയായ ദ്രോഹത്തിന്നു ബ്രീച്ചസ്സ് നാഭിയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു ചീന്തിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഉടുപ്പിടുന്നതൊക്കെ മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിന്റെ മറവിനാണ്. അതിന്റെ മറവ് പോയ്ക്കൊഴിയാതെ, ഒരു സഭയിൽ ചെല്ലേണ്ടിവരുന്ന മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി എന്താണ്? പോരാഞ്ഞിട്ടു വല്ല ഒഴികഴിവാ പാഞ്ഞിട്ടു വിട്ടുപോരേണ്ടുന്ന അവസരവും ഇതല്ല. ആ സാധുവിന്റെ നെറുമേൽ സേവദബിന്ദുക്കൾ ഉണിപ്പുകൾപോലെ പറി. "ഇതുകൊണ്ട്! ഇവ അവസ്ഥ ആരും കാണാതെ പോകട്ടെ" എന്നു അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. സകലരുടെ കണ്ണും വീഴുന്നതു മണവാളന്റെ മുഖത്തും ഉടുപ്പിലും ആയിരിക്കും. പിന്നെ ഇതെങ്ങിനെ കാണാതെ പോണ്. ആളുകൾ പല്ലും കടിച്ചു ചിരി അടക്കാൻ നോക്കി. ചെറിയ പെൺകുട്ടികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ചെറുപ്പക്കാർ അന്യോന്യം കണ്ണും ചിമ്മി "ആ മനുഷ്യൻ ഇപ്പഴെങ്കിലും വിവാഹം ചെയ്യാൻ ഒരുമ്പെട്ടത് ഏതായാലും നന്നായി" എന്നു അന്യോന്യം പറഞ്ഞു മന്ദഹസിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സാധു ഉപദേശി "അയാൾക്കു യുജി

നീനോടു വളരെ പ്രണയമാണ്. അവൾ അയാളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു" എന്നു അസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു അഭിപ്രായവും എഴുതുന്നെഴുതിച്ചു.

മന്ദാരം:—ഹേ. ഇങ്ങിനെ തുറവുകേട്ടു കാണിക്കുന്നതു പറ്റിയില്ല.

ഒരു പെണ്ണ്:—നേരം പാതിരയാണെന്നു മണവാളൻ കരുതേണ്ട

എന്നാൽ സിന്ധീലി കൂടുകൂടെ നിശ്ചയിച്ചതേളുളളു.

മന്ദാരവും തെറ്റിപ്പറിച്ചു. അക്ഷമകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ ഓവീദിന്റെ കാർയ്യം കുറെ കൈകടന്നുപോയെന്നാണ് ആ സ്ത്രീയുടേയും വിശ്വാസം. അവൾ മിസ്റ്റർ ഓവീദിന്റെ അരികെ ചെന്നു ഒരു സ്വകാർയ്യം പറയാനുള്ളപ്പോലെ അയാളെ ഒരേടത്തു പിടിച്ചു വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി, ആ സ്ത്രീയുടെ, കണ്ടാൽ കണ്ടതു പറയുന്ന സ്വഭാവത്തോടെ മൗനപൊട്ടിച്ചു.

മന്ദാരം:—പ്രിയ ഓവീദേ! ഒരാളുടെ വിവാഹദിവസത്തിൽ ഈ മാതിരി ചിന്തകളൊക്കെ ഉണ്ടാകും എന്നു എനിക്കറിയാം എന്നാലും ആ മാതിരി കാർയ്യത്തിന്നു അവസരം ഇനിയും അടുത്തിട്ടില്ലെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ട! സകലാളുകളും നോക്കിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുന്നില്ല! പോരാഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലം കൈലെയിസ്സു കൊണ്ടു മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യനായാൽ കുറെ ക്ഷമവേണ്ടേ. വിചാരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗോഷ്ടി പുറപ്പെട്ടാലോ ?

ദാവീദ്:—അമ്മെ! ഞാനതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കത് വളരെ പരിഭ്രമത്തിന്നിടയായിട്ടും ഉണ്ടു. അതൊന്നു ശരിപ്പെടുത്തി തന്നാൽ മതിയായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ആ കാര്യത്തിൽ എന്തെ ഒന്നു സഹായിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു.

മിസ്റ്റർ ദാവീദിന്റെ വാക്കുകൾ തെറ്ററിദ്ധരിച്ചിട്ട് മന്ദാരം ഒരു നിലവിളി പ്രയാസപ്പെട്ടൊതുക്കി അയാളുടെ സമീപത്തിൽനിന്നു നാലഞ്ചുപാദ അകലംവിട്ടുനിന്നു.

മന്ദാരം:—മിസ്റ്റർ ദാവീദെ! നിങ്ങൾ ഒരു സമയം നേരം പോക്കു പറഞ്ഞതായിരിക്കും. അല്ലെ!

ദാവീദ്:—അമ്മെ! ഒരിക്കലും അല്ല. എനിക്കു ദ്രോഹം സഹിച്ചു കൂടാതായി.

മന്ദാരം:—(പിന്നെയും തെറ്ററിദ്ധരിച്ചിട്ട്) ഈ കാര്യത്തിൽ എന്നോപ്പോലെയുള്ള സ്ത്രീകളെ സഹായത്തിന്നു വിളിക്കരുതു. കുളിമുറിയിലേക്കു നടക്കരുതേ. കുറെ തണുത്ത വെള്ളം എടുത്തോളൂ. കുറേ കുടിച്ചോളൂ. കുറേ പിന്നെ.....

ദാവീദ്:—എന്താണമ്മെ പറയുന്നതു? എന്റെ ബ്രിച്ചസ് കീറിപ്പോയതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപോലെ ഒക്കെ ചെയ്യണമോ!

മന്ദാരം:—ഓഹോ ബ്രിച്ചസ്സ് വിട്ടുപോയതുകൊണ്ടാണോ? എന്നാൽ ആ വിവരം ഉടനെ പറയേണ്ടേ! ജനങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞു ചിരിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾക്കു വല്ല നിശ്ചയമുണ്ടോ—സാധു ദാവീദേ! നമുക്കു ഉടനെതന്നെ അതു തുന്നിക്കൂട്ടാം.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മന്ദാരം അയാളെയും കൂട്ടി ഒരു മുറിയിലാക്കി, സൂചിയും നൂലും കൊണ്ടുവന്നു ആ കീറലൊക്കെ തുന്നിശ്ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. പിന്നെ കാൽപ്പത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസംഗതി മനസ്സിലാക്കിച്ചു, ഛാസ്യജനകമായ സംസാരമൊക്കെ ശമിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി അവൾ സഭയിൽ അങ്ങും ഇങ്ങും നടന്നു ചില സൂചനകൾ പറഞ്ഞു. എല്ലാവരേയും സമാധാനപ്പെടുത്തി.

പിന്നെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ഇഷ്ടമായ് തീന്നു്, മേശയുടെ അരികുകൊണ്ടു തീനിന്നിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. യുജീൻ ഒഴികെ എല്ലാവരും സുഭിക്ഷമായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയും പാട്ടും ഒക്കെ കഴിഞ്ഞു, എല്ലാവരെയും പൂജയും നിറയുകയും അവരുടെ സംസാരംകൊണ്ടു പുറം പാടും മുഴങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അനവധി വെളിച്ചവും അതിർ കവിഞ്ഞ ബഹുവും, സംസാരവും നേരംപൊക്കുകളും കണ്ടും കേട്ടും സഹിക്കുവയാതായ യുജീൻ ആരും കാണാതെ ആ മുറിയും വിട്ടു മറെറൊരു ഒഴിഞ്ഞ മുറിയിലേക്കു അല്പ നേരമെങ്കിലും തനിക്കു സഹായത്തു മനോഭവിക്കാലൊ എന്ന വിചാരത്തിന്മേൽ കടന്നുകൂടി.

യുജീൻ:—(വിചാരം) ഇങ്ങിനെ എന്റെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ആശയോടും ആഗ്രഹത്തോടും സുഖത്തോടും ഞാൻ യാത്ര പറയേണ്ടുന്ന അവസരവും വന്നു. ഇതുവരെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നതൊക്കെ സ്വപ്നമയമായ മനോരാജ്യങ്ങളും അർത്ഥമില്ലാത്ത ആശംസകളും മാത്രമായിരുന്നു. അതാ! ആരോ, “ദാവീദിന്റെ പ്രണയിനി” എന്നു

വിളിക്കുന്നു. ഇശാഹാ! ഇനി ഞാൻ എപ്പോഴും ആ നിലയിലല്ല കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടത്. എനിക്കു വിവാരിക്കുനോടും ഭയമാകുന്നു. എന്തൊരു തൊന്ത്രമാണ്. ഒരു അഞ്ചു മിനുട്ട് നേരമെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു ഇരിക്കാൻ കൂടി കൂട്ടാരാനും എന്നെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല എഡോൾഫിയെ എനിക്കു മേലാൽ സ്നേഹിക്കാനും പാടില്ലെന്നു വന്നു. അയാളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതും കൂടി തെറ്റായിരിക്കും. എന്തെങ്കിലും വെട്ടു. അയാൾക്ക് ചെയ്ത വാശത്തം ഞാൻ നിറവേറും.

മിസ്റ്റർ ഭാവിദാകളെ കാണുന്നവരോടൊക്കെ, “ആരെങ്കിലും എന്റെ ഭാര്യയെ കണ്ടിരിക്കുന്നു” എന്നു അനേകപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പാഞ്ഞു നടക്കുകയായിരുന്നു. അവർ എവിടെയായിരിക്കും എന്നു എനിക്കറിയാം. എന്നു മന്ദാരം സൂചിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. *

ഉപദേശി:—മേശ! നീ എന്താണ് കമ്പനിയിൽ കൂടി ഓടുകയും പാടുകയും ചെയ്യാത്തതു

മോശ:—അതു പാടില്ല. എന്റെ വെളുത്ത സ്നോഷിൻസ് കേടുവന്നുപോകും.

ഒടുവിൽ ഏല്പാവരും ഒത്തുകൂടിയ പൂമുഖത്തിൽ യുജീനും വന്നുവേണം. മിസ്റ്റർ. ഭാവിദ, അവകാശിയുടെ നിലയിൽ ഓടിപ്പുത്തി അവളുടെ അടുക്കെ നിന്നു “നിന്നെ കണ്ടുകിട്ടിയതു എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം. ഞാൻ എവിടെയെല്ലാം നിന്നെ തേടി നടന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു.

യുജീൻ:—(മടുപ്പോടെ) രാത്രി വളരെ ദീർഘമായ വേലയെ തോന്നുന്നു സമയം കേവലം പോകുന്നില്ല.

ഭാവീഭ്:—(സന്തോഷത്തോടെ.) ശരിയാണ് നീ പറഞ്ഞതു. ഭിഷ്കിനെ എന്ന് എന്റെയും അഭിപ്രായം. (പിന്നെ വിചാരം.) പെണ്ണിന്നു എന്തൊരു കലശലായ മേഘം ഉള്ളപ്പോലെ തോന്നുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പരമാനന്ദംതന്നെയായിരിക്കും.

വിരുന്നുകാർ. പോകാൻ വളരെ വൈകുന്നു എന്നു അക്ഷമനായമിസ്റ്റർ ഭാവീഭിന്നു തോന്നാതിരുന്നില്ല. വേഗം പോയാൽ അത്രത്തോളം കാലം ജാസ്സി ഭാഗ്യമായി വിനോദിക്കാൻ കിട്ടുകയില്ലേ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചന. ഒടുവിൽ സംഗീതം പെട്ടെന്നു നിന്നു. പല സംഗതികൊണ്ടും ക്ഷീണിച്ചുപോയ എല്ലാ വിരുന്നുകാരും താന്താങ്ങളുടെ വീട്ടിൽപോയി ഉറങ്ങാൻ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരക്കാരായി.

മന്ദാരം മിസ്റ്റർ ഭാവീഭിന്റെ അടുത്തുവന്നു “നിങ്ങളുടെ രണ്ടുപേരും ഇനി നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോവാം. സമയം വൈകി” എന്നു മന്ത്രിച്ചു.

ഈ വാക്ക് കേട്ടപ്പോൾ മളവാളന്നു പരമാനന്ദമായി. കാത്യാ മുഴുവൻ മനസ്സിലാകുമ്പോൾ, യുജീനിന്റെ കൈപിടിച്ചു കൂട്ടി ഒരു വണ്ടിയിൽ കോറി, മിസ്റ്റർ ഭാവീഭും അവളുടെ കൂടെ ഇരുന്നു മണവളന്റെ വീട്ടിലേക്കു വണ്ടി ഓടിപ്പാൻ ഭാവീഭ് ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് അവൾക്കു അനുഭവമായതു.

അന്നു ഇവർ ഇരുവരും സ്വകാര്യമായി കൂടിക്കണ്ടതു അച്ഛന്മാർ മാത്രമായിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ യുവതീയ വാക്സന്മാർ ഇങ്ങിനെ കിട്ടാനിടയുള്ള അവസരം സ്വസ്താനന്ദമായി സാധാരണ പരിണമിക്കുന്നതാണ്. യുജീനിന്നും

കുട്ടെ ഈ അവസരം ഭയവും ചെറുപ്പം ഉണ്ടാകുംപ്രകാരം മോശമായിരുന്നു. കുറെനേരംമുമ്പെ അവൾ അനുഭവിച്ചേണ്ടി വരാനിടയുള്ള സങ്കടങ്ങളൊക്കെ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു പോയി എന്നായിരുന്നു അവൾ വിചാരിച്ചിരുന്നതു. ഇനിയും പലതും അനുഭവിക്കാൻ ബാക്കികിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു യുജീനീനു ഇപ്പോഴാണ് നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായതു. ആ ബാക്കികിടക്കുന്ന അനുഭവം, ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭാര്യക്കു കൂടി ഉള്ളിൽ കിടിലം ജനിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമാണെന്നു യുജീൻ മനസ്സിലാക്കി.

വണ്ടിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ യുജീൻ പാടുള്ളേടത്തോളം ഒതുങ്ങിയിരുന്നു. ഭാവിദോ അവളുടെ നേരെ എത്രഭാഗത്ത് മർദ്ദാദക്കിരുന്നു. കൂടെ അസഹനവും നേരിട്ടപ്പോൾ അയാൾ അന്യോന്യ സംഭാഷണത്തിന് വേണ്ടി ചില ലോമ്യങ്ങൾ പുറത്തിറക്കി. അവൾ എല്ലാറ്റിനും "ഏസ" മുളിയതേയുള്ളൂ. അവൾ അല്പമേ സംസാരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും ആ സംസാരം മറ്റൊരാളെ സഹതന്ത്ര്യമായി പെരുമാറാൻ അയെച്ചുണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അവളുടെ കൈ പിടിച്ചപ്പോൾ അവൾ അത് പിന്നോക്കം വലിച്ചു കളഞ്ഞു. "നമ്മൾക്കു ഇന്നു പരമാനന്ദമായി കഴിക്കുന്നു" എന്നു ഭാവിദ് പറഞ്ഞു അവൾ വ്യസനത്തോടെ നിശ്ചയിച്ചതേയുള്ളൂ. ഒരു സമയം അവൾ താലോലത്തിനും ചുംബനത്തിനും വേണ്ടി കറുത്തുനില്ക്കുകയായിരിക്കും എന്നു കരുതി, ഭാവിദ് തന്റെ ഡൈയുച്ചെല്ലാം ശേഖരിച്ചു അവളെ പെട്ടെന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

അങ്ങിനെ ഒരു ഏല്പാടിനു അവിടെവെച്ചു അയാൾ ഒരുവെട്ടും എന്ന് കേവലം കരുതാത്ത യുജീൻ, ശക്തി

യൊക്കെ ഉപയോഗിച്ചു അയാളെ അകറ്റി നിർത്തി. മിസ്റ്റർ ഭാവീദിന് വാശിയും കൗമവും മുത്തു. യൂജീനിന് ക്ഷീണവും ശക്തിക്ഷയവും പിടിപെട്ടു. വണ്ടി തൽസമയത്ത് വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ എത്തിയില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ യൂജീൻ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അധികാരശക്തിക്കു കീഴടങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു.

യൂജീൻ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു കേറും മുമ്പെതന്നെ ജനനി അച്ഛന്റെ ചെറിയമ്മയെ എതിരേല്ക്കുവാൻ വേണ്ടി ഓടി വന്നു, അവളേയും കൂട്ടി, അവൾക്കു ഒരുക്കി വെച്ച മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ഭാവീദും ആ മുറിയിൽ ചെല്ലാനൊരുമ്പെട്ടു. എന്നാൽ യൂജീനിനു സർവ്വനാഡികളും ക്ഷയിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും അവളെ ഒന്നിന്നും ഒന്നു കൊണ്ടും ഉപദ്രവിപ്പാൻ പാടുള്ള തല്ലെന്നും ജനനി അദ്ദേഹത്തെ ഭയഭക്തി ബഹുമാനങ്ങളോടെ അറിയിച്ചു.

ഭാവീദ്:—നാഡിക്ഷയം എത്രനാൾ നില്ക്കുംപോലും. മണവാട്ടി വഴിപ്പെടേണ്ടതിനു വഴിപ്പെടേണം. അതാണ് മറ്റ. ഒരു മണവാളന്റെ നിലയിൽ ഞാൻ—.

ജനനി:—എന്തു ചെയ്യും. നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലെ. സുഖക്കേടു എട്ടൊമ്പതു ദിവസം നില്ക്കും.

ഭാവീദ്:—എന്ത്? അര മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സുഖമാവും. എനിക്കറിയാം. അവൾക്കു ഉറക്കം വന്നുതുടങ്ങി. ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു—.

ജനനി:—നിങ്ങളുടെ ഭാര്യക്കു ഭണ്ഡമുള്ളപ്പോൾ, അപ്രകാരമൊക്കെ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും.

ഭാവിദ്:—ഒരു സമയം അതു എന്റെ തെറ്റുതന്നെ ആയിരിക്കും ജനി!നീയാണോ അവളെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ പോകുന്നതു അല്ല ഞാനോ?

ജനി:—ഞാൻ തന്നെ സാർ. രാത്രി മുഴുവനും ഞാൻ അവരുടെ കൂടെതന്നെ ഉണ്ടാകും.

ഭാവിദ്:—എന്താണ് പറഞ്ഞതു? അതും വേണോ?

ജനി:—ചെറിയമ്മക്കു വേറെതന്നെ ഒരു ഉറക്കുമുറി ഞാൻ ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ചെറിയമ്മക്കു ഇപ്പോൾ ഇപ്പഴത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ദമ്പതികൾ ചെയ്യേണ്ടതല്ലെന്നു മറുപടിയെടുത്തു കിട്ടുകയുണ്ടാകുമല്ലോ.

ഭാവിദ്:—ഇതാണോ സമ്പ്രദായം?

ജനി:—അതെ! അവർക്കു സുഖക്കേടുകൊണ്ടു കഠിനമാണെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വിളിക്കാം.

ഭാവിദ്:—സുഖക്കേടുകൊണ്ടു കഠിനമായാലോ! അപ്പോൾ വിളിക്കേണ്ട. സുഖക്കേടുകേടായാൽ മാത്രം വിളിച്ചാൽ മതി.

തന്റെ ഭർത്താവ് കടന്നുപോയ ഉടനെ കപടസുഖക്കേടുകാരത്തിയായ യൂജീൻ കണ്ണു തുറന്നു.

യൂജീൻ:—ജനി! അയാൾ പോയോ?

ജനി:—അതെ ചെറിയമ്മേ!

യൂജീൻ:—വാതിൽ ചെന്നു തഴുതിട്ടുള്ളതു എന്നാലെ എനിക്കു രക്ഷയുള്ളൂ.

ജനി:—കുറെ ദിവസത്തോളം മാത്രം. അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവാണ്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം അയാളുടെ അവകാശാധികാരങ്ങൾ പിടിച്ചു വാങ്ങാതിരിക്കില.

യുജീൻ:—ഒരിക്കലും ഞാൻ അതിനു സമ്മതിക്കുകയില്ല. അയാൾ ഞാനു ബലമായി പിടിച്ചെടുക്കുമോ എന്നു ശങ്കയാതൊരു ഘൃണിക്കുള്ളൂ. ഇന്നു വണ്ടിയിൽ വെച്ചു തന്നെ.....എന്റെ വിലാപവും എന്റെ അപേക്ഷയും അദ്ദേഹം ഗണ്യമാക്കാൻ ഭാവമില്ലായിരുന്നു. എനിക്കു സങ്കടവും ഭയവും ഉണ്ടായി. അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം രണ്ടാമതു ഒരിക്കൽകൂടി തടുക്കുവാനോ സഹിക്കുവാനോ എനിക്കു ശക്തിയും ധൈര്യവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഭോഗ്യവശാൽ വണ്ടി ഇവിടെ എത്തി നിന്നില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ.....ഇതുശപഥം എനിക്കു ഒരു സ്വസ്ഥതയുണ്ടു് ഇല്ല. ഈ വിവരമൊക്കെ എഡ്വാർഡി അറിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം എന്നെപ്പറ്റി എന്തു വിചാരിക്കുമോ, എന്ന് ആർ കണ്ടു. ഒരു സമയം അദ്ദേഹത്തിനു എന്നോടു ക്രോധം ജനിക്കുമായിരിക്കും. ഒരു സമയം അദ്ദേഹം മറ്റൊരാളവളെ വിവാഹം ചെയ്യുമായിരിക്കും.

തന്റെ വെറിയമ്മയെ തല്ലുവാൻ വേണ്ട സങ്കടം സഹിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം ഉണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടു്, ജനിക്കു അവളുടെ കാമുകന്റെ വിശ്വാസവഞ്ചന പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ മനസ്സുപന്നില്ല. അവൾ സംസാരവിഷയം മാറി. എനിട്ടു് അവൾ, ദാവീദിന്റെ വീട്ടിൽ അവൾക്കു പ്രവൃത്തി കിട്ടാൻ ഇടവന്ന സംഗതികളൊക്കെ യുജീനിക്കോടു സവിസ്തരം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

യുജീൻ:—ജനി! നീ എന്നോടു് എത്ര ദയയാണ് കാട്ടിയതു്? നീ എന്റെ ഒന്നിച്ചുള്ളതുകൊണ്ടു് എനിക്കു എന്റെ സങ്കടങ്ങളൊക്കെ സഹിക്കാൻ സാധിക്കും. എ

നിക്കു നീ ഒരു വലിയ ആശ്വാസമായിരിക്കും. എന്റെ ഭർത്താവോട് ആ കാര്യത്തിലെങ്കിലും ഞാൻ നന്ദിയുള്ളവളായിരിക്കും. അത് ഞാൻ അയാൾക്കു തെളിയിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിപരീതമായി ഒരാളെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടി വന്ന ഒരു പെണ്ണിനു അയാളെ പിന്നീട് ഇഷ്ടപ്പെടാനുള്ള ബാല്യേത ഇല്ല. അങ്ങിനെ ഒരു പ്രണയം എനിൽനിന്ന് അയാൾക്കു സിദ്ധിക്കുകയും ഇല്ല.

ജനി:—നിക്കു തോററുപോകും. ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ സകല അധികാരവും ഭർത്താവിനുള്ളതാണ്.

യൂജിൻ:—എന്റെ അച്ഛനാണോ അവരുടെ വീട്ടിൽ അധികാരം നടത്തുന്ന ആൾ? എനിക്കു് എന്റെ ജീവനേക്കാൾ വലുതായ. എന്റെ ചാരിത്രം രക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കും. എന്റെ പ്രണയത്തിനു് എഡ്വാർഡി ഒരുവൻ മാത്രമാണ് അവകാശി. അയാൾക്കു അത് കിട്ടാതെ പോയാൽ ബാക്കി വല്ലവർക്കും അതു കിട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട.

ജനി:—വരാൻപോകുന്നതു് എന്തൊക്കെയാണോ?

യൂജിൻ:—എന്തെങ്കിലുമകട്ടേ. അയാളെ (എഡ്വാർഡി) കയ്യെപ്പററി വല്ല വിവരവും ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ. അതാണ് എനിക്കു കേൾപ്പാനിഷ്ടം.

ജനി:—അയാൾ പാലക്കാട്ട്, മേപ്പറമ്പത്ത് അയാളെ അച്ഛനെ കാണാൻ പോയിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ വളരെ അപായത്തിലാണ്.

യൂജിൻ:—(സങ്കടത്തോടെ) പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ എങ്ങിനെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കും അയാൾക്കു് അതിൽ...

എന്റെ സഹായത്തിന്നു നിശ്ചയമായിട്ടും ചാടി എത്തുമായിരുന്നു. സഹായത്തിനാരുമില്ലാത്ത എഡോൾഫി! അദ്ദേഹം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യസനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കാത്തതാണെന്നു ഒരു വ്യസനമേതുവായി തീർന്നു.

ജനി:—ചെറിയമ്മ! അതൊന്നും പൊരുളിക്കാണില്ല. മരണത്തെ ആർക്കും തടുത്തുകൂട. ഇന്നു രാത്രി ഭദ്രമായി ഉറങ്ങാൻ നോക്കൂ. നിങ്ങളുടെ സങ്കടം സഹിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കുള്ള ശക്തിയൊക്കെ വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഞാൻ ഏതായാലും നിങ്ങളെയും വിട്ടുപോവാൻ ഭാവമില്ല. നാളെ നമുക്കു ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പിന്നെയും സംസാരിക്കാം. അപ്പോൾ കാര്യത്തിന്റെ മൗലം ഇതിലും സ്പഷ്ടമായ രീതിയിൽ നമുക്കു കാണാൻ ഇടവന്നു എന്നും വന്നേക്കാം.

പതിനാറാം അദ്ധ്യായം.

(ദാവീദ് മന്ദാരത്തെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത്.)

ദാവീദ്:—(വിചാരം) ഞാൻ വണ്ടിയ്ക്ക് വെച്ചു അത്ഭുതത്തോളം സാഹസപ്പെട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ യൂജീനിയെ വളരെ ഭയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അവളുടെ സുഖക്കേട് എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു എന്ന് ഞാൻ ചെന്തെന്നോക്കട്ടെ.

എന്നാൽ കുറെ ദിവസത്തോളം യൂജീൻ കിടത്തത്തിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കും എന്ന് ജനി ദാവീദോടു പറ

ത്തു. ഭാവിദിന്നു അത് സങ്കടമായിരിക്കുമെങ്കിലും അയാൾക്കു ഒന്നും വേദിക്കാനില്ലെന്നും കറെ ദിവസവും കൂടിക്കഴിച്ചാൽ വിവാഹിത കാലം വളരെ സുഖത്തിൽ രണ്ടുപേർക്കും കഴിക്കാമെന്നും കൂടി യുജീൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ വിവരവും ജനീ ഭാവിഭോടു പറഞ്ഞു.

ഭാവിദ :—ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും എനിക്കു വയസ്സേറുന്നു. എന്റെ ബാല്യം നഷ്ടമാകുന്നു. വാല്യകൃംബാധിക്കു മുൻപുതന്നെ സുഖമില്ലാതെ അനുഭവിക്കേണ്ടത്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒരു ഡോക്ടറെ വിളിക്കാൻ അയക്കും.

ജനീ :—അതിനൊന്നും യുജീൻ വഴിച്ചു കയ്യില്ല. നാഡിപ്പിഴയുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു ആ സുഖമുണ്ട് ഭേദമാകേണമെങ്കിൽ അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിന് എതിരായിട്ട് യാതൊന്നും ചെയ്യരുത്.

ഭാവിദ :— അങ്ങിനെയാണോ? എന്നാൽ ഞാൻ ഈ കാർത്തികത്തിൽ വിശേഷാൽ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല.

ജനീ :—ബാക്കിയൊക്കെ ഞാനായിക്കൊള്ളാം. അവൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടത് എന്തൊക്കെയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ വളരെ കാലത്തോളം അവളുടെ ഭാസിയായിട്ടാണ് നിന്നിരുന്നത്.

ഭാവിദ :— അതൊക്കെ ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാലും കൂടി ഞാൻ അവളുടെ അമ്മയുമായി ഒന്ന് ആലോചിക്കട്ടെ. മകൾക്കു ഇങ്ങിനെ ചില രോഗോപദ്രവം നേരിടാറുണ്ടെന്ന് അവൾ എന്നോട് മുൻകൂട്ടി പറയേണ്ടിയിരുന്നു.

ജന്നി:—എന്താണു് സാരേ! വിവാഹദിവസം അവർ
ഒന്നരണ്ടു് കുറി ബോധംകെട്ടുപോയതു് നിങ്ങൾ
തന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല! അതു കണ്ടിട്ടു് നിങ്ങൾക്കു മന
സ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അന്നു് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു്
ആ സംഭവം നിങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമായി എന്നാണു്.

ദാവിദ്:—ചകൽ അപരം ബോധം കെട്ടുന്നതിന്നു് എന്തി
ക്കു വിരോധമില്ല. രാത്രി ബോധം കെട്ടുന്നതല്ലെ
ന്നുചെയ്തു്. എന്തുതന്നെയായാലും ഞാൻ അവളുടെ
അമ്മയെ ഒന്നു ചെന്നു കാണട്ടെ.

ദാവിദ് ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. എല്ലാ
വരും വിട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദാവിദിനെ കണ്ടപ്പോൾ
എല്ലാവരും ആദര്യത്തോടുകൂടിയുമാലോചനയും ചെയ്തു.
മന്ദാരം അമ്മയുടെ അടുത്തു ചെന്നു മുഖത്തു് നോക്കി
ഉച്ചിരിച്ചു ഉപദേശിയാർ ദാവിദിന്റെ മുഖത്തു് തിളങ്ങി
ക്കണ്ടിരുന്ന പ്രസന്നതയെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചു എല്ലാവരും
ഓരോ നേരംപോക്കുകൾ പറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും ദാവിദ്
അതിലൊന്നും പങ്കുകൊള്ളാതെ മൗനമായിരുന്നു.

മന്ദാരം:—എന്താ ദാവിദേ! ഭാവത്വപ്പെടുന്ന നിങ്ങളെ
ഉറമയാക്കിക്കളഞ്ഞോ?

ദാവിദ്:—അതൊന്നുമില്ല.

മന്ദാരം:—ഇന്നു് രാവിലെ നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു് നോക്കാൻ
യുജീനിക്കു് വളരെ ലജ്ജയുണ്ടായിരുന്നോ?

ദാവിദ്:—ഞാൻ ഇന്നു് രാവിലെ അവളെ കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല.

മന്ദാരം:—ഓ.

ദാവിദ്:—ഇല്ല. ഞാൻ കളവു് പറയല്ല. വാസ്തവം
പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ മകൾ മിട്ടു ചില വീട്ടുക

രക്ഷ അധീനയാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ രാത്രിതന്നെ ഒരാൾക്കു..... ഒരാൾക്കു.....ഞാൻ പറയുന്നത് നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിരിക്കും. അതൊക്കെ വളരെ ഇപ്പോൾ അതിന് സംഗതിയാകയില്ലെ?

മന്ദാരം:—എതൊക്കെ! എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ ഇന്നു രാവിലെ നിങ്ങളുടെ മുഖത്ത് കാണുന്ന ദുഃഖഭാവം എനിക്കു ഒട്ടും തന്നെ പിടിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും നിങ്ങളായിരിക്കുകൊണ്ട് ഞാൻ കൈ പൊറുത്തുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾ ശരിക്കു പറവിൻ. നിങ്ങൾക്കു എന്തു സാധിച്ചില്ല.

ഭാവീദ്:—എന്നുവെച്ചാൽ എന്റെ ഭാര്യയുടെ സ്ഥിതി അവളുടെ സുഖമില്ലായ്മ.

മന്ദാരം:—അവൾക്കു സുഖമുണ്ടോ?

ഭാവീദ്:—എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. അവൾക്കു അത് നല്ലവണ്ണം പിടിച്ചെടുത്തുണ്ട്.

മന്ദാരം:—ഏത്?

ഭാവീദ്:—ഏത്? ഏത്? എന്നോ. ഞാൻ പറയുന്നത് എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ വിട്ടു പിരിയാത്ത ഒരു ഉപദ്രവം ഉണ്ടെങ്കിൽ, ആ വിവരം ഭർത്താവിനെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഞാൻ കാപ്പി വാങ്ങാൻ ഏപ്പാട് ചെയ്യുമ്പോൾ—

മന്ദാരം:—എല്ലാമറിയാൻ കർത്താവേ! എന്തൊക്കെയാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നത് എന്റെ മകളും നിങ്ങളുടെ കാപ്പി വാങ്ങാനുള്ള ഏപ്പാടും തമ്മിൽ

എന്തു ബന്ധമാണുള്ളത്? വിട്ടുപിരിയാത്ത എന്തെങ്കിലും ഉപദ്രവമോ? അവളുടെ ജീവകാലത്ത് ഇന്നേവരെ അവൾ സുഖമേറിയതായിട്ട് ഒരൊറ്റ ദിവസം പോലും കിടന്നു പോകേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇന്നലെത്തന്നെയുള്ള ഒരു ദിവസത്തിൽ നിങ്ങൾക്കും കറ വിട്ടുകൊടുക്കാമായിരുന്നു. ചില കർമ്മങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ വെറും കട്ടികളേപ്പോലെ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു. ഇതൊക്കെ കേട്ടു ഞാൻ മടുത്തു നിങ്ങൾക്കു അസാരം വിശേഷബുദ്ധിയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. വീട്ടിൽ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ അടുക്കെ ചെല്ലൂ—വിവേകപൂർവ്വം അവളോട് പെരുമാറാൻ നോക്കൂ.

സാധു ഭാവിദ് മന്ദാരം പറഞ്ഞപ്രകാരം അനുസരിച്ചു. വീട്ടിൽ എത്തിയ ഉടനെ യുജീനുമായി ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തണം എന്നു ഉറപ്പാക്കി.

അവൾ അവളുടെ മുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നത് കണ്ടു. വെള്ളപ്പുട്ടിന്റെ പടച്ചയും, മഞ്ഞപ്പുട്ടിന്റെ ബോഡിയും, ചുവന്നപ്പട്ടിന്റെ ധാവണിയും അണിഞ്ഞു സൂക്ഷ്മഗന്ധം പോലെ സൗന്ദര്യം തിളങ്ങി മിന്നുന്ന അവളെ കണ്ടപ്പോൾ, അവളെ അധീനത്തിലാക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൃപ്തി പണ്ടേത്തേതിലും പത്തിരട്ടി വർദ്ധിച്ചു. അവളാകട്ടെ ഭർത്താവിനെ കണ്ടപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റു വിനീതഭാവത്തിൽ തലതാഴ്ത്തി, അവളുടെ അടുക്കെ ഇരിപ്പാൻ ഭർത്താവിനെ ക്ഷണിച്ചു. അയാൾ വളരെ പാവപ്പെട്ടതോടെ അവളുടെ ദേഹസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു. ആ സമയം

യത്ത് ജനിയെ തനിക്കു ഭാഗ്യമായി നിർത്തിത്തന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെ യുജീൻ വളരെ ശ്ലാഘിച്ചു.

ഭാവിദ്:—ജനി ഒരു നല്ല പെണ്ണാണ്. കസ്സിപ്പണിയും നല്ലവണ്ണം അറിയാം. നിന്നോട് അവൾക്കു വളരെ സ്നേഹവുമുണ്ട്. അത് വിചാരിച്ചിട്ട് എനിക്കു അവളോട് വില്ലാ അസൂയയുൾകൂടി ഉണ്ട്. അവൾ ഇന്നലെ രാത്രി മുഴുവനും നിന്നെ ത്രാശിച്ചിട്ടു കഴിച്ചു. ഇല്ലേ? നിന്റെ ഭർത്താവായ ഞാനോ, മറ്റൊരാൾ മുറിയ്ക്കുകയല്ലേ. നേരം പുലർത്തുമ്പോൾ വന്നു. ഇരിക്കട്ടെ. ഇരിക്കട്ടെ. അധിക കാലത്തോളമൊന്നും ഞാനിതിന്നു വഴിച്ചെടുക്കുകയില്ല.

യുജീൻ:—ഒന്നും പറയാതെ നിന്നും നോക്കിക്കഴിച്ചു.

ഭാവിദ്:—എന്താണൊന്നും മിണ്ടാത്തത്.

യുജീൻ:—എനിക്കു നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ പാപ്പാനിഷ്ടമില്ല സാരേ!

ഭാവിദ്:—എന്താണ് നീ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ കേട്ടത് എനിക്കു വിശ്വസിക്കാമോ! ഭർത്താവിന്റെ ഒന്നിച്ച് നിന്നെക്കു പാക്കുവാൻ മനസ്സില്ലെന്നോ? ഒരു ഭാര്യയായാൽ അങ്ങിനെയാണോ വേണ്ടത്?

യുജീൻ:—അല്ല.

ഭാവിദ്:—പിന്നെ നീ എന്തു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് എന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചത്?

യുജീൻ:—എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്നോട് പറഞ്ഞത് അനുസരിച്ചിട്ട്.

ഭാവിദ്:—അതിൽ പിന്നെ നിന്റെ ഭർത്താവ് പറയുന്നത് കേൾപ്പാനുള്ള ഭാരം എവിടെപ്പോയി.

യുജീൻ:—എനിക്കു പാടുള്ളേടത്തോളം ഭർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു ഞാൻ നിന്നുകൊള്ളാം.

ദാവീദ്:—ഇതു വളരെ കടന്ന കയ്യായിപ്പോകുന്നു. വളരെ അതിക്രമമാണ്ണോ (കോപത്തോടെ) കാർഷ്ടങ്ങളൊക്കെ ഇങ്ങിനെ നടന്നാൽ പോര. ഈ അവസരത്തിൽ നിന്റെ അമ്മയുടെ അഭിപ്രായം കാർഷ്ടമായിട്ട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഞാൻ വല്ല അക്രമവും പ്രവർത്തിച്ചു എന്നു വരരുത്.

എന്നിട്ട് യുജീനിന്റെ മറുവടിയുൾക്കൂടി കേൾപ്പാൻ നില്ക്കാതെ, വാതിലു “ചുരം” എന്നടച്ചു, കോട്ടും തൊപ്പിയും ഇട്ടു ദാവീദ് മന്ദാരത്തിനെ കാണാൻവേണ്ടി ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിൽ കേറിച്ചെന്നു.

ദാവീദ് ഇത്രക്ഷണം മടങ്ങി വരുന്നതു കണ്ടിട്ട് ഉപദേശിയാരും ഭാര്യയും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. സംഗതി എന്തായിരിക്കും എന്നറിവാൻ അവർക്കു വളരെ കൌതുകമുണ്ടായി.

ഉപദേശി:—(ഭാര്യയോടു മെല്ലെ) ഇയ്യൊളുടെ മുഖം വളരെ ചുവന്നു കാണുന്നു.

മന്ദാരം:—ഇരിക്കിൽ ദാവീദേ ! ഇപ്പോൾ വന്ന കാര്യമെന്താണെന്നു പറയൂ.

ദാവീദ്:—കാർഷ്ടമെന്താണെന്നോ ? എനിക്കു വളരെ കോപം തോന്നുന്നു. ഞാൻ വല്ലാതെ മുഷിഞ്ഞു. എന്റെ ഭാര്യ എനിക്കു തൃപ്തികരമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ ആചരിച്ചു തുടങ്ങി.

മന്ദാരം:—രണ്ടാമതും തുടങ്ങിയോ ? ഭാര്യയേപ്പറ്റി ആലാതി പറയാനൊ നിങ്ങൾ ചിന്തയും ഇങ്ങട്ട് മട

ങ്ങിയത് ? ഒന്നാമത്തെ ആവലാതി അവർക്കു സുഖക്കേടാണ് എന്നായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവളുടെ നടവടിയേപ്പറ്റിയാണ് ആവലാതി. വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടാണെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം ഇനിയും തികഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇത്ര വേഗം നിങ്ങൾ ഒരു വലിയ പിടിത്തക്കാരനായിത്തീർന്നാലോ ? നിങ്ങളാണ് ഇപ്രകാരം കാട്ടികൂട്ടുന്നത് എന്നു എനിക്കു വിശ്വാസവും കൂടി വരുന്നു.

ദാവിദ്:—എന്നാൽ യൂജീൻ—

മന്ദാരം:—യൂജീൻ ഒരു ദേവാംഗനയാണ്. അങ്ങിനെയാണ് ഞാൻ അവളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നത്. അവൾ എന്റെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന കാലമൊക്കെ എന്റെ ചൊല്ലിടിക്കു നില്ക്കാൻ ഞാൻ അവളെ പഠിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ അവർക്കു സ്വന്തമായി ഒരു വീടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഒരു ഇടകിട്ടുമ്പോൾ ആ വീടു അവളും ഭരിക്കും. അതൊക്കെ ലോകാവസ്ഥയാണ്. പിന്നെ ഒന്നുകൂടി നിങ്ങൾ കരുതേണ്ടതുണ്ട് എന്റെ ശാസനയിലും മേലനേപക്ഷണത്തിലും വളർന്ന ഒരു കുട്ടി ഒരു കാലത്തും തെറ്റ് ചെയ്തയില്ലെന്ന്.

ആഴ്ച പിന്നെയും ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടുകൂടി ആഗ്രഹം നിവൃത്തിക്കു ഒരു ഡഴിയും കണ്ടുകിട്ടാതെ സാധു ദാവിദ് പിന്നെയും ഒരിക്കൽ തന്റെ, ഭാര്യയെ ചെന്നു കണ്ടു കാർയ്യാം ഒരു വിധേന പറഞ്ഞു തീർക്കാൻ ആലോചിച്ചു.

അവളുടെ മുറിയുടെ ജനലിന്റെ അടുക്കെ തന്റെ ഭാര്യ ഇരുന്നു എന്തോ തൂണുനാൽ കണ്ടു. അവളുടെ കണ്ണാ

കട്ടെ തെരുവിൽകൂടെ പോകുന്ന എല്ലാവരുടെ മുഖത്തും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിരുന്നു. കൂടക്കൂടെ ചുഞ്ഞൊരു ഒരു അശ്രുയോ-
അശ്രുസയോ നിമിത്തം അവളുടെ മുഖം പ്രകാശിക്കുന്ന
തും കണ്ടു. തൊട്ടക്ഷണംതന്നെ ആ പ്രകാശം മങ്ങിപ്പോ-
കുന്നതും കണ്ടു.

ഭക്താവ് വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവൾ എഴുന്നേറ്റു
അയാൾക്കു ഇരിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു കസേല നിക്ഷിപ്താ
ടുത്തു.

ദാവിദ്:—പ്രിയെ! നിന്റെ സുഖക്കേടൊക്കെ കേവലം ഭക്-
താവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ദിവസങ്ങള-
ളൊക്കെ നിന്റെ സ്ഥിതി വിചാരിച്ചിട്ട് എനിക്കു-
ടെ മനസ്സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

യൂജീൻ:—എനിക്കിപ്പോൾ ഒരു സുഖക്കേടും ഇല്ല.

ദാവിദ്:—ഇങ്ങിനെ കേട്ടതുകൊണ്ട് ഞാൻ വളരെ സ-
ന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നിന്നെക്കു മന-
സ്സിലായില്ലേ! നമുക്കു ഇപ്പോൾ മരണകാർഷ്ഠ്യത്തിന്നു—
അതേ. അതിന്നു—തുടങ്ങാമല്ലോ ?

യൂജീൻ:—എന്ത് കാർഷ്ഠ്യത്തിന്നു ?

ദാവിദ്:—മനസ്സിലായില്ലേ! നമ്മൾ ദമ്പതിമാരാണെന്നു്
തെളിയിക്കേണ്ടുന്ന കാർഷ്ഠ്യത്തിന്നു്.

യൂജീൻ:—നമ്മൾ ദമ്പതിമാരാണെന്നു വിവരം ഞാൻ മറ-
ന്നിട്ടില്ല.

ദാവിദ്:—എന്നാൽ ഇന്നു രാത്രി നീ മരണപ്രകാര-
ത്തിൽ—എന്നു വെച്ചാൽ സാധാരണയേണ്ടും പ്രകാ-
രത്തിൽ ആചരിക്കുമായിരിക്കും. ഞാൻ സ്വകാര്യം
കിടക്കയില്ല. നീയും ഒറ്റക്കു കിടപ്പാൻ പാടില്ല.

നമ്മൾ—തീർച്ചയായിട്ടും എനിക്കു പറയാനുള്ള കാര്യം നിന്നെക്കു മനസ്സിലാക്കാതിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. ആ കാര്യം തന്നെയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

യൂജീൻ:—എനിക്കു നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ഒട്ടുംതന്നെ മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഭാവിദ്:—എന്നാൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.

യൂജീൻ:—അത് നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ആദരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയാണ് ഞാൻ. എല്ലാ കാര്യത്തിലും നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടവും സുഖവും എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. അതൊക്കെ ഭാര്യയുടെ മുറയാണ്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഞാൻ അറഞ്ഞുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞേക്കാം. നിങ്ങൾക്കു അതിലും അടുത്ത ഒരു ഇടവാട്. എന്നോടു നടത്തിക്കളയാമെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ പോലും നിങ്ങൾ കരുതേണ്ട.

ഭാവിദ്:—നമ്മൾ വിവാഹം കഴിച്ചത് ഒന്നിച്ചു കാപ്പിയും ചായയും ഉണ്ടും കഴിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണോ? നമ്മൾ വിവാഹം കഴിച്ചത് കിടപ്പാനും കൂടി വേണ്ടിയല്ലേ!

യൂജീൻ:—ഞാൻ അതിന്നു വേണ്ടി വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഭാവിദ്:—കർത്താവേ! ഞാനെന്തു പറയട്ടെ. മന്ദാരത്തിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ വളരെ കഠിനവും കൈകടന്നതു

നല്ലത് തന്നെ ആയിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു ഭർത്താവിനെ ഭാര്യക്കു ധിക്കരിക്കാൻ പാടില്ല. ഭർത്താവ് പറയുന്നതിന് വഴിപ്പെടേണം. പ്രണയത്തിന് ആരും കീഴടങ്ങണം.

യുജീൻ:—സാരേ! പ്രണയത്തിന് കീഴടങ്ങണം എന്നു ഞാനും സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ നിങ്ങളോടൊന്നിനു ഇതുവരെയും അശേഷംപോലും പ്രണയമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു നിഷേധിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ദാവീദ്:—നിന്നുക്കു ഇതുവരെ എന്തൊക്കെ പ്രണയമുണ്ടായിട്ടില്ല.

യുജീൻ:—ഇല്ല.

ദാവീദ്:— പിന്നെ ഉണ്ടെന്നുപോലെ കൂടിച്ചുതെന്തിനാണ്.

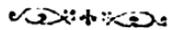
യുജീൻ:—ഞാൻ അങ്ങനെ നടിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കു ഒരു തരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് തന്നെ ഞാൻ വിവരം തുറന്നു പറയുമായിരുന്നു.

ദാവീദ്:—ഒരു സമയം ഒന്നിച്ചിങ്ങിനെ പാർക്കുമ്പോൾ പ്രണയം പൊട്ടിവരുമായിരിക്കും. ഏതായാലും അങ്ങിനെ ഒരു പരിശോധന കഴിച്ചു നോക്കേണ്ടത് നിന്റെ മറുവാണ്. നിന്നുക്കു ഇഷ്ടമായാലും ശരി അനിഷ്ടമായാലും ശരി, ഞാൻ പരയും പ്രകാരം നീ ചെല്ലേണ്ടി വരും. അങ്ങിനെ വരുത്തും. ഞാൻ എന്റെ വാക്കു നിറവേറുന്നതു നീ അനുഭവിച്ചുകാണും.

അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ആലോചന തിരസ്കരിക്കാനുള്ള വാശി അവൾ പണ്ടേത്തതിലും ബലമായിപ്പിടിക്കും എന്നു യൂജീൻ പിന്നീട് ജനിയോടു പറഞ്ഞു.

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം.

(ഭാവീളം പാതിരിസായ് വും.)

പുതിയറയിൽ മത്തീസൻ എന്നു പേരായ ഒരു പാതിരിസായ് വുണ്ടായിരുന്നു. ഈശ്വരഭക്തി, സൽസുഭാവം, സത്യം, ധർമ്മം മുതലായ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ പാതിരിയെ എല്ലാവർക്കും വളരെ ആദരവും ബഹുമാനവുമായിരുന്നു. നാട്ടുകൃഷ്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള ചില്ലറക്കൂട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു തീർന്നാൽ ഇദ്ദേഹമാണ്. കോടതിയിലെ തീപ്പിനേക്കാൾ ജനങ്ങൾ വകവെച്ചിരുന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തീപ്പാണ്. നാട്ടുകൃഷ്യാനികളെപ്പറ്റിയുള്ള സകല വിവരവും ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരിക്കുകയാണു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ. തീപ്പ് ഒരിക്കലും പിഴച്ചു പോകാറില്ല. അതുകൊണ്ട് കൊട്ടതിന്നും തൊടാത്തതിന്നും വേണ്ടതിന്നും വേണ്ടാത്തതിന്നും ജനങ്ങൾ ആവലാതി പറവാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ എത്തിക്കൂട്ടിയിരുന്നു. പത്തുമണിയാകുമ്പോൾ അസ്ത്വായം പ്രതികരം അനേകർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിന്റെ മുന്നത്തും പൂമുഖത്തുമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടാകും. ചില്ലിക്കാര്യത്തിൽ ചില്ലറയായും ഗൗരവകാര്യത്തിൽ ഗൗരവമായും ഉള്ള തീർപ്പുകൾ ഇദ്ദേഹം ക്ഷണം പറഞ്ഞു കഴിയും. അതു തീർന്നു പോകുന്ന

ചോലെ ജനങ്ങൾ പ്രമാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ഓവീട് പാതിരിയോടു തന്റെ സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ പതിവ്ചോലെ ആളുകൾ വളരെ കൂടിയിരിക്കും. അങ്ങനെയ ഓവീട് വറാന്തയിലേക്കു കേറിച്ചെല്ലേണ്ടുന്ന ഒരു കോണിയുടെ ഓരത്ത് ചെന്നിരുന്നു. തന്റെ ആവലാതി വിചാരണകളെക്കുറിച്ചു മുൻപു തന്നെക്കൂടെ മുൻപുവന്നവരുടെ ആവലാതി വിചാരണ ചെയ്യേണ്ടിവന്നിരിക്കുകൊണ്ട് കുറേനേരം വിചാരണ കേൾക്കുതിരിപ്പാൻ നിർദ്ദാഹമില്ലാതെ അയാൾ കാക്കേണ്ടിവന്നു. ഒന്നാമത് ചെന്നത് ഒരു കിറിപ്പന്നാസായ ഉടുപ്പിട്ട ഒരു വൃദ്ധയായിരുന്നു.

വൃദ്ധ:—(മേത്തോടെ) സാജ്ഞ! എന്റെ അടുത്ത വീട്ടിൽ രൊള്ളക്കൊണ്ട് എനിക്കു അന്ത്യായം ബോധിപ്പിച്ചു നുണ്ട്. അവൾക്കു ഒരു പട്ടിയുണ്ട്. ആ പട്ടി അതിനു ബോധിക്കുമ്പോഴെ ഏന്റെ വീട്ടിൽ കേറിവരുന്നു. സ്വന്തം വീടെന്നപോലെ കണ്ണിൽ കണ്ടതൊക്കെ തിന്നുകയുണ്ടു.

പാതിരി:—പിടികിട്ടിയാൽ നല്ല കണക്കിൽ അടിച്ചു വിട്ടുകൊടുക്കുക.

വൃദ്ധ:—എനിക്കു നായ്ക്കളെ ഇഷ്ടമല്ല. പോരാഞ്ഞിട്ട് അത് കടിക്കുകയും ചെയ്യും.

പാതിരി:—എന്നാൽ വീട്ടിന്റെ വതിൽ അടച്ചുകൊടുക്കുക അത്യാവശ്യം നേരിട്ടാൽ തുറന്നാൽ മതി—പോയ്ക്കോ.

പിന്നെ:—

ഒരു മെലിഞ്ഞുനിന്ന മനുഷ്യൻ മുന്നോട്ട് വന്നു.

നിങ്ങളെ മനുഷ്യൻ:—(ഒരാളെ ചൂണ്ടിട്ട്) ഇതാ; ഈ നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ നേരേയാണ് എന്റെ ആവലാതി. അയാൾ എനിക്കു ശരിയായ വണ്ടിക്രൂലി തന്നിട്ടില്ല. ഞാൻ എലത്തൂരിൽനിന്നു കോഴിക്കോട്ട് വരെ അയാളെ കൊണ്ടുവന്നു. അയാളുടെ കൂടെ ഒരു സ്ത്രീയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ തടിച്ചു ഘനമുള്ള ഒരു സ്ത്രീ. എന്റെ കതിരുകുത്തനേ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടെ വണ്ടി വലിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

വണ്ടിയിൽ സവാരിചെയ്തു മനുഷ്യൻ വണ്ടിക്കാരനെ കോപത്തോടുകൂടെ നോക്കി “ഞാൻ അവനു ന്യായമായ കൂലി കൊടുത്തതു കൂടാതെ ഒരു മുക്കാൽ ഇനാമം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അത് ഏന്നാൽ ധർമ്മമായി കൊടുത്തതാണ്” എന്ന് പറഞ്ഞു.

വണ്ടിക്കാരൻ:—ഘോ. ഘോ. വലിയ ധർമ്മം. എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട.

സവാരിചെയ്തു ആൾ:—സാര്യേ! ഇവൻ എന്നെ അപമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീയേ കൂടി കളിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കാശുപോലും ഇനി ഞാൻ അവനു കൊടുക്കുകയില്ല.

വണ്ടിക്കാരൻ:—തരാനായി കയ്യിൽ വല്ലതും വേണ്ടേ! തന്നത് തന്നെ ആ സ്ത്രീയോട് വാസ്തു മേടിച്ചിട്ടാണ്.

സവാരിചെയ്തു ആൾ:—കുരുത്തം കെട്ടുവനെ. മിണ്ടാതിരിക്കൂ.

പാതിരി:—സ്ത്രീക്കു ഘനം ജാസ്സിയുണ്ടെന്നു വെച്ചു വണ്ടിക്കാരനു കൂലി ജാസ്സി കിട്ടാൻ അവകാശമില്ല. എ

നാൽ സവാരിചെയ്തു ആൾ അവന്നു ന്യായമായ കൂലി, എട്ടണ കെട്ടുകേണ്ടതാണ്.

സവാരിചെയ്തു ആൾ:—എന്റെ വശം തല്ലാലം പണമില്ല.

പാതിരി:—ഇതാ. ഞാൻ കടം തരാം. വണ്ടിക്കാരന്നു കൊടുത്തേക്കൂ പിന്നെ. പിന്നേ:—

ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തി:—ഞാൻ എന്റെ ജനലിന്റെ പടിയിന്മേൽ ഒരു റോസച്ചെടിയുള്ള ചട്ടിവെക്കുന്നതിന്നു അടുത്ത വീട്ടിലെ ആൾ വിരോധം പറയുന്നു.

പാതിരി:—ക്ഷണം പോയ്ക്കാ. ഈ മാതിരി നിസ്സാര സംഗതിയുകൊണ്ടു എന്റെ മുന്മിൽ മേലാൽ വരരുത്. പിന്നേ:—

ഒരു നീണ്ടമെലിഞ്ഞ സ്ത്രീ:—“സായ്ക്കേ എന്റെ അയൽവക്കക്കാർ ചിരിച്ചും പാടുപാടിയും നിലവിളിച്ചുംകൊണ്ട് രാത്രി മുഴുവനും കഴിക്കുന്നു. എനിക്കു ഒരു നിമിഷനേരം ഉറക്കം കിട്ടുന്നില്ല. പിന്നേ അവിടത്തെ കുട്ടികളോ, ശുദ്ധ ചൈത്താൻ കുട്ടികൾ !

പാതിരി:—വീട്ടിന്റെ ഉടമസ്ഥനോട് ചെന്നു ആവലാതി പറയൂ.

സ്ത്രീ:—ഉടമസ്ഥന്നു കുട്ടികളെ ഇഷ്ടമാണ്.

പാതിരി:—ഒന്നുകൂടി ചെന്നു ആവലാതി പറഞ്ഞു നോക്കൂ പിന്നേ:—

മുടിച്ചുരുളയാക്കാനുള്ള കടലാസിൽ കോപ്പുകളോടു കൂടിയ ഒരു പെണ്ണാണ് പിന്നെ വന്നത്.

പെണ്ണ്:—സായ്ക്കേ! എന്റെ ഭർത്താവ് എന്നെ അടിച്ചു കൊല്ലാനാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പാതിരി:—എന്തു സംഗതിക്കു ?

പെണ്ണ്:—സംഗതിയൊ? അതെങ്ങിനെ ഞാനറിയും? ഞാൻ ഒരു അയൽവക്കക്കാരനോട് വിശേഷം പറയുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉറണിന്നു അസാരം വൈകിപ്പോയി. അതുകാരണം ഇത്രയൊക്കെത്തല്ലി എന്നേക്കൊല്ലാറാക്കാനുണ്ടോ?

പാതിരി:—മേലാൽ അനാവശ്യമായി ആരോടും വിശേഷം പറവാൻ പോകാതെ കാലക്രമം ഉറണ്ണെന്തെല്ലാം വെച്ചോളൂ? പിന്നെ:—

ഇരക്കുന്ന ഒരുവൻ:—സായ്ക്കേ! ഒരു ധനികന്റെ കാർ എന്റെ ദേഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ഞാൻ ചത്തുപോകേണ്ടതായിരുന്നു.

പാതിരി:—ഈ മാതിരി അപകടം മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണ് നിങ്ങളു നേരിടുന്നത്. എന്നാൽ നിങ്ങളു കേടൊന്നും പറയാത്തതുകൊണ്ടു കർത്താവിനെയും പ്രാർത്ഥിച്ചു പോയ്ക്കൊള്ളൂ. പിന്നെ:—

ഒരു യുവാവ്:—ഇതാ സായ്ക്കേ! ഈ സ്ത്രീയെ നോക്കുവിൻ! ഇന്നലെ രാത്രി ഇവളുടെ വീട്ടിന്റെ ജനലിന്റെ ചോരയുള്ള നിമത്തിൽകൂടെ ഞാൻ കടന്നു പോകുകയായിരുന്നു. ജനലിന്റെ ഉള്ളിൽകൂടെ ഒരു പാത്രം വെള്ളം ചോരയെ നോക്കാതെ ഒഴിച്ചു ഞാൻ വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ഞാൻ അണിഞ്ഞിരുന്ന കോട്ടം ചീത്തയായി. അങ്ങിനെ മറ്റൊരു കോട്ടം തൂണിക്കാൻ എനിക്കു ആസ്ഥിയില്ല.

ആ സ്ത്രീ:—ശരിതന്നെ. അതു വെറും വെള്ളമായിരുന്നു.

യുവാവ്:—വെള്ളമോ. പിന്നെ ഈ കോട്ടിൽ എങ്ങിനെ കല വന്നു. നോക്കരുതോ?

സ്മി:—അതിന് ഞാനാണോ ഉത്തരവാദി! നീ ചായം ശരിക്കു ഇടിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലെ!

ഇതിനിടയിൽ “എന്റെ ജന്മി എന്നെ ഒഴിപ്പിച്ചു” എന്നു പലരും ഒന്നിച്ചു നിലവിളിച്ചു. ഒരാൾ “അവൾ എന്റെ പൂച്ചയെ വിഷംകൊടുത്തു കൊന്നുവെന്നും; ഒരാൾ “അവൻ എന്റെ ഭാര്യയെ തല്ലി” എന്നും, ഒരാൾ “അവന്റെ കണക്ക് ഞാൻ മൂന്നു പ്രാവശ്യം കൊടുത്തുപോയിട്ടുണ്ട്” എന്നും, ഒരാൾ “ആ മാതിരി ഒരു വേലക്കാരനെ ഞാൻ എങ്ങിനെ പൊറുപ്പിക്കും” എന്നും മറ്റും കർക്കശ്രുതിനും ഏറ്റുകൊണ്ടുപോലെ പലരും പലദിക്കിൽനിന്നും നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. പാതിരിസായ്ത്ത് ബഹളം സഹിക്കവയ്യാതായിട്ട് ചെവിയിൽ വിരലിട്ടു. പിന്നെ ഒരുവിധേന പത്തു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അവരെയൊക്കെ സമാധാനിപ്പിച്ചുവിട്ടു. അതിൽ പിന്നെ വന്നത് മിസ്റ്റർ ഭാവീദിന്റെ അവധിയാണ്.

ഭാവീദ്, പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ അവലംബിക്കുന്ന ഭാവത്തോടെ തനിക്കു ബോധിപ്പിക്കാനുള്ള കാര്യം വളരെ ഗൗരവമായതായിരിക്കട്ടെണ്ടി സപകാര്യം പറയാനെയുള്ള ഉള്ള എന്ന നിലയിൽ ശാന്തനായി നിശ്ശബ്ദനായി പാതിരിയുടെ അടുത്തുചെന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ബാക്കി ചില്ലറ കൂട്ടം തീപ്പാൻ പാതിരി ഒരു വൃദ്ധനായ ഇവാഞ്ചെലിസ്റ്റിന്റെ റിനെ ബതൽ നീർത്തി; തന്നെ ആരും വന്നു ഉപദ്രവിക്കരുതെന്നു താക്കീതം ചെയ്തു ഭാവീദിനെയും കൂട്ടി ഉള്ളിൽ ഒരു മുറിയിൽപോയി. ധനികന്മാർക്കു എവിടെ ചെന്നാലും ബഹുമാനം തന്നെ.

താൻ വന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താപിപ്പാൻ ഒരു വെടുന്നത് ഒരു എളുപ്പമായ ഏർപ്പാടല്ലെന്നു സാധു ഭാവീ

ദിന്നു തോന്നി. പാതിരി ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം വന്നു കാർത്തികപ്പുറം ചോദിച്ചു. ഉത്തരം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. പിന്നെ അവർ തമ്മിൽ കഴിഞ്ഞ സഭാഭരണം താഴെ എഴുതിയ പ്രകാരമായിരുന്നു.

ഭാവിദ്:—വളരെ ഗൗരവമായ ഒരു കാർത്തികപ്പുറം നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നറിവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.

പാതിരി:—ഞാൻ കേൾക്കാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നു.

ഭാവിദ്:—ഞാൻ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു ഒരാളാണ്.

പാതിരി:—നിങ്ങളെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ഭാവിദ്:—ഞാൻ ഒരു ഭാര്യയെ കൊണ്ടുവന്നത് അവിവാഹിതന്റെ നിലയിൽ കാലം കഴിപ്പാൻ എനിക്കു ഇഷ്ടമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്.

പാതിരി:—തന്നെ ആയിരിക്കണം.

ഭാവിദ്:—എന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. എന്നാലും എന്റെ വിവാഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

പാതിരി:—ഞാൻ പറയുന്നത് എനിക്കു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല എന്നാണ്.

ഭാവിദ്:—എന്റെ ഭാര്യ അനുക്രമമായി— കേവലം നിഷേധിക്കുന്നു—

പാതിരി:—പറയാനുള്ളത് വ്യക്തമായി പറയൂ.

ഭാവിദ്:—ഞാൻ അഞ്ചാറാഴ്ചകളോളമായി അത് ചെല്ലാൻ വേണ്ടി പാടുപെടുന്നത്.

പാതിരി:—നിങ്ങൾ തമാശയാണോ പറയുന്നത്.

ഭാവിദ്:—ഞാനുമല്ല. എന്റെ ഭാര്യയുമല്ല.

പാതിരി:—നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളത് ക്ഷണത്തിലും വ്യക്തമായും പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ് നല്ലത്.

ഭാവിദ്:—ശരി. എന്നാൽ കാർട്ടും ഇങ്ങിനെയാണ്. എന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ആറാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. എനിക്കു ഒരു ദിവസമെങ്കിലും എന്റെ ഭാര്യയുടെ ഒപ്പം ഉറങ്ങാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

പാതിരി:—ഈ നിസ്സാര കാർട്ടുതെപ്പറി എന്നോടു പറയാനോ നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നത് ?

ഭാവിദ്:—എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കാർട്ടും ഒരു കാര്യം നിസ്സാരമല്ല. എന്റെ ഭാര്യ സംഗമത്തിന്നു മുമ്പാകെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. അവൾ ഏന്നോട് സംഗമം ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ സഹായത്തിന്നും ഉപദേശത്തിന്നും വേണ്ടി ഞാൻ വന്നതാണ്.

പാതിരി:—ഈ മാതിരി അസ്പായവ്യക്തമാണ് ഒരാൾ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നത് നടക്കുകയാണ്. ഇതിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏതു വിധത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഭാവിദ്:—എന്തു? ഈ കാർട്ടുത്തിൽ നിയമമൊന്നുമില്ല! ഭാര്യയെ അവളുടെ വിവാഹമന്ദിരം നിറവേറ്റാൻ നിബ്ബന്ധിച്ചുകൂടെ?

പാതിരി:—സത്യവേദത്തിൽ ചിലേടത്ത് ഓരോരുത്തരുടെ ബാല്യതയെപ്പറ്റി നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാര്യത്തോടുകൂടിയോടുകൂടി മുറകളും ബാല്യതകളും ദൈവത്ത് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഭാര്യയും തോറും അന്യോന്യ വിശ്വാസ

ത്തിന്നും സഹായത്തിന്നും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാര്യയെ രക്ഷിക്കേണ്ടത് ഭർത്താവിന്റെ കടമയാണ്. ഭർത്താവിനെ അനുസരിപ്പാനുള്ള ബാല്യേത ഭാര്യക്കുണ്ട്” എന്നാണ് ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നത്.

ഭാവിദ്:—അനുസരിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം അവൾക്കില്ലേ. “അതാണ് ഞാനും പറയുന്നത്.” എന്റെ ഭാര്യ ആ സംഗതിയാണ് മറന്നുകളയുന്നത്. അഥവാ കല്പിച്ചുകൂട്ടി വിസ്മരിക്കുന്നത്.

പാതിരി:—വേദത്തിൽ ഇങ്ങിനെയും പ്രത്യേകിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്—“ഭാര്യ ഭർത്താവിന്റെ ഒന്നിച്ചു താമസിക്കാൻ ബാല്യേതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അയാൾ എവിടെ താമസിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവോ അവിടെയൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒന്നിച്ചു പോവാനും പാർക്കാനും അവൾക്കു നിബ്ബന്ധമാണ്.”

ഭാവിദ്:—നല്ലത്! നല്ലത്! ഈപ്പാൾ നിങ്ങൾ എന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നത് എന്തു ചെയ്യാനാണ്.

പാതിരി:—അവൾക്കു ആ വാക്കുകൾ വായിച്ചു കൊടുക്കൂ.

ഭാവിദ്:—വളരെ ഉപകാരം സാരയ്ക്കു! ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപേരലെ ചെയ്യാം—എന്നിട്ട് കൂടെ അവൾ കൂട്ടിക്കാതിരുന്നാലോ?

പാതിരി:—ഇതൊക്കെ നിന്റെ ഭാര്യയുടെ ഒരു മായക്കളി മാത്രമാണ്. കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ എല്ലാവരിന്നും വഴിപ്പെടുകയുള്ളൂ. അല്ലാ അവൾ ഒരു വിധവയാണെന്നുണ്ടോ?

ഭാവിദ്:—അല്ല. സാരയ്ക്കു! ആതിനെ തൊടാത്തവളാണ്.

പാതിരി:—എന്നാൽ ഡെൽറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുക. പ്രണയവും ക്ഷമയും മുദ്രതപവും കാണിച്ചാൽ അല്പകാലത്തിനു ഉള്ളിൽ പെണ്ണുങ്ങൾ വശമാകാതിരിക്കില്ല. നിങ്ങൾ ആ നിയമം അടങ്ങിയ വേദപുസ്തകം ഒന്നു വാങ്ങിക്കൊൾക. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഉപദ്രവങ്ങൾക്കെ തീരം എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അങ്ങിനെയാകട്ടെ. സലാം.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം.

(എഡോൾഫിയുടെ മടക്കം.)

അച്ഛൻ മരിച്ചതോടുകൂടി എഡോൾഫിക്ക ഭ്രമിയിൽ ആരും ഒരു സഖി ഇല്ലാതായി ആ വലിയ നഷ്ടത്തെപ്പറ്റി അയാൾക്കു പിടിപെട്ട സങ്കടം കേവലം അമേയമായിരുന്നു. അച്ഛനെ വേണ്ടും പ്രകാരം ശുശ്രൂഷിച്ചാനും, മരണംവരെ അടുത്തുതന്നെ നിലകൊണ്ടു ഇടവന്നാത് മാത്രമെ അയാൾക്കു കറെ ആശ്വാസത്തിന്നു ഘേതുവായുള്ളു. രണ്ടു മാസത്തോളം എഡോൾഫി തന്റെ അച്ഛനെ വേണ്ടുംവണ്ണം നോക്കി. ഇപ്പഴാകട്ടെ അയാൾ ഭ്രമിയിൽ ഏകനായി ഏകാന്തവ്യസനത്തോടുകൂടിയവനുമായി.

ജനീയിൽ നിന്നു യാതൊരു വിവരവും അയാൾക്കു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതിൽ അയാൾക്കു കറെ അതൃപ്തിതോന്നാതിരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്റെ യുജീനിന്റെ സ്ഥിതിയൊക്കെ പണ്ടെത്തപ്പോലെ തന്നെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെ നിലനിന്നു പോരുന്നുണ്ടാകും

എന്നു അയാൾ ഉഴുതിച്ചു. ഏതായാലും അച്ഛന്റെ ശവസംസ്കാരം ചെയ്തതിൽ പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്നു ലൗകികമായും മാനസികമായും ഉള്ള ചില കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടി വന്നു. അച്ഛന്റെ കടധനങ്ങളുടെ കണക്കെടുത്തു, പിരിയേണ്ടതു വിരിച്ചും കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുത്തും തീർത്തു അയാൾ കോഴിക്കോട്ടിൽ പുതിയറയിൽ ഉള്ള തന്റെ ലൈനിൽ മടങ്ങി എത്തി.

ഉപദേശിയാരുടെ വീട്ടിൽ ഒരു ലക്ഷ്മിതപം കുറഞ്ഞപ്പോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. യൂജീൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നതിന്നു യാതൊരു അടയാളവും അയാൾ കണ്ടില്ല. ആ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തേ നിരത്തിന്മേൽ അയാൾ രാവു പകലും കാത്തുനിന്നു. യൂജീനെയോ ജനിയെയോ ഒരു നോക്കു കാണും എന്നു അയാളുടെ ആശ നിഷ്പലമായതേ ഉള്ളൂ.

ഒരിക്കൽ ചെട്ടെന്നു നോക്കുമ്പോൾ അയാൾ മോശയെ കണ്ടു. അയാൾ വീട്ടിന്റെ ഉൾഭാഗത്തിൽ നിന്നു വെള്ളം കോരുകയായിരുന്നു. മോശയും തൽസമയത്ത് തന്നെ മുഖം പൊക്കിയപ്പോൾ എഡ്വോൾഫിയെ കണ്ടു. മോശ:—സലാം സാരെ. നിങ്ങൾ പുതിയറ വിട്ടുപോയിട്ടു വളരെ നാളായല്ലോ.

എഡ്വോൾഫി:—മോശെ! എനിക്കു എന്റെ അച്ഛനേയും വിട്ടു പോരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അവർ കുറെനാൾ മുമ്പെ മരിച്ചുപോയി.

മോശ:—സാരെ ഞാൻ വളരെ ധ്വസനിക്കുന്നു.

എഡോൾഫി:—നിങ്ങൾക്കു സുഖംതന്നെയോ? വിശേഷ
വർത്തമാനങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടോ? ഉപദേശിയാർക്കും
മറ്റും സുഖം തന്നെയല്ലേ?

മോശ:—ഏനീക്കു സുഖക്കേടൊന്നുമില്ല. വർത്തമാനം വള
രെയൊന്നുമില്ല. ഉപദേശിയാരും ഭാര്യയും പണ്ടേ
പോലെതന്നെയിരിക്കുന്നു. യൂജീനിയുടെ കാര്യമാ
ണെങ്കിൽ—അവൾക്കും സുഖംതന്നെ ആയിരിക്കും.

എഡോൾഫി:—എന്താണ് ഒരു സംശയംപോലെ പറ
യുന്നത്?

മോശ:—അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു
തന്നെ—എന്താണ് എഡോൾഫി — നിങ്ങൾക്കു
പെട്ടെന്നു വല്ല ദണ്ഡവും പിടിച്ചുപോയോ. നിങ്ങളു
ടെ മുഖം കടലാസ്സുപോലെ വെളുത്തുപോയല്ലോ.

എഡോൾഫി:—യൂജീനിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു എ
ന്നോ? ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

മോശ:—ഉണ്ടായ കാര്യം എങ്ങിനെ ഇല്ലാതാകും. അവളു
ടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ആറാഴ്ചയായി. ഈ പ
ള്ളിയിൽ വെച്ചായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ചെറുപ്പക്കാരൊ
ന്നും നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിനു വേണ്ടുന്ന രക്ഷ ചെ
യുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾ മലമ്പനി
പിടിച്ചുപോലെ വിറക്കുന്നു. പനിയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ
തണുപ്പിൽ നടക്കരുത്.

എഡോൾഫി:—അവളുടെ ഭർത്താവാരാണ് ?

മോശ:—ആ കറുത്തു തടിച്ച വക്കൻ, ഓവീദ്. അയാളുടെ
മുഖം കണ്ടാൽ തുപ്പാൻ തോന്നും. നിങ്ങൾ അയാ
ളെ അറിയാനിട ഉണ്ട്. നല്ല നേരംപോക്കായ

വിവാഹമായിരുന്നു. അന്ന് അയാളുടെ വേഷവും കോലവും കണ്ടിട്ട് ചിരിക്കാത്തവർ ആരുമില്ലായിരുന്നു.

എഡ്വോക്കേറ്റ്:—ജനിയുടെ വിവരമെന്ത്? അവൾ എവിടെ?

മോശ:—അവൾ ഇപ്പോൾ ദാവീദിന്റെ വീട്ടിലാണ്

എഡ്വോക്കേറ്റ്:—ദാവീദിന്റെ ഭാര്യയുടെ കൂടെ എന്നു പറയൂ. ശരി.

അന്നു രാത്രി എഡ്വോക്കേറ്റ് എവിടെക്കെ നടന്നു അയാൾക്കുതന്നെ പറയാൻ സാധിക്കുകയല്ല. അയാൾ നടന്നു—പിന്നെയും നടന്നു—പിന്നെയും നടന്നു. ഒടുക്കമില്ലാത്ത നടത്തം. “അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. അതെ കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ വാശത്തങ്ങൾക്കും ശപഥങ്ങൾക്കും ഒന്നും വിലയില്ലാതായി. അവൾ അവളുടെ സത്യവും ലംഘിച്ചു ദാവീദിനെ വിവാഹം കഴിച്ചു”. എന്നൊക്കെ തന്നോടതന്നെ പലപ്രാവശ്യം ഉരുവിട്ടു. അവൾക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നതിൽ പ്രാണസങ്കടമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന ഒരു വിവാഹം അയാളുടെ മണ്ടയിൽ കടന്നതേ ഇല്ല. അവനിൽ സ്ഥിരപ്രജ്ഞയായിട്ടു, മറ്റു യാതൊരാളുടെയും പ്രണയത്തിന്നു അടിമപ്പെട്ടു കൊടുക്കാതെ, എഡ്വോക്കേറ്റ് വേണ്ടി മാത്രം അവൾ എല്ലാ ദിവസവും പോരാടിക്കഴിക്കുന്നുണ്ടെന്ന ഒരു ഉഗ്രവും ശങ്കയും കൂടി അയാൾക്ക് ഉണ്ടായില്ല. പ്രണയപുരുഷന്മാർ സ്വാർത്ഥതല്ലാത്തവരാണ്.

അയാൾ പാലത്തിന്റെ അടുക്കെ പുഴവക്കത്തെത്തി. പുഴയിൽ ധാരാളം വെള്ളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷീണംകൊ

ണ്ടു നിവൃത്തിയില്ലാതെ അയാൾ പുഴക്കരയിൽ ഒരേടത്തിരുന്നു. എന്നാൽ കുറെ ദൂരെ രണ്ട് കമനീകമനന്മാർ അന്വേഷിച്ചു ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് സമയം പോകുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു. ഏഡോൾഫി പെട്ടെന്നു അവിടുന്ന് എഴുന്നേറ്റു കുറെ അകലെ പോയി. അവരുടെ ആനന്ദം കണ്ടിട്ടു അയാൾക്കു ചൊറുത്തുകൂടാതായി. അയാളുടെ വിചാരം വ്യസനമയവും അന്ധകാരമവുമായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവ് ഭൂമിയും വിട്ടു വളരെ അകന്നു നില്ക്കുമാറു പോലെ തോന്നി. തണുത്തു നിശ്ചലമായ ആ വെള്ളത്തിനടിയിൽ തന്റെ ഒന്നിന്നും കൊള്ളാത്ത ശരീരം ആഴ്ന്നു നീങ്ങുന്നതു് എന്തു ചെയ്യണമെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി. എല്ലാറ്റിന്നും ഒരുങ്ങിയപ്പോലെ “എനിക്കു ഈ ഭൂമിയിൽ ഇനി എന്തു ചെയ്യാനാണുള്ളതു്. അവളാണെങ്കിൽ അന്വേഷണമായിക്കഴിഞ്ഞു. എനിക്കു അവളെ ഇനി ഒരിക്കലും കിട്ടാനുമിടയില്ല. എന്റെ അർപ്പണം മരിച്ചു. എന്നെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ ഭൂമിയിൽ ഒരാളും ഇല്ലാതായി” എന്നു കുറെ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ തന്റെ സമീപത്തിൽനിന്നു ഒരു മുഴുവായ വാക്ക് ഇങ്ങനെ കേട്ടു. “എന്നാലുംകൂടി നിങ്ങൾ ധൈര്യപ്പെടേണം. നിങ്ങൾക്കു പ്രായമധികമായിട്ടില്ല. ആശയം ചിന്താശാസവും ഇത്രക്കുറവു വെടിഞ്ഞു കളയുന്നതു ഭീരുക്കളുടെ ലക്ഷണമാണു്”പോലും. അങ്ങനെയല്ലെ ചാർലി! നിങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്താണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും അതിന്നു നിങ്ങളെ സമ്മതിക്കുകയില്ല. സാരേ! നിങ്ങൾ വെള്ളത്തിൽ ചാടി മരിക്കാൻ പുറപ്പെടുകയായിരുന്നു”.

എഡ്വോക്കേറ്റ്:— (വ്യവസ്ഥകളോടെ) അതും പരമാർത്ഥമാണ്.

അപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ വന്ന് എഡ്വോക്കേറ്റിനെ കൈ പിടിച്ചു മുദ്രവായി ഒന്നു അമർത്തു ഇങ്ങനെ ദയാപൂർവ്വം പറഞ്ഞു “സാരോ! എന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഭീരുവെപ്പോലെ ആശ്വാസം സകലം വെടിഞ്ഞുകളയരുത് നിങ്ങൾക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ജാസ്സി നേരിട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാലും എപ്പോഴെങ്കിലും അതിൽനിന്നു ഒഴിവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം എത്തിപ്പെടാതിരിക്കില്ല. ഒരു സമയം നിങ്ങളുടെ ഈ സങ്കടങ്ങൾക്കു കാരണം പണമില്ലായ്മ ആണെങ്കിൽ നിങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ആകർഷകപോലെ ശ്രമിക്കാം. നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ഞങ്ങളെ സമ്മതിക്കണം. ഞങ്ങളും അറിച്ച് ടുകൾ അനുഭവിച്ചുവരാണ്.”

എഡ്വോക്കേറ്റ്:—പണമില്ലായ്മയല്ല പ്രധാന കാരണം. ആരുമോരു സഹായമില്ലാത്തതാണ്.

ചാർലിയുടെ ഭാര്യ:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ സഹായിച്ചുകൊള്ളാം. ഞങ്ങളെ നിങ്ങൾക്കു സഖികളായി എണ്ണം. അല്ലെ ചാർലി! എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ആരുമില്ലെന്നു കറവ് തീൻപോകും.

തന്നോടു സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളെ എഡ്വോക്കേറ്റിനെ നല്ലവണ്ണം നോക്കി താൻ കുറെ മുഖം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു പോന്ന കമനീകമനന്മാരായിരുന്നു അവർ. കാര്യങ്ങൾ ഒരു ക്രമപണിക്കാരനെപ്പോലെ തോന്നി. അവന്റെ ഭാര്യയോ പതിനെട്ടു വയസ്സ് മതിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയും ആയിരുന്നു. അവരുടെ അപരിചിതമായ മനസ്സിലും ഭയവും കണ്ടപ്പോൾ എഡ്വോക്കേറ്റിയുടെ ഭരണാധികാരികളോ

ക്കെ നശിച്ചു. പശ്ചാത്താപം നിമിത്തം അയാളുടെ കണ്ണിൽനിന്നു വെള്ളം ചൊരിഞ്ഞു.

ചാർലി: —ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരൂ. ഇന്നു രാത്രി നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്കു തന്നിച്ചു വിടാൻ പാടില്ല. വരൂ! നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ പുലർത്തിക്കൊള്ളാം. ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് വളരെ സന്തോഷമാണ്.

എഡ്വാർഡിനെ അവർ മദ്ധ്യത്തിലാക്കി അവരുടെ വീട്ടിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എഡ്വാർഡിയുടെ പുതിയ ചങ്ങാതിമാർ അവരുടെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി എന്താണ്ട്, ചിലതൊക്കെ സംസാരിച്ചു. അവർ വളരെ സാധുക്കളാണ് എന്നാലും അവരുടെ ആനന്ദത്തിന്നു ഒട്ടും കുറവില്ലായിരുന്നു. ചാർലി ഒരു കൊത്തു പണിക്കാരനായിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യ ഇടയുള്ളപ്പോഴൊക്കെ തന്നെപ്പണിയും ചെയ്യും. “ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് അഞ്ചു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഞങ്ങളുടെ അന്യോന്യപ്രണയത്തിന്നു ഇതുവരെ ഒരു മാത്രമൊ കുറവൊ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾക്കു പാടുള്ളേടത്തോളം ഒന്നിച്ചിരുന്നു കഴിക്കാനാണ് ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ടു ജീവിതകാലത്തുണ്ടാവുന്നതും നേരിടുന്നതും ആയ കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾക്കൊന്നിടാനും ഞങ്ങൾ കഴങ്ങുകയോ കല്പിക്കുകയോ ചെയ്യുവോകാറില്ല” എന്നു ചാർലി തുടർന്നു പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡി:—നിങ്ങൾ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടുന്ന കൂട്ടർ തന്നെയാണ്.

അവർ ചാർലിയും ഭാര്യയും താമസിക്കുന്ന ഭിത്തിൽ എത്തി. അവർ താമസിക്കുന്നത് ഒരു വീട്ടിന്റെ രണ്ടാംതട്ടിൽ (മീതെ) ആയിരുന്നു. മുറികളൊക്കെ വളരെ

ചെറുതായിരുന്നു. വീട്ടുസാമാനങ്ങളും വളരെ കുറവായിരുന്നു. ചാർലി അടുപ്പിപ്പിന്നു തീപിടിപ്പിപ്പാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. ഭാര്യ ഒരു ചില്ലറ തീൻപണ്ടങ്ങളും ഒരുക്കി. എഡ്വാർഡി ചുരുക്കത്തിൽ തന്റെ ജീവചരിത്രത്തെയും ആശാഭംഗത്തെയും ഇല്ലാഭംഗത്തെയും പററി പറഞ്ഞു. നവീനദമ്പതിമാർ എഡ്വാർഡിയുടെ ചരിത്രം വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു. ചരിത്രം അവസാനിച്ചപ്പോൾ ചാർലി യുജീനിയെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞത് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു:—

“അവളെ മറന്നുകളയൂ. അമ്മാതിരിയുള്ള യുവതി മനസ്സിന്നു ദാർശ്വമില്ലാത്തവളാണ്. അവളെ ഓർമ്മിക്കത്തക്ക യോഗ്യത അവൾക്കു തീരെ ഇല്ല.

ലൂയിസ്:—(ചാർലിയുടെ ഭാര്യ) ഇനി അവളെ മറക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അവളെയും വിചാരിച്ചു മരിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. അവൾ അതുകൊണ്ടും ഇല്ല. ഇനി നിങ്ങൾക്കു ഉറങ്ങാൻ ഞങ്ങൾ വിരിച്ചുവെക്കാം.

എഡ്വാർഡി:—എനിക്കു വേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടാകരുത്.

ലൂയിസ്:—ഞങ്ങൾക്കു അതൊക്കെ സന്തോഷമാണ്. എല്ലാം ക്ഷണത്തിലാക്കാം.

ലൂയിസ് എഡ്വാർഡിക്ക് കിടപ്പാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ചെയ്തു കൊടുത്തു അവരുടെ പുമുഖത്തായിരുന്നു എഡ്വാർഡിക്ക് വിരിച്ചുകൊടുത്തത്. അവൻ കിടന്നുറങ്ങാൻ പോകുമ്പോൾ തന്നോടു ഇത്രയൊക്കെ ദയവ് കാണിച്ച ദമ്പതിമാരെ വിചാരിച്ചു. അതുകളുടെ കണ്ണിൽ കൃതജ്ഞതാനുചകമായി വെള്ളം നിറഞ്ഞു അവർ ഇരുവരും

ടേയും സന്തോഷവും ഉള്ളതുകൊണ്ടുള്ള തൃപ്തിയും മറ്റും വിചാരിച്ചിട്ട് എഡ്വോൾഫിക്ക് ആശ്ചര്യംകൊണ്ട് കരേ നേരത്തോളം ഉറക്കം വന്നില്ല.

പിറ്റേന്നു എഡ്വോൾഫിക്ക് അവരോട് യാത്ര പറയേണ്ടുന്ന ഘട്ടമായി.

എഡ്വോൾഫി:—ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകുകയാണെങ്കിലും നിങ്ങളെ കൂടക്കൂടെ ഞാൻ വന്നു കാണാതിരിക്കില്ല. എനിക്കു ലോകത്തിൽ വല്ല ചങ്ങാതിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ നിങ്ങൾ ഇരുവർ മാത്രമാണ്. നിങ്ങളുടെ സുഖാവസ്ഥ കാണുമ്പോൾ എനിക്കും ജീവിച്ചിരിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും ദൈവവിശ്വാസവും വളരെ വളർക്കുന്നു.

ചാർലി:—നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുവായിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കെന്നാണ് ഞങ്ങളെ വന്നു കണ്ടുകൂടാത്തത്—ആദ്യം തല്ലുകാലം നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശമെന്താണ്? കയ്യിൽ പണമുണ്ടോ? എന്തു കാര്യത്തിനും തുടക്കത്തിൽ അതു കൂടാതെ സാധിക്കയില്ലല്ലോ.

എഡ്വോൾഫി:—അച്ഛന്റെ വക അല്പം എന്റെ വശം ഇരിപ്പുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി കിട്ടുന്നവരെ എനിക്കു അതുകൊണ്ട് കഴിയാം. ഒരു ചെറിയ മുറി വാടകക്കെടുക്കാം.

ചാർലി:—കഴിയുമെങ്കിൽ അത് ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിന്റെ അടുക്കത്തേന്നേയാകട്ടേ.

ലൂയിസ്:—(ചിരിച്ചിട്ട്) അസംബന്ധം പറയേണ്ട. യൂജീനിന്റെ വീട്ടിനടുത്തായിരിക്കും അയാൾ വാങ്ങാനിടയുള്ള വീട്.

എഡ്വാർഡിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഉദ്ദേശം ലൈനിൽ തന്നെ ചെന്നു, അതൊഴിഞ്ഞുനിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പണ്ടേപോലെ അതിൽ തന്നെ താമസിക്കാമെന്നായിരുന്നു. ഇനി അവിടെ പോകേണമെങ്കിലൊ അതിന്റെ തൊട്ടുമുറിയിൽ സീലി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അരുത്. വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സീലി ക്കൊ ദിവസംമുമ്പെ ഒഴിഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. വീട്ടിന്റെ ഉടമകൾക്കു അവന്നു് പണ്ടേത്ത മുറികൾ കൊടുക്കുന്നതിന്നും വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എഡ്വാർഡി:—(വിചാരം) ഇനി എനിക്കു യുജീനിയെ മറന്നു കളവാൻ ശ്രമിക്കണം. എന്നാലുംകൂടി അവളെ ഒന്നുകൂടി കാണാൻ എനിക്കു അത്യന്തം ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കിപ്പോൾ അവളെ ഗണ്യമില്ലെന്നു കാണിക്കണം. എനിക്കു അവളോടുള്ള പുച്ഛവും അഗണ്യസ്ഥിതിയും ഒന്നു് അവളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണം. ഞാൻ മിസ്റ്റർ ദാവീദിനെ ഒന്നു ചെന്നു കാണട്ടെ. ഉടനെതന്നെ പോയ്ക്കളയാം. ഞങ്ങൾക്കു അന്യോന്യം വിരോധമില്ലല്ലോ.

അങ്ങട്ടു് ചെന്നപ്പോൾ മിസ്റ്റർ ദാവീടു് അയാളുടെ ആപ്പീസ് മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാതിരി സാസ്തു് കൊടുത്ത നിയമ പുസ്തകത്തിലെ ചില വകുപ്പുകൾ മറിച്ചും തിരിച്ചും നോക്കുകയായിരുന്നു. പല ചരക്കു് കച്ചവടക്കാരന്നു നിയമപുസ്തകം കിട്ടുന്നത് കുറയ്ക്കുന്നതു് ആമയെ കിട്ടുമ്പോലെല്ലേ! എന്നാലുംകൂടി വേലക്കാരൻ വന്നു എഡ്വാർഡിയുടെ പേർ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ അവിടുണൊഴുനോറു.

ദാവിദ്:—എനിക്കു നിങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മയുണ്ട്.
സാര! നിങ്ങളും അന്നത്തെ വിനോദയാത്രയിൽ
ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ! പുതുപ്പാടിയിൽ ?

എഡ്വാർഡ്:—സാരേ! നിങ്ങളെ ഞാനും മറന്നിട്ടില്ല.
നിങ്ങളെപ്പറ്റി എപ്പോഴും വിചാരിക്കാറുണ്ട്.

ദാവിദ്:—അത് നിങ്ങളുടെ വിനയം കുറിക്കുന്നു.

എഡ്വാർഡ്:—നിങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു എന്ന്
കേട്ടു. ഞാൻ ഇതിലെ പോകുമ്പോൾ, നിങ്ങളെ
വന്നു കണ്ടു “നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തിൽ ഞാനും
സന്തോഷിക്കുന്നു” എന്ന് പറയാൻ ഒന്നു കേറിയ
താണ്.

ദാവിദ്:—അതു വളരെ നന്നായി. നിങ്ങൾക്കു എന്റെ
ഭാഗ്യത്തെ പരിചയമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഉപദേശി
ശിയാരുടെ മകൾ യൂജീനിയെ ഓർമ്മയില്ലേ! അന്നു
വിനോദയാത്രയിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ചാടിക്കളിക്കു
ന്നതു കണ്ടതുപോലെ തോന്നുന്നു. നിങ്ങളെ രണ്ടാളെ
യുമല്ലെ അന്നു കാട്ടിൽപെട്ടിട്ട് കാണാതായോയത്.

എഡ്വാർഡ്:—അതേ. എനിക്കു ഓർമ്മയുണ്ട്.

ദാവിദ്:—എന്റെ ഭാഗ്യം അതിസുന്ദരിയാണ്. നിങ്ങൾ
കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. വളരെ ശീലഗുണമുള്ള ആളാണ്.
ഞാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൾക്കു ജീവനാണ്
മരണമുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയില്ല.

എഡ്വാർഡ്:—ഓ. അങ്ങനെയൊ ?

ദാവിദ്:—നിങ്ങൾക്കു അവളെ ഒന്നു കാണണമേ! തീർച്ചയാ
യിട്ടു. മന്ദാരം വിവാഹത്തിനു നിങ്ങളെ ക്ഷണി
ക്കാഞ്ഞതെന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ അന്നുതന്നെ

അതിശയിച്ചിരുന്നു വരൂ! നമുക്കു മുകളിൽ പോകാം.

എഡ്വാർഡി ഒന്നു പരഞ്ഞി. യൂജീനിയെ കാണാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എന്തൊ ഒരു വക ഭയവും അയാൾക്കുണ്ടായി. അങ്ങിനെ നില്ക്കുമ്പോൾ മിസ്റ്റർ ഓവീദ് അയാളെ കയ്യും പിടിച്ചു വലിച്ചു മുകളിൽ കേറിപ്പോന്നു.

യൂജീൻ അവളുടെ മുറിയിൽ തനിച്ചായിരുന്നു. ജനീ തെല്ല് മുഖെ ചോടെ പോയിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. യൂജീൻ പതിവുപോലെ ഇന്നുകയായിരുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവ് മുകളിൽ വരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ തന്റെ കച്ചവടം വക പരിചയക്കാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതായിരിക്കും എന്നു അവൾക്കു തോന്നി. കാൽപെരുമാറ്റം അടുത്തെത്തി. അവളുടെ മുറിയുടെ വാതിലും തുറന്നു അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒന്നാമത് മുറിയിൽ കടന്നു.

ഓവീദ്:—എനിക്കു ഇന്നു വളരെ സന്തോഷമായി. നിന്നെക്കു പണ്ടേ പരിചയമുള്ള ഒരാളെ ഞാൻ ഇതാ ഇന്നു:—

യൂജീൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയും എഡ്വാർഡിയെ കാണുകയും ഒന്നായ് കഴിഞ്ഞു. റൂദയം പെട്ടിപ്പോകും പ്രകാരം അവൾ ഉച്ചത്തിൽ ഒന്നു നിലവിളിച്ചു, മരം മുറിഞ്ഞു വീഴുംപോലെ കസേലമേൽ നിന്ന് ബോധമില്ലാതെ ഉരുണ്ടു മറിഞ്ഞു നിലത്തു വീണു.

അവളുടെ പണ്ടേതേത സുഖക്കേടായിരിക്കണം എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയ ഓവീദ് കോപംകൊണ്ടു നിലത്ത് അഞ്ചാറു തവണ ചവിട്ടി.

ഓവീദ്:—എന്ത് പിന്നെയും ഒരു ബാധയുടെ പുറപ്പാടോ! എന്റെ ഭാർയ്ക്കു ഇത്ര നാട്ടും ഒരു നേരം പോക്കായി

ത്തിന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മണപ്പിടേണ്ടെന്ന മരണകൊണ്ടു വരാം. സാരേ! ഇവളുടെ അടുക്കത്തന്നെ നില്ക്കണം.

ദാവിദ് മുറിയിൽനിന്നു പോയപ്പോൾ സഹിച്ചുകൂടാത്ത പ്രണയത്തോടെ എഡോൾഫി അവളുടെ അടുക്കെ മുട്ടുകുത്തി “അയ്യോ! ഞാൻ എന്തൊരു വകനാണ്. ഇങ്ങിനെയായാൽ അവൾ മരിച്ചുപോകയില്ലായിരുന്നോ? യൂജീൻ! എന്റെ ജീവേ! എന്തൊക്കെ മിണ്ടൂ. നിന്റെ സ്വന്തം എഡോൾഫിയാണ് ഞാൻ. ഒന്ന് മിണ്ടൂ. നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും പറയൂ” എന്നു ഞരങ്ങുംപോലെ പറഞ്ഞു.

ബലപ്പെട്ട മടങ്ങിവന്നിരുന്ന ദാവിദിന്നു എഡോൾഫി ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതൊക്കെ വ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. എഡോൾഫി അദ്ദേഹത്തെ കാണാഞ്ഞിട്ടൊ എന്തൊ പിന്നെയും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—“നിങ്ങളു ഇപ്പോഴും എന്നോടു പ്രണയമുണ്ടെന്നു പറയൂ യൂജീൻ”. ദാവിദ്:—(കോപത്തോടെ) നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്ത് പിടിച്ചു പോയാ സാരേ! എന്റെ ഭാര്യയോടു നിങ്ങൾക്കു എന്തു വിചാരിച്ചിട്ട് ഇപ്രകാരം പറവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു.

എഡോൾഫി:—ഈ സ്ഥിതിയിൽ അവളെ കണ്ടിട്ടുകൂടി നിങ്ങൾക്കു എന്തിനാണ് അവളെപ്പറ്റി പുച്ഛിച്ചു സംസാരിച്ചത്. (കണ്ണിൽനിന്നു തീപ്പറച്ചിപ്പിടുംകൊണ്ടു) ഭാര്യക്കു ഇതൊക്കെ ഒരു നേരംപോക്കായിരിക്കുന്നു. എന്നല്ലേ! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്, ദേയില്ലാത്ത കഴുതേ!

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ഭേദിച്ചും സഹിക്കവയാതായി, എഡ്വാർഡി ദാവീദിന്റെ നേരെ നരിയെപ്പോലെ ചാടി അയാളുടെ വേളുപിടിച്ചു അയാളെ ചുമരോടമർത്തു. “ഓടി വരിൻ. ഓടിവരിൻ. എന്നെ ഇതാ കൊല്ലുന്നേ” എന്ന് ദാവീദ് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. അപ്പോൾ ജനി അവിടെ ഓടി എത്തി എഡ്വാർഡിയുടെ കൈ പിടിച്ചു വലിച്ചു.

ജനി:—എന്താണിതു എഡ്വാർഡി ചെറിയമ്മയുടേയും ഞങ്ങളുടേയും തലയിൽ നിങ്ങൾ ആപത്ത് വലിച്ചിട്ടുനോ? ചെറിയമ്മയെ വിചാരിച്ചുകിലും ഇവിടുന്നു ഷണും പോകരുതൊ? ഇങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നിട്ട് നിങ്ങൾക്കു ഏന്ത് നന്മയാണ് കിട്ടാൻ പോകുന്നത്?

താൻ ചെയ്ത അബദ്ധങ്ങളൊക്കെ വിചാരിച്ചിട്ട് എഡ്വാർഡിക്കു നാട് തിരിയാതായി. ജനി അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു മെല്ലെ ചോടെ ഇറക്കി. എഡ്വാർഡി ഒരു മദ്യപാനിയെപ്പോലെ നീരത്തിന്മേൽ ഇറങ്ങി. ഭ്രാന്തൻ നോട്ടവും അവലംബിച്ചു വഴിപോക്കരെ ഭയപ്പെടുത്തിയും കൊണ്ടു അയാൾ എങ്ങെന്നല്ലാതെ നടന്നു.

ദാവീദാകട്ടെ കിതച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കസേലമേൽ ചാഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിട്ടു ജനിയോടു “നീ കേട്ടില്ലെ! ജനി ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ. അവൻ എന്റെ ഭാഗ്യത്തെ പ്രിയേ എന്നു വിളിച്ചു. എന്നിട്ടും ചോരാഞ്ഞിട്ടു അവൾക്കു അവനോടു പ്രിയം ഇപ്പോഴും കൂടി ഉണ്ടെന്നു പറവാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു” എന്നു പറഞ്ഞു.

ജനി:—അയാൾക്കു ഭോന്തായിരിക്കണം. അയാൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ ഭോന്തന്മാർ പറയാറുള്ള തോന്നിവാസങ്ങളാണ് മുപ്പര! അതൊക്കെ കണക്കുവെക്കാൻ പാടുണ്ടോ ?

ദാവീദ്:—ഞാനും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. വിചാരിച്ചത് എന്റെ സാധു ഭാര്യക്കു എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു.

ജനി:—ചെറിയമ്മക്കു കഠിനമായ സുഖക്കേടാണ്. ഇതു പ്രാവശ്യം നമുക്കു ഡോക്ടറെ വിളിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു.

ജനി പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നു. യൂജീനിനു പനി കലശലായിരിക്കുകൊണ്ടു, അവൾ കിടക്കയിൽ തന്നെ കിടക്കേണ്ടിവന്നു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ അവൾക്കു സന്നിഹേദം. പതിനഞ്ചു ദിവസത്തോളം അവൾ അത്യാസന്നനിലയിൽ കിടന്നു.

ജനി രാവ് പകൽ അവൾക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു. തന്റെ ഭാര്യയുടെ സുഖക്കേട് നിമിത്തം യഥാർത്ഥത്തിൽ സങ്കടപ്പെട്ടിരുന്ന ദാവീദ്, അവളുടെ സുഖത്തിനും സൗകര്യത്തിനും ശുശ്രൂഷക്കും വേണ്ടുന്ന സകല മാതിരി ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവെച്ചു. മന്ദാരവും കൂടി മകൾ കിടന്നിരുന്ന കിടക്കയുടെ ഓരത്ത് വന്നിരുന്നു കരഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഡോക്ടർ ഒരു ദിവസം യൂജീനിന്റെ അപായസ്ഥിതിവിട്ടൊഴിഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ കോലത്തിലെത്താൻ ദിവസം കുറെ പിടിക്കുമെന്നും, ശുശ്രൂഷ ഏതായാ കൃഷ്ണിശമായി നടത്തേണ്ടതാണെന്നും കൂടിപ്പറഞ്ഞു. ദാവീദ് കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ സുഖമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നി

ല്ല. പോരാഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു നേരിട്ട ന്യൂനമിതിയും ദ്രോഹത്തിന്നും സീമയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാര്യയെ ശ്രദ്ധിച്ചിപ്പാൻ മതിയായവർ അടുത്തുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടു അദ്ദേഹം കച്ചവടാവശ്യമായി കൊച്ചിയിലേക്കും പോയി.

എഡ്വാർഡിന്റെ ഇട്രിയങ്ങൾ ക്രമേണ നേർക്കുവന്നു. അയാൾക്കു വെറുപ്പ് വല്ലാതെ പിടിച്ചെടുത്ത് രണ്ടാമതും ആത്മഹത്യചിന്തകൾക്കുമാർന്നു തോന്നി. അന്നുതന്നെ അയാൾ ആശ്വാസം വല്ലതും കിട്ടുമോ എന്നറിവാൻവേണ്ടി അയാളുടെ പുതിയ ചങ്ങാതികളായ ചാർലിയുടെയും ലൂയിസുയുടെയും അടുക്കെ പോയി ഉണ്ടായ വിവരങ്ങളെക്കുറിച്ച് പാഞ്ഞു അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ലൂയിസ് അയാളോടു പറഞ്ഞത്, ജനി അയാളോടു പാഞ്ഞ പ്രകാരമായിരുന്നു.

ലൂയിസ്:—യുജീനിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു മേലാൽ നിങ്ങൾ അവളെ കാണാതിരിക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം. എന്നാൽ അവിവേകത്തിന്നൊന്നും ഇടവരില്ല.

ചാർലി:—ഒരു വിവാഹം കഴിഞ്ഞ പെണ്ണിന്റെ ജീവിതം വ്യസനപരമാക്കിട്ട് പ്രയാജനമെന്താണ്? ഈ മാതിരി ചാ.പല്യം കാണിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു അഭിമാനകരമല്ലേ? ഭാര്യയായിട്ടു ഒരുവളെ വേണമെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ വേറേയും പെണ്ണുങ്ങൾ കിട്ടില്ലാണ്ടല്ലോ.

എഡ്വാർഡി:—അതെങ്ങനെ ശരിയായിരിക്കും. എന്നാലും കൂടി അവളുടെ സുഖംകണ്ട് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നറിവാൻ എനിക്ക് വളരെ ജിജ്ഞാസ ഉണ്ട്.

ലൂയിസ്:—(ദയയോടെ) അത് വേണ്ടത് തന്നെയാണ്.

ആ വിവരം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരാം.
 എഡ്വാർഡി:—നിങ്ങൾക്കു അതിനു കഴിയുമൊ ?

ലൂയിസ്:—അതെ. എളുപ്പത്തിൽ. ഉപദേശിനാരുടെ അടുത്തു പാർന്നു കിട്ടിയൊരു മാതിരി ഞാൻ അടുത്ത പരിചയമുണ്ട്. അയാൾക്കു നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാനും ബാക്കിയുള്ളവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനും വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. എനിക്കറിയാതെത്തന്നെ അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞുതരും.

എഡ്വാർഡി:—അത് വലിയ ഉപകാരമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞിട്ടു, ദീപ്തശ്യാസവും ഇട്ടു ലൂയിസ് തന്റെ വീട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തി. യൂജീൻ അപായസ്ഥിതിയിലാണ് കിടക്കുന്നത് എന്ന വിവരം മാത്രം ലൂയിസ്, എഡ്വാർഡിയോടു പറഞ്ഞില്ല. എഡ്വാർഡിയുടെ തലക്കാലത്തെ സ്ഥിതി, ആ മാതിരി വിവരം സഹിക്കാത്ത ശക്തിയുള്ളതല്ലെന്നു തോന്നിയിട്ടാണ് ലൂയിസ് ആ കാര്യം മറച്ചുവെച്ചത്.

ലൂയിസ്:—യൂജീനിനു അസാരം ആശ്യാസമുണ്ട്. ഞാൻ അവർക്കെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്നു കൂടാതെ ചെന്നു അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യാം. നിങ്ങൾ ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നാൽ മതി. യൂജീനിനു ചെറുപ്പവും ദേഹബലവും ഉണ്ട്. അത്കൊണ്ട് അവർക്കു ക്ഷണം സുഖം കിട്ടും.

പത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായം.

(ഭാഗ്യത്തിന്റെ തിരിവ്.)

യുജീനിനു ക്രമേണ ശക്തിയും പുഷ്ടിയും കൂടി വന്നു. പ്യൂരിസ് പഠനപ്രകാരം തന്നെ അവളുടെ സുഖക്ഷേമം ഭേദമായി. ജനി എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അവളുടെ ചെറിയമ്മയുടെ മുഖത്ത് ഒരു മന്ദമാസം സ്തുരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ദാവിദിന്റെ അഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അവളുടെ ഭയത്തിനും ദ്രോഹത്തിനും അസാരം ശാന്തി വന്നെങ്കിലും കൂടി യുജീനിനെ പണ്ടെത്ത പ്രസന്നതയോടുകൂടെ കാണുവാൻ ജനിക്ക് തരമുണ്ടായില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ചെറിയമ്മയുടെ വ്യസനം ജാസ്സിയായതേ ഉള്ളൂ.

ജനി:—(വിചാരം) അവരുടെ പ്രണയം നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം അവർക്കു സങ്കടത്തിനെ അവകാശമുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ആ പ്രണയം നശിച്ചിടുന്നതാണ് നല്ലത്. എഡ്വാർഡി അവരുടെ പ്രണയത്തിനു യോഗ്യനല്ലെന്ന പരമാർത്ഥം പാഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

ഒടുവിൽ ജനി ചെറിയമ്മയോടു സീലിയുടെ വിവരം മുഴുവനും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഇവൾ കേട്ട സംഗതികൾ കൂടാതെ ഒരു ദിവസം കണ്ടതാണെന്നുംകൂടി ചെറിയമ്മയോടു പറഞ്ഞു. ഒന്നാമത് കേട്ടപ്പോൾ യുജീൻ ഒന്നു വിറക്കുകയും വിളർകുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ അവളുടെ സുഖക്ഷേമം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ ഒന്നാമതായി ഒരിക്കൽ മന്ദമസിച്ചു.

യുജീൻ:—നീ തെറ്റിലിരിക്കുകയാണ് ജനീ ! അയാൾ എ
ഡോൾഫി ആയിരിക്കുകയില്ല.

ജനീ:—ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതല്ലെ.

യുജീൻ:—ഹേ ഒരിക്കലുമില്ല. എനോടു അയാൾക്കു പ്രണ
യമുള്ള സമയത്തോ? ഇത്ര കലശലായ പ്രണയമുള്ള
പ്പോളോ? നീ തെറ്റിലിറച്ചത് തന്നെയാണ്. ഞാ
ൻ പിന്നെയും അതുതന്നെ പറയുന്നു. ഏതായാലും
ഈ കാര്യം ഇതിനു മുമ്പ് നീ എന്തുകൊണ്ട് എ
നോട് പറഞ്ഞില്ല.

ജനീ:—ഇത് അറിയാതെ തന്നെ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട വേ
ശാദകൾ സഹിച്ചാണുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്.

യുജീൻ:—ജനീ ! നീ ഇപ്പോൾ ഇതൊക്കെ എനോട് പ
റയുന്നത് എന്തിനാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയി
രിക്കുന്നു. നിന്നക്കു എന്നേക്കൊണ്ടു അയാളെ വെറു
ക്കുമാറാക്കണം. മേലാൽ അയാളെ ഞാൻ വിചാ
രിക്കാത്ത മാതിരി വരുത്തണം. ഇതുകൊണ്ടൊ
ന്നും എന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ വിചാരിക്കേണ്ട. എ
ന്നാലും അയാളെ ഇങ്ങിനെ ഭൂഷ്യാരോപണം ചെയ്
യ്ക്കുത് നന്നായില്ല. ഞാൻ എന്റെ പ്രണയം മറക്കു
വാൻ ശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ അയാൾക്കുടുള്ള ബഹു
മാനം ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ല.

ജനീ:—(വിചാരം) പ്രണയബാധ പിടിപെട്ടു പെണ്ണുണ്ടു
ളുടെ ഉള്ളിൽ മരൊന്നും കടക്കുകയില്ലായിരിക്കും.
ഞാൻ കണ്ടപോലെ ആ കള്ളൻ ചെയ്തത് ഒരിക്കൽ
ചെയ്യാനുമായും കണ്ടുകിൽ നന്നായിരുന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു തുണിപ്പാലിലെ അററുണ്ടർ (തുണിയും മാറും അളന്നുവെക്കുക) എന്ന ജോലിയിൽ എഡ്വാർഡി പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്നു കേട്ടു ചാർലിയും ലൂയിസയും വളരെ വ്യസനിച്ചു. “എഡ്വാർഡി നിങ്ങളുടെ ശക്തിയൊന്നും കെട്ടുപോയിട്ടില്ല. നിങ്ങളുടെ വേണ്ടതിലധികം പഠിപ്പിപ്പിട്ടുണ്ട്. ആ മാതിരി ജോലി നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കു പോരായ്മയാണ്.” എന്നൊക്കെ അവർ പറഞ്ഞിട്ടും അവന്റെ മറുപടി “എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി വേണ്ടേ? ദേഹത്തിനു ക്ഷീണമുണ്ടാകുമ്പോൾ മനസ്സിലൂടെ സഹായം കൂട്ടും” എന്നു മാത്രമായിരുന്നു.

എഡ്വാർഡി:—എന്റെ പുതിയ ജോലിയിൽ ഞാൻ നാളെ ചെന്നു ചേരും. ഇന്നു നമുക്കൊക്കെ സുഖമായി ഇവിടെ കൂടാം. അല്ലെങ്കിൽ നമുക്കു നടക്കാൻ പോകാം. നല്ല രസമുള്ള ദിവസമാണ് ഇന്നു. വസന്തം ആരംഭിച്ചു തോന്നുന്നു.

എഡ്വാർഡി പുറത്തേക്കു പോവാൻ ഒരുവെട്ടു സമയത്ത് തന്റെ മുറിയുടെ നിലത്ത്, തന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ ഒരു കത്ത് കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. കയ്യുക്കുരം ആരുടെതാണെന്നു എഡ്വാർഡി നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. അവൻ കൈതുകത്തോടെ കത്ത് തുറന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ കത്ത് ഒരു വക്കീലിന്റെതാണെന്നു മനസ്സിലായി. “അടിയന്തരമായ ഒരു കാര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകൊണ്ട് എഡ്വാർഡി യോടു കത്ത് കണ്ട ഉടനെ വക്കീലിനെ കാണാൻ ചെന്നു കൊള്ളേണം” എന്നായിരുന്നു കത്തിന്റെ താല്പര്യം.

എഡ്വാർഡി:—(വിചാരം) ഇതിന്നു സംഗതി എന്തായിരിക്കും? ഒരു വക്കീലിന്നു എന്തെങ്കിലും കാരണം ആവ

ശ്യാം നേരിടുന്നതിന്നു് ഞാൻ യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. ഏതായാലും എഴുതിയ സ്ഥിതിക്കു ഒന്നു് പോകേണ്ടതു് എന്റെ മുറയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു സമയം എന്റെ കഴിഞ്ഞുപോയ അച്ഛന്റെ ചില എടവാടുകളുടെയൊ കടങ്ങളുടെയൊ സംഗതിയായിരിക്കും. ഉച്ചയാകും മുമ്പെ ഞാനൊന്നു പോയ്ക്കൂളയാം.

എഡ്വാർഡി ഉടനെതന്നെ വക്കീലിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ചാർലിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു് അവിടെക്കു് അരമണിക്കൂറോളം പിടിക്കുന്ന നടത്തം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇത്ര മനോഹരമായ ഒരു പ്രഭാതം ഒരു ജോലിയിൽ കഴിക്കേണ്ടിവന്നല്ലോ എന്നു ഒരു ഇച്ഛാഭംഗം എഡ്വാർഡിയിൽ ഉണ്ടായെങ്കിലും തന്നോടു ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കും എന്നു ഒരു കൌതുകവും അയാൾക്കു ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല.

വക്കീലിന്റെ; പുറമെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആപ്പീസിൽ ചെന്നു കേറിയപ്പോൾ, പല ചെറുപ്പക്കാരായ ഗൃഹസ്ഥന്മാരും, തിരിഞ്ഞു അയാളെ ആവാദിച്ചുപോയി നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഒരു പോരുന്ന കക്ഷിയാണെന്നു വിചാരം അയാളെപ്പറ്റി ആർക്കും തോന്നാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരോടും അടുത്തു വന്നില്ല. വക്കീലിനെ കാണണമെന്നു എഡ്വാർഡിയുടെ അപേക്ഷ കേട്ടപ്പോൾ, വക്കീൽ അടിയന്തര ജോലിയിലാണെന്നു, കറെ കാത്തു നില്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അചരിൽ ഒരാൾ ലോഹ്യം കുറഞ്ഞ ഭാവത്തോടെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡി അവന്റെ വടി തുടയുടെ നടുവിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കസേലമേൽ ഇരുന്നു. മേശമേലും അടുക്ക

മാരിയിലും നിരത്തിവെച്ചിരുന്ന നിയമ പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും കണ്ടിട്ട് അയാൾ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കി. വക്കീൽ ഗുമസ്തന്മാർ അയാളുടെ ആഗമനം നിമിത്തം ചെട്ടെന്ന് നിർത്തിവെക്കേണ്ടി വന്ന അവരവരുടെ സംസാരം പിന്നേയും തുടങ്ങി. സംസാര വിഷയം സ്രീകരം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഉള്ളിലെ മുറിയിൽ നിന്നു കസേലകരം പിന്നോക്കം തള്ളുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും അവരുടെ മുന്പാത്തുണ്ടായിരുന്ന മേശമേൽ വെച്ചിരുന്ന കടലാസുകളിൽ തലയും കനിച്ചു, അവർ വളരെ നേരമായി അവരവരുടെ ജോലിയിൽ ഏറ്റെടുത്തിട്ട് എന്ന ഭാവത്തിൽ പ്രവൃത്തി മുരുക നടത്താൻ തുടങ്ങി.

വക്കീൽ എണ്ണം പറഞ്ഞ ഒരാളോട് സംസാരിച്ചു മനസ്സിലാക്കി അവർ തമ്മിൽ നടന്ന എടവാട്കൊണ്ട് വളരെ തൃപ്തിപ്പെട്ടു നടന്നുവന്നു, ആ കക്ഷിയെ പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽവരെ അനുമാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മടങ്ങുമ്പോൾ, എഡ്വോക്കേറ്റ് എഴുത്തും കയ്യിൽ പിടിച്ചു വക്കീലിന്റെ നേക്കുചെന്നു.

എഡ്വോക്കേറ്റ്.—ഈ കത്ത് നിങ്ങൾ എനിക്കു അയച്ചതാണ്. അപ്രകാരം ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണാൻ വരുന്നതാണ്. ഞാൻ ഡാർമണ്ടിന്റെ മകൻ എഡ്വോക്കേറ്റ്യാണു്.

വക്കീൽ:—എഡ്വോക്കേറ്റായോ? ഞാൻ എത്ര ദിവസമായി നിങ്ങളെയും കാത്ത് അക്ഷമനായി നിന്നതും. ദയവിലാരിച്ചു ഒരിക്കൽ എന്റെ ഒന്നിച്ചു ആ മുറിയിലേക്കു വരൂ.

വക്കീൽ വളരെ ആദരവോടും തന്റെ മുറ നല്ല നിശ്ചയമുള്ളപോലേയും സംസാരിച്ചു. എഡ്വാർഡി കടന്നുപോയപ്പോൾ ചില ചെറുപ്പക്കാരായ ഇമസ്ഥന്മാർ അന്യോന്യം ഇങ്ങിനെ മന്ത്രിച്ചു:—“ഓ ഹോ ഇയ്യംളാണ് ഡാർമണ്ടിന്റെ മകൻ എഡ്വാർഡി! അല്ലേ? അതെങ്കിലും വിവാരിച്ചിരുന്നോ?”

വക്കീലിന്റെ മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അയാൾ ചെട്ടെന്ന് എഡ്വാർഡിയോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

വക്കീൽ:—നിങ്ങളാണ് എഡ്വാർഡി ഡാർമണ്ട്. ഏശ്രിയൻ ഡാർമണ്ട് എന്നവരുടെ മകൻ. നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ നേരെ അനുജനാണ് ജോജ് ഡാർമണ്ട് എന്നവർ.

എഡ്വാർഡി:—അതെ.

വക്കീൽ:—നിങ്ങൾക്കു പ്രയാസം കൂടാതെ നിങ്ങളുടെ ജനന സട്ടിഫിക്കേറ്റ് ഹാജരാക്കാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കും.

എഡ്വാർഡി:—അത് ഇപ്പോൾതന്നെ എന്റെ കയ്യിൽ ഇരിപ്പുണ്ട്.

വക്കീൽ:—നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെതൊ?

എഡ്വാർഡി:—അതും ഉണ്ട്.

വക്കീൽ:—നിങ്ങളെ ഞാൻ വളരെ അനേപിച്ചിട്ടു. ചേരുന്നെത്തിട്ട് കടലാസുകളിൽ പരസ്യങ്ങളും കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ടൊന്നും പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ എന്റെ ഭാര്യക്കു മോശം എന്ന ഒരുവനെ അറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ എന്തൊ ഒരു കാര്യത്തിൽ സഹതീവശാൽ ഒന്നു രണ്ടു വട്ടം നിങ്ങളുടെ

പേർ എടുത്തു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിരുന്നു. ആ വഴി യായിട്ടാണ് നിങ്ങളുടെ വിലാസം കിട്ടുവാൻ ഇട വന്നത്.

എഡ്വാർഡി:—അങ്ങിനെയാ? എന്താണ് കാര്യം.

വക്കീൽ:—അതായിരുന്നു ഞാൻ ഒന്നാമത് നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞുതരേണ്ടിയിരുന്നത്. നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ അനുജൻ ജോർജ്ജ് എന്നു ആൾ പെനാങ്കിൽ വെച്ചു പതിനെട്ട് മാസം മുൻപെ മരിച്ചുപോയി. അയാളുടെ എല്ലാ മുതലുകൾക്കും അവകാശി ഇപ്പോൾ നിങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

എഡ്വാർഡി:—എന്റെ ഇളയപ്പൻ ജോർജ്ജ്?

വക്കീൽ:—അതെ. അയാൾ സ്വന്തം രാജ്യത്തേക്ക് മടങ്ങി വരാൻ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുവരികയായിരുന്നു. ചായത്തോട്ടത്തിന്റെ ഏപ്പാട്കൊണ്ട് പിടിപ്പിച്ചു മുതലും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. അയാൾ ഒരുത്തർപ്രകാരം നിങ്ങൾക്കു പത്ത് ലക്ഷം ഉറപ്പിക തന്നിട്ടുണ്ട്.

“പത്തുലക്ഷം ഉറപ്പികയോ” എന്നും പറഞ്ഞു വക്കീലിന്റെ മുഖവും നോക്കിയിരുന്ന എഡ്വാർഡിക്കു മുറിപമ്പരം പോലെ തിരിച്ചുണ്ടെന്നു തോന്നി. അയാൾ സന്തോഷംകൊണ്ട് ചെട്ടന്നു ബോധംകെട്ടുവീഴാഞ്ഞതും അതുകൂടും. കറുപ്പുവെള്ളം കൈശുദ്ധക്കാരനായ വക്കീലിന്റെ മുഖത്തിന്നു യാതൊരു വികാരവും നേരിട്ടതായി കണ്ടില്ല.

പത്തുലക്ഷം ഉറപ്പിക! അയാൾ നിശ്ചയമായിട്ടും ഒരു ധനികനായി ആതുസ്സുള്ള നാൾവരെയും ധനികനായി. എന്നാലൊ ആ ധനം എഡ്വാർഡിക്ക് അസാരം

മുമ്പ് കിട്ടിയിരുന്നു എങ്കിൽ അയാൾക്കു യുജിനിനെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു.

തല്കാലം വല്ല പണവും വേണമൊ എന്നു വക്കീൽ ചോദിച്ചതൊന്നും എഡ്വാർഡി കേട്ടില്ല. ഇത്ര അധികം പണം ചെട്ടെനു ഒരാൾക്കു സിദ്ധിച്ചതായി കേൾക്കുമ്പോൾ ആർക്കാണ് അമ്പരപ്പും മേറും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നത്?

എഡ്വാർഡിനു ബുദ്ധി ഒട്ടവിൽ നേർക്കു വന്നു. തമസ്വന്തരുടെ ഇടയിൽ കൂടെ മടങ്ങി. വരുമ്പോൾ അവരോടൊക്കെ ആദരവോടുകൂടെ എഴുന്നേറ്റു സലാം കാട്ടി. എഡ്വാർഡിനു തന്റെ ചെട്ടെനു മാറിയ അവസ്ഥ കണ്ടിട്ടു ഉള്ളിൽ നിന്നു ഒരു പുഞ്ചിരി ഉണ്ടായി.

അദ്ദേഹം നേരെ ചെന്നു വിവരമെല്ലാം തന്റെ പുതിയ ചങ്ങാതിമാരായ ചാർലിയോടും ലൂയിസയോടും പറഞ്ഞു. എഡ്വാർഡി ഒന്നാമത് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾകൊണ്ടു് എഡ്വാർഡിനു അസാരം തലകിളിക്കുമുണ്ടായതാണെന്നു അവർ ധരിച്ചുപോയി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എഡ്വാർഡി ചെട്ടെനു അവരോടു ചെന്നു പറഞ്ഞത് “ചങ്ങാതിമാരെ! പത്തുലക്ഷം ഉറപ്പിക എനിക്കു വീണ്ടുകിട്ടുംപോലെ കിട്ടി. നിങ്ങൾക്കു പത്തുപന്ത്രണ്ടു കട്ടികൾ പിറന്നാലൊന്നും ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ എല്ലാറ്റിനേയും പുലർത്തും.”

“അയ്യോ? എന്റെ പുതിയ എഡ്വാർഡി! നിങ്ങൾക്കു ഇങ്ങിനെ ചെട്ടെനു സുഖമേകാത്തോയല്ലോ. ഞാൻ ഉടനെ ഒരു ഡോക്ടറെ വിളിച്ചു കൊണ്ടു വരട്ടെയൊ” എന്നും പറഞ്ഞു ലൂയിസു് കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

എഡ്വാർഡ്:—എഴാം. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാരിയായ ചങ്ങാതി! എനിക്കു സുഖക്കേടൊന്നും ഇല്ല. എനിക്കു ഭാര്യ ഇല്ല. എനിക്കു സ്വയത്ത് പ്രകാരം പത്തുലക്ഷം ഉറപ്പിക സിലിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അതിൽ ഒരു പങ്ക് എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഞാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നതാണ്.

ലൂയിസ്:—അതൊക്കെയങ്ങിനെ കിലുമുവെല്ലോ?

എഡ്വാർഡ്:—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ പോര. നിങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിച്ചത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ലൂയിസ്:—ഓ എഡ്വാർഡ്—നിങ്ങളെ അങ്ങിനെ ഒരിക്കൽ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് അതിനു ഒരു പ്രതിഫലം വാങ്ങണമെന്നോ? നമുക്കു അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചിട്ട് കാലം കഴിഞ്ഞാൽ മതി. അതിലും വലിയ കാര്യം മറൊന്നുമില്ല.

എഡ്വാർഡ്:—എനിക്കു പണം എന്തിനാണ്? നല്ല വിഷയത്തിൽ ചിലവ് ചെല്ലാൻപേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഒന്നാമത് എന്റെ ചങ്ങാതികളായ നിങ്ങളെയാണ് ഞാൻ സഹായിക്കാൻ ഭാഗിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു പക്ഷെ നല്ല ഷാപ്പ് ഞാൻ വെച്ചുതരും. നിങ്ങൾക്കുണ്ടെത്ത കൊത്തുപണി മുതലായ ജോലികൾതന്നെ ആരംഭിക്കാം. സകല ചിലവും ഞാൻ നടത്താം നിങ്ങൾ ഇതിന്നോ മറൊന്നു വിരോധം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇത്ര നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോട് യാത്രയും പറഞ്ഞു ഇറങ്ങി നടക്കുവാനു വിരുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കു കാണുമെന്നും കരുതേണ്ട.

പൃഥ്വിഃ—എന്നാൽ ഞങ്ങൾ സപീകരിക്കും. ഇല്ലേ ചാർലി! എഡ്വാർഡിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ചങ്ങാതിയോട് നാം അഭിമാനവും മറ്റും കാട്ടുന്നതെന്തിനാണ്? നിങ്ങൾ തരുന്നതൊക്കെ ഞങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടും നന്ദിയോടും സ്വീകരിപ്പാൻ ഒരുക്കമാണ്.

അന്നരാത്രി അവർക്കൊക്കെ തിന്നാനോ ഉറങ്ങാനോ സാധിച്ചില്ല. അവർക്ക് ആകസ്മികമായി വന്നുചേർന്ന ഭാഗ്യം നിമിത്തം സന്തോഷംകൊണ്ട് അവർക്കൊക്കെ ഉറക്കമില്ല. എഡ്വാർഡിനോടൊന്നിച്ച്, അവന്റെ സമ്പത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം അയാൾക്കു സന്തോഷവും വ്യസനവും ഉണ്ടാക്കി. ഒരു പ്രകാരത്തിൽ അതിന്റെ വരവ് ക്കൊ താമസിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ പ്രണയം പതിഞ്ഞ പെൺകിടാവിനെ തനിക്കു കിട്ടാതെ പോകത്തക്കവണ്ണം ആ വരവ് താമസിച്ചുപോയി. എഡ്വാർഡിനെപ്പോലെയുള്ളവരും പലരും പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഒടുവിലേത്തത് ചാർലിക്കു അത്ര രസിച്ചില്ല.

ചാർലി:—എന്തു പറഞ്ഞു. അവളെ വിലക്കു വാങ്ങാൻ താമസിച്ചു പോയെന്നോ? നിങ്ങൾക്കു സുഖമായി ജീവിക്കാൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ ഒരു അവസരം സിദ്ധിച്ചു. ആ ഭരിതപിടിച്ചു പെണ്ണിനെപ്പറ്റി പിടുന്നതും ആലോചിച്ചിട്ട് നിങ്ങളുടെ സുഖമൊന്നും ഇനി വെറുതെ വെടിഞ്ഞുകൂടരുത്.

എഡ്വാർഡി:—നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ശരിയാണ്.

ആ ഉപദേശപ്രകാരം ആ ചരിപ്പാൻ എഡ്വാർഡിനെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു. അവന്റെ സമ്പത്ത് കൊണ്ടൊന്നും അവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാന്തതയ്ക്കു ശാന്തമുണ്ടായില്ല. പണമൊ

ക്കെ തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രം ചിലവാക്കുവാനേ പാടുള്ളൂ എന്നു വിചാരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം എഡ്വോർഫി ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതിപത്തിക്കാരനായിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം അയാൾക്കു സീലിയെ കണ്ടുമുട്ടാൻ ഇടയായി. സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾ തല്ക്കാലം അവളേക്കാൾ വളരെ പ്രായമുള്ള ഒരു കുമാരന്റെ രക്ഷയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത് എന്നു കേട്ടപ്പോൾ എഡ്വോർഫിക്കു അവളുടെ നേരെ തോന്നിയ വെറുപ്പ് പിന്നെയും വർദ്ധിച്ചു.

എഡ്വോർഫി:—അയാൾക്കു എത്ര വയസ്സായി.

സീലി:—വയസ്സ് ഏകദേശം എട്ട് തികഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. എങ്കിലും പണം വേണ്ടതുണ്ട്.

എഡ്വോർഫി:—(വിചാരം) ഏ. സീലിയേക്കാൾ തുണശാലിനികൾ എത്രയെങ്കിലും ഭ്രമിയിൽ ഉണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ അവർ പിരിഞ്ഞു. എഡ്വോർഫി ഒരു പണക്കാരനായ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മട്ടിൽ വളരെ ചോക്കിലും അവസ്ഥയിലും നടന്നുതുടങ്ങി. അയാളുടെ ചെറുപ്പം, സൗന്ദര്യം, ധനം, ശൗഭാഗ്യം മുതലായ തുണഗണങ്ങളെക്കൊണ്ട് എവിടെ ചെന്നാലും അയാളെ എല്ലാവരും ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചു.

യുജീനിനെ ഭാഗ്യമായി കിട്ടുന്ന കാര്യം പൂർണ്ണമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ട് എഡ്വോർഫി, വളരെ സുന്ദരിയും ചുരുക്കുള്ളവളും നേരംപോക്കുകാരിയുമായ ഒരു യുവതിയെ തന്റെ വെപ്പാട്ടിയാക്കി വെച്ചു. അവർ എപ്പോഴും ഒന്നിച്ചു തന്നെ നടന്നിരുന്നു. സിനിമ കാണാൻ പോകുന്നവർ ഈ രണ്ടു കൂട്ടരെ അവിടെ കാണാതിരിക്കില്ല. എഡ്വോർഫി ഏകനായി ഒരു ഉടനാട്ടിൽ പാർക്കുന്ന കാലത്താണെ

കിൽ ഈ മാതിരി ഒരു ബന്ധം ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ വിനോദത്തിനു പല വഴികളും ഉള്ള ഒരു പട്ടണത്തിലാകുമ്പോൾ, ധനികനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും ഈ മാതിരി ഒരു കൂട്ടിക്കെട്ട് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ യൂജീനിയുടെ സുഖക്കേടെല്ലാം ഭേദമായി. അവളുടെ ശരീരത്തിനും പുഷ്ടികൂടി. എന്നാൽ അവളുടെ എഡ്വാർഡിയെപ്പറ്റിയുള്ള സംസാരവും അയാളെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരവുമാകട്ടെ ജനമടുത്തു. ജനിക്കു ദ്രോഹമായി എന്നുകൂടിപ്പറയാം. എഡ്വാർഡിനു എന്തൊരു ഭേദഗതി നേരിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കൂടി യൂജീൻ മനസ്സിലാക്കി. അവൾ ബോധംകെട്ടുവീഴ്ചമുറമ്പെ ആകാർപ്പുവുകൂടിയ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ മനസ്സിലാക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

യൂജീൻ:—സാധു എഡ്വാർഡി! അയാൾ എത്ര സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇപ്പോഴും സങ്കടപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

ജനീ:—(കോപാത്താടെ) അങ്ങിനെയൊന്നും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കേണ്ട. അയാൾ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതുപോലെ സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ആശ്വാസം അയാൾക്കു ക്ഷണം വന്നുവേരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ബാക്കിയുള്ള മനുഷ്യന്മാരെപ്പോലെ തന്നെയാണ് അയാളും.

യൂജീൻ:—തന്നെ ആയിരിക്കും.

ഇതിനിടയിൽ എഡ്വാർഡി, അത്യന്തം ധനവാന്യായിത്തീർന്നു വിവരം മന്ദാരത്തിനും കിട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ആ സ്ത്രീ മകളോട മിണ്ടിയിരുന്നില്ല.

തേ ഇല്ല. അവർക്കു പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സാധിക്കാതെ തന്റെ പ്രണയം കവൻ ആർക്കു ധനം വന്നുചേരുന്നതിൽ യുജീനിയെ വ്യസനമുണ്ടാവാതെ തരമുള്ള എന്നാണ് മന്ദാരം മനസ്സിലാക്കിയത്. എന്നാൽ അമ്മമാർക്കു മിക്കവാറും തങ്ങളുടെ പെൺമക്കളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി നിശ്ചയമുണ്ടാകയില്ല

ജനി വല്ല നാടകമൊ സിനിമയോ കാണാൻതന്റെ ചെറിയമ്മയോട് പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിരുന്നു. തനിക്കു അതിനൊന്നിനും പോവാൻ ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ജനിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഒരു ദിവസം സിനിമ കാണാൻ പോകാൻ യുജീൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. റിസർവ് സീറ്റിൽ അവർ ഇരുവരും ചെന്നിരുന്നു. കളിയുടെ രസത്തിൽ മുഴുകിയ ജനിക്കു ഹോളിൽ മററ് യാതൊന്നിന്മേലും കണ്ണു പതിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു. യുജീനിക്കുട്ടെ ഹോളിൽ ഹാജരായിരുന്ന ഓരോ ആളുടേയും മുഖം നോക്കി മനസ്സിലാക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ യുജീനിന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നുപച്ചയിലുപോലെയായി. ഒരു സുന്ദരിയും സുവസ്ത്രാലങ്കൃതയും ആയ ഒരു യുവതിയുടെ ചാരത്ത്, യുജീനിന്റെ പ്രണയഭാജനമായ, ഏഡോൾഫി ഇരിക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. അവൾ ഇതർഷ്യയോടും ഇച്ഛാഭംഗത്തോടും ജനിയുടെ കൈ പിടിച്ചു.

യുജീൻ:—ജനി! നോക്കൂ. ആരാണവിടെ ഇരിക്കുന്നത് എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു തരൂ

ജനി:—കളി വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു.

യുജീൻ:—നമ്മളുടെ വലത്തെ സീററിൽ ആരാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്ന് നല്ലവണ്ണം നോക്കൂ.

കളിയുടെ രസത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയ ജനിക്കെട്ടി, വിപ്രതീസാരമഗ്നയായി ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

ജനിക്കെ:—ഓ. അവർ രാജകുമാരിയെ ഇപ്പോൾ കൊല്ലമെന്നു തോന്നുന്നു.

യുജീൻ:—ജനിക്കെ!

ജനിക്കെ:—ചെറിയമ്മെ! നിങ്ങൾക്കു വല്ല സുഖമുണ്ടോ?

യുജീൻ:—ഇല്ല. നീ ഒന്നു നോക്കിട്ട് പറക. ആ ഇരിക്കുന്നത് എഡ്വാർഡി ആണോ?

ജനിക്കെ:—അതെ. ഓ ഹോ. മുപ്പതുകൾ ചില ചാക്കാണ് പണം ധാരാളത്തിലധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുല്ലോ.

യുജീൻ:—അയാളുടെ ഒന്നിച്ചേതാണ് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തി സ്രീയെ കാണുന്നത്. നിന്റെ അഭിലാഷമെന്താണ്. അവൾ ഒരു സുന്ദരിയാണോ?

ജനിക്കെ:—സംശയമുണ്ടോ.

യുജീൻ:—ഒരു സമയം അയാളുടെ ഭാഗ്യമായിരിക്കും.

ജനിക്കെ:—അയാൾ അവളുടെ സുഖത്തിനു വേണ്ടി വളരെയതിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഉപചാരങ്ങളും ചെയ്യാൻ റെഡിയായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്.

യുജീൻ:—അതെ.

ജനിക്കെ:—ചെറിയമ്മെ! എനി നമ്മൾ മടങ്ങിപ്പോകുക. എന്തോ. നിങ്ങൾക്കു നല്ല സുഖമില്ലെന്നുപോലെ തോന്നുന്നു.

യുജീൻ:—ഇല്ല. വരുന്നില്ല. നിന്റെ സ്നേഹം ഞാൻ എന്തിനു മടക്കുന്നു? ഈ കാഴ്ച ഒരു സമയം എന്റെ

കുറവുകൾക്കും മൂലകളുടെ വരുത്തുന്ന ഒരു മരണമായിരിക്കും.

ജനി ഇടക്കിടെ രംഗത്തും കൂടക്കൂടെ യൂജിനിന്റെ മുഖത്തും നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ മറ താഴ്ന്നവരെ യൂജിൻ വിളിയ മുഖത്തോടെ മിണ്ടാതെ ഇരുന്നു.

യൂജിൻ:—(വിചാരം) അയാൾക്ക് വയസ്സ് നന്നു ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അയാൾ സുഖമായി കഴിഞ്ഞു കൂടാൻ ഈശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

കളിയു രീന്ദ എല്ലാരുമടങ്ങാൻ ആരംഭിച്ചു. ഹാളിന്റെ വാതിലിൽ എത്തിയപ്പോൾ യൂജിൻ എഡ്വാർഡ് ഹിയുടെയും അയാളുടെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന പെണ്ണിന്റെയും അടുത്തുവന്നു. ജനി യൂജിനിന്റെ കൈ പിടിച്ചു വലിച്ചപ്പോൾ “വിട്ടു. അത് എഡ്വാർഡ്വിതനായൊ എന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്” എന്നു യൂജിൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ആസമയത്ത് എഡ്വാർഡ്വി ആ വാക്കുകളിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കി യൂജിനിനെ കണ്ടു.

ഒരു ശ്വേതരേഖയുടെ എഡ്വാർഡ്വി തന്റെ കൈ പിടിച്ചിരുന്ന പെണ്ണിനെ കുറെ അകറ്റി, യൂജിനിനോടു സംസാരിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഭാഷിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തുകളുടെ തിരക്കുകൊണ്ട് രണ്ടാളും അന്യോന്യം അകന്നുപോയി. ചോരാഞ്ഞിട്ട് ജനി തന്റെ ചെറിയമ്മയുടെ കൈ പിടിച്ചു, എഡ്വാർഡ്വിയിൽനിന്നു വളരെ അകന്നുപോവാൻ തക്കവണ്ണം മെല്ലെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

ഇങ്ങിനെ യൂജിൻ എഡ്വാർഡ്വിയും അന്യോന്യം കണ്ടുമുട്ടാതെ പിരിഞ്ഞു.

ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം.

(വിധി)

പിറേന്നു രാവിലെ ജനി, തന്റെ ചെറിയമ്മയെ ഉറക്കില്ലാത്തകാണ്ടു കാതരയായും, രോഗകൊണ്ടും സങ്കടംകൊണ്ടും ആതുരയായും, കാണുമെന്നായിരുന്നു ജനി നിനച്ചിരുന്നത്. എന്നാലൊ യുജീൻ ശാന്തയായും പണ്ടെത്തെക്കാൾ പ്രസന്നയായും വിലസുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ജനിയുടെ ആശ്ചര്യത്തിന്നു അളവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല യുജീൻ അവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി കൈതുകത്തോടെ അന്വേഷിച്ചതും കൂടി കേട്ടപ്പോൾ ജനി ആശ്ചര്യംകൊണ്ടു ബോധംകെട്ടുപോകാഞ്ഞത് ഭാഗ്യമായ്തായി എന്നുതന്നെ പറയാം.

യുജീൻ:—അയാൾ ക്ഷണത്തിൽ മടങ്ങിവരമോ ?

ജനി:—ഏതാൾ ചെറിയമ്മെ.

യുജീൻ:—എന്റെ ഭർത്താവ്.

ഭാവിദിനെ ഒന്നാമതായി ഭർത്താവ് എന്ന സംജ്ഞ മൂലം യുജീൻ അപ്പോൾ സൂചിപ്പിച്ചത് ഒന്നാം പ്രാവശ്യമായിരുന്നു.

ജനി:—ഞാനറിയില്ല. അദ്ദേഹം പോയത് കൊച്ചിക്കാണ്.

യുജീൻ:—ജനി! ചോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യസ്ഥൻ ജോസഫ് ഉണ്ടായിരിക്കും. അയാളോടു എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വിലാസം വാങ്ങി വരൂ.

ജനി ചോടെ പോയപ്പോൾ മേശയുടെ പിന്നിൽ പോയിരുന്നു ഭാവിദിന്നു ഇങ്ങിനെ ഒരു എഴുത്തെഴുതി.

പ്രിയ അമ്മേ!

കാലതാമസം നേരിട്ടുപോയിരിക്കാമെങ്കിലും കൂടി, ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഇതുവരെയും പെരുമാറിയ മാതിരിയും രീതിയും തെറ്റാണെന്നു എന്നിങ്ങ ഇപ്പോൾ ബോധ്യം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാലും കൂടി, നിങ്ങളുടെ ഒരുഭാഗ്യശീലം രക്ഷിക്കാനാകാൻ നിങ്ങൾ എന്റെ പിഴകളെല്ലാം ക്ഷമിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നു തുടങ്ങി ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അനുസരണവും സ്നേഹവും ഉള്ള ഭാഗ്യയായി തന്നെ സഹവസിക്കുന്നതാണ്.

എന്ന്, നിങ്ങളുടെ

സ്വന്തം യുജിൻ.

ഈ എഴുത്തു സീലുവെച്ചു, വിലാസം എഴുതി തപ്പാലാപ്പിസ്റ്റിലിടാൻ യുജിൻ ജനിയെതന്നെ ഏല്പിച്ചു. വിലാസം വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ജനിക്കു തന്റെ പെട്ടെന്നു തുറന്നുപോയ കണ്ണുകൾ പൂട്ടാൻ വയ്യാതായി. “മിസ്റ്റർ ദാവീദിനു ഒരു എഴുത്തോ! കാർട്ടും ഇത്രത്തോളമൊയോ” എന്നു ജനനി പിറുപിറുത്തു.

അതുകേട്ടപ്പോൾ യുജിൻ “ദാവീദിനു എന്നല്ല പറയേണ്ടത്. എന്റെ ഭർത്താവിന് എന്ന് പറയൂ.”

ഈ തെറ്റു തിരുത്തലും ജനിയുടെ ആശയവും വെളിപ്പെട്ടു.

* * * * *

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ മിസ്റ്റർ ദാവീദിന് ഒരു ദിവസം തന്റെ ഭാഗ്യയുടെ എഴുത്തു കിട്ടി. അതു പൊളിച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പരമാനന്ദംകൊണ്ട് ലഹരി പിടിച്ചു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയാക്കി. അയാൾ തന്റെ ഭാഗ്യ

നെ വിളിച്ചു, അടിയന്തരമായിട്ട് അന്നുതന്നെ കോഴിക്കോ
 ട്ടേക്കു പോകേണ്ടതായിരിക്കുകൊണ്ട് തന്റെ സാമാനങ്ങളെ
 ഞ്ചൊക്കെ ഭദ്രമായികെട്ടി ഒരുക്കിവെക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ
 മുറുത്തു ചാടിവന്നു, സാമാനം കെട്ടുന്നതിൽ സഹായിക്കുവാൻ
 ബാക്കിയുള്ളവരോടും ആജ്ഞാപിച്ചു. “എന്താണിത്ര
 തൃപ്തി” എന്നു മിസ്റ്റർ ഭാവിദിനോട് ഒരു പരിചയക്കാരൻ
 ചോദിച്ചപ്പോൾ “ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയുടെ ഒന്നിച്ചു ഉറങ്ങാനാണ്
 പോകുന്നത്. ഒടുവിൽ അവൾ സംയോഗത്തിന്നു എന്നെ സമ്മതിച്ചു”
 എന്നൊക്കെ നിർലജ്ജം മറുപടി പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ ഹോട്ടൽ ഉടമസ്ഥൻ തന്റെ
 മുഖത്ത് പൊന്തിവന്ന ചിരി കാണാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി മുഖം
 ഒരു ഭാഗത്ത് തിരിച്ചുകളഞ്ഞു. ഈ വാക്കുകൾ പെട്ടെന്നു കേട്ടിട്ട്
 ചില സ്ത്രീകൾ, തങ്ങളുടെ ജോലികളൊക്കെ നിർത്തി ഈ
 അസാധാരണ ശീലനായ ഭർത്താവിന്റെ മുഖം കാണാൻ
 വേണ്ടി ജനലുകളുടെ ഉള്ളിൽക്കൂടെ നോക്കി.

യുജീൻ അവളുടെ വിധിക്കു വഴങ്ങുന്നപോലെ, ശാന്തമായും
 നിർഭയമായും തന്റെ ഭർത്താവായ ഭാവിദിന്റെ വർദ്ധിച്ച
 പ്രതീക്ഷിച്ചു നിന്നു. എന്തൊന്നും ചെയ്യരുതെന്നു ചേർത്ത
 തന്നെ മേലാൽ തന്നോടു പറഞ്ഞുപോകരുതെന്നു, യുജീൻ
 ജനിയെ താക്കീത് കൂടിച്ചെയ്തിരുന്നു.

ജനീ:—(വിചാരം) ചെറിയമ്മയുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന
 വ്രണം ഉണങ്ങിപ്പോയെന്നു തോന്നുന്നു. എല്ലാം കാൽവൈഭവം.
 എന്നാലുംകൂടി ഈ മാറ്റംകൊണ്ട് എനിക്ക് സന്തോഷമുണ്ടോ
 എന്ന കാര്യം സംശയത്തിലിരിക്കുന്നു.

നാളുകൾ പിന്നെയും ഷറെ കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും യുജീനിക്കു അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ യാതൊരു വിവരവും കിട്ടിയില്ല. യുജീൻ അദ്ദേഹത്തിനു എന്തുചെന്നു പിടിച്ചുപോയി എന്നു വിചാരിച്ചു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എല്ലാകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്നുംകൂടി തന്റെ നേരെ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രണയം വിട്ടുപോയൊ എന്നുംകൂടി അവർ ആലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരുവിധേന അവർ എല്ലാവരിന്നും വഴിപ്പെട്ടുകൊടുത്തപ്പോൾ, തന്റെ ഭർത്താവിന്നും കൂടി തന്നെ വേണ്ടെന്നു നിലവന്നുപോയാൽ അവർ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്നും അവർക്കു തോന്നി. അങ്ങിനെയൊരു വിചാരം ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയപ്പോൾ ലജ്ജകൊണ്ട് അവളുടെ മുഖം തുടുത്തു.

ഇങ്ങിനെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യുജീനിനു് അവസാനം ഒരു എഴുത്തുകിട്ടി. അതിൽ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ വിവരമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അവളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു തോന്നൽ ഉണ്ടായി. അത് ശരിയായിരുന്നു.

എഴുത്ത് കൊച്ചിമുൻസിപ്പാലിട്ടി ചെയർമേൻ അവർകളുടേതായിരുന്നു. ഒരു ബസ്സ് അപകടത്തിൽപെട്ടുപോയിട്ട് നേരിട്ട ഭയങ്കരപരുക്കുകളും മുറികളും നിമിത്തം മിസ്റ്റർ ദാവീദ് പരലോകം പ്രാപിച്ചു എന്നായിരുന്നു അതിൽ എഴുതിയിരുന്ന വിവരം. ഈ സംഭവം ഉണ്ടായത് കോഴിക്കോട്ടേക്കു വരുന്ന വഴിക്കായിരുന്നു അത്രെ. പെട്ടെന്നു ദാവീദിന്റെ ഭാര്യക്കു വന്നുചേർന്ന വൈധവ്യതാപം നിമിത്തം ചെയർമേനും സഹതപിക്കുന്നു എന്നുംകൂടി ആ എഴുത്തിൽ കണ്ടിരുന്നു.

യുജീൻ യഥാർത്ഥമായി കരഞ്ഞു. ജനിയും അവളുടെ ഒന്നിച്ചു കരഞ്ഞു. തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ഗുണങ്ങളൊക്കെ അല്പം വലിച്ചുപോയ നിലയിൽ യുജീൻ ഓർക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മിസ്റ്റർ ഓവീദ് വാസ്തുവത്തിൽ അസാരം ബുദ്ധി കുറയുന്ന ആളാണെങ്കിലും കൂടി ഒരിക്കലും ഒരു ചീത്ത മനുഷ്യനല്ലായിരുന്നു എന്നു ഏല്പാവരും ഒന്നാമതായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

ഉപദേശിയാരും ഭാര്യയും മകളെ ആശംസിച്ചിപ്പാൻ ഏത്തി. ഓവീദിന്റെ മരണം നിമിത്തം മന്ദാരത്തിനു പ്രത്യേകം ഒരു വ്യസനമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന പരമാർത്ഥ്യം യുജീനിനു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇടവന്നു. ചോരണത്തിട്ടു, തന്റെ ഒന്നിച്ചുവന്നു പാത്തുകാൾവാനായി മന്ദാരം മകളോടു ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ യുജീനിനെ അവളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുവാൻ വിട്ടുകൊടുത്തു.

അക്കാലത്തു യുജീനിനെ കേവലം മറന്നുകളയുവാൻ വേണ്ടി ഏഡോൾഫി തെക്കൻ കണ്ണാടകത്തിൽ ഇഷ്ടമുള്ള ദിക്കിൽ സഞ്ചരിച്ചു കഴിക്കുകയായിരുന്നു. അവന്റെ വെപ്പാട്ടിക്കു അയാളുടെ ഉള്ളിൽ വെറുപ്പു തോന്നിപ്പിക്കാനേ സാധിച്ചുള്ളൂ. അവളോടുണ്ടായിരുന്ന ഏടവാടു നിമിത്തം അയാൾക്കു ഓവീദിന്റെ ഭാര്യയോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രണയത്തിനു ശക്തി കൂടിവന്നതേ ഉള്ളൂ. അയാൾ കോഴിക്കോട് വിട്ടുപോയിട്ടു ഇപ്പോൾ ഏകദേശം നെവരൂമാസമായി. മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ താൻ പുറപ്പെട്ടു പോകുന്ന സമയത്തെപ്പോലെ തന്റെ ആധിക്ഷ യാതൊരു ശമനവും ഉണ്ടായിക്കണ്ടില്ല.

നാട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ അയാളുടെ ഒന്നാമത്തെ വിചാരം ചാർലിയേയും ലൂയിസയേയും പറ്റി ആയിരുന്നു. അയാൾ അവരുടെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയെന്നു അറിവാൻ വേണ്ടി അങ്ങട്ടു ചെന്നു. ചാർലി എഡ്വാർഡിനെ കണ്ടപ്പോൾ മനമാസത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. ഘനം ഒരേടത്തു ജാസ്സി കൂടിയപ്പോലെ, നടന്നിരുന്ന ലൂയിസ “നീ എനിക്കു പത്രങ്ങളുണ്ടാവാനല്ലേ വിധിച്ചിരുന്നതു. ഞാൻ ഒന്നാമതായി അതിന്നിതാ ഒരുവെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ കുട്ടിയെ വളർത്താനുള്ള ഭാരം നിങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തുകൊൾവിൻ” എന്നു പറഞ്ഞു.

എഡ്വാർഡി:—അതിനൊന്നും വിരോധമില്ല. ഞാൻ ഇല്ലാത്ത സമയത്തു മോശ എന്റെ വീടു ഏതുപ്രാകാരത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാനൊന്നു ചെന്നു നോക്കട്ടെ. അവനാണ് എന്റെ ഇപ്പഴത്തെ കാര്യസ്ഥൻ. ഞാൻ വരുന്ന വിചരത്തിന്നു അവന്നു എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്തു വിചാരിക്കുന്നു! ഒരു കാര്യസ്ഥനെ വെക്കേണ്ടുന്ന യോഗവും കൂടി എനിക്കു വന്നുകൂടി. c

അങ്ങട്ടു ചെന്നപ്പോൾ എല്ലാം റെഡിയായിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. മോശയെ കിട്ടിയതു എഡ്വാർഡിനു ഒരു നിധികിട്ടിയപ്പോലെ ആയി. എല്ലാകാര്യവും തെറ്റു വൃത്യാസമില്ലാത്ത ഒരു ഘടികാരംപോലെ നടക്കുന്നതായി കണ്ടു. കുടിയന്മാർ ശരിക്കു അവരുടെ പാട്ടുസംഖ്യ അടച്ചു. അവരെക്കൊതുപ്തിയിലും സന്തോഷത്തിലും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കാലികൾക്കെന്നും കേടു പറിയിരുന്നില്ല. ചിറ

യിൽ മത്സ്യങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തോട്ടക്കാരനെ കസ്തിക്കാരൻ കണക്കു പഠിച്ചിടുകയായിരുന്നു.

എഡോൾഫി:—ഒന്നിന്നും ഒരു കുറവു ഞാൻ കാണുന്നില്ല. നീ എല്ലാം ശരിക്കു കൊണ്ടുനടന്നിരിക്കുന്നു. പിന്നെ എന്തെല്ലാമാണ് മോശേ! വർത്തമാനം.

മോശ:—സാരെ! ഒരു കാർട്ട് എനോടു ഓർമ്മിച്ചുപോയി. ഉപദേശിയാരുടെ ഭാർത്യ്യുടെ ഒരു കത്തുണ്ടായിരുന്നു.

എഡോൾഫി:—നിങ്ങളൊക്കെ എനിക്കൊ?

മോശ:—നിങ്ങൾക്കു. വന്നിട്ടു ആരേഴുമാസമായി. നിങ്ങളെ അറിയിച്ചതു ഒരു സമയം ആ വിവരം അറിയിരിക്കും. എഡോൾഫിയുടെ മുഖം വിളർത്തു.

എഡോൾഫി:—ഏതു വിവരം?

മോശ:—മന്ദാരത്തിന്റെ മകളുടെ ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയി എന്ന വിവരം.

എഡോൾഫി:—അവൾക്കു ഷെയർവും നേരിട്ടെന്നോ?

മോശ:—അതെ. മിസ്റ്റർ ദാവീദ് മരിച്ചുപോയി.

എഡോൾഫി:—എപ്പോൾ, എങ്ങിനെ, എത്ര പ്രകാരത്തിൽ അയാൾ മരിച്ചു.

മോശ:—ഇവിടെക്കു വരുന്ന വഴിക്കു ഒരു ബസ്സ് അപകടത്തിൽ പെട്ടുപോയി. മരിച്ചിട്ടു ഇപ്പോൾ ഒമ്പത് മാസം കഴിഞ്ഞു.

എഡോൾഫി:—എന്നിട്ടുകൂടി നീ ആ വിവരം എനിക്കെഴുതി അറിയിച്ചില്ല. അല്ലേ!

മോശ:—നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെന്നല്ലേ ഞാൻ കരുതിയത്.

എഡ്വാർഡ്:—മിണ്ടാതിരിക്ക മോശേ! അവൾ ഇപ്പോൾ എവിടെ ഉണ്ട്? ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടോ? അവളുടെ വിലാസം എന്താണ്. ബസ്സൊന്നമില്ലെങ്കിൽ ഒരു ജടുക്ക കൊണ്ടുവര. യൂജീൻ ഇപ്പോൾ സ്വതന്ത്രനായല്ലോ. ഇനി മറ്റാരെയും കൂട്ടാക്കേണ്ടുന്ന കാര്യമില്ലല്ലോ.

മോശ:— (വിചാരം) ഇയാൾക്കു രണ്ടാമതും ഭാര്യപിടിച്ചോ?

എഡ്വാർഡ് യൂജീൻ പാർക്കിങ്ങിനടുത്തുപുറപ്പെട്ടു. വണ്ടി വേഗത്തിൽ തെളിക്കാൻ അയാൾ വണ്ടിക്കാരനോടു പറഞ്ഞു. അയാളുടെ വിചാരം അന്ധരും വ്യസനംകൊണ്ടു കലങ്ങിയിരുന്നു. യൂജീനിന് പണ്ടുപോലെത്തന്നെ തന്നോട് തോന്നിയിരുന്ന പ്രണയം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ? അവളല്ലേ മറ്റൊരു പെണ്ണിന്റെ ഒന്നിച്ചു എന്നു കണ്ടത്! ഒരു യുവതി അങ്ങിനെ ഒരു കാര്യം മറപ്പാക്കാറിടയുണ്ടോ? ആലോചിക്കാത്തതും ചില സമയത്ത് സഭയിലേക്കു കാൻ മതി.

തന്റെ മകൾക്കു രണ്ടാമതും ഒരു വിവാഹത്തിന് കാലമായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, മന്ദാരം, എഡ്വാർഡിനു സിദ്ധിച്ചതായ സ്വതന്ത്രന്റെയും പണത്തിന്റെയും വിവരം യൂജീനിനോട് പറയാതിരുന്നില്ല.

യൂജീൻ:—(വിചാരം) ഒടുക്കം ഇങ്ങിനെയാണ് കലാശിക്കുക. പണമുള്ളതുകൊണ്ട് അയാൾ എന്നെ മറക്കും. എനിക്കൊന്നെങ്കിൽ അയാളെ മറക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വണ്ടിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കായി വന്നു. പല ശബ്ദങ്ങളും കേട്ടശ്രദ്ധയിൽ ഒരു

ശബ്ദം എഡോൾഫിയുടെതാണെന്നു യൂജീനിയ്ക്കു തോന്നി. ജനിയുടെ സന്തോഷസൂചകമായ ഒരു നിലവിളിയും മുഴങ്ങി. എന്തിനു പറയുന്നു രണ്ട് ശക്തിയുള്ള കൈകൾ യൂജീനിയെ വന്നു പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. എഡോൾഫിയുടേയും അവളുടേയും മുഖം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു.

ആദ്യം യൂജീൻ അയാളുടെ പിടിത്തത്തിൽ നിന്നു വിട്ടൊഴിവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാലും അടങ്ങിക്കൂട്ടുന്നതാണ് പരമാനന്ദമെന്നു അവൾക്കു തോന്നി. അയാളോട് ചില കാര്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുള്ളതും മറ്റൊരവസരത്തിലേക്കു നീട്ടിവെച്ചു. എത്രതന്നെയായാലും യഥാർത്ഥമായ പ്രണയം അയാൾക്കു തന്നോടാണെന്നു കാര്യം യൂജീനിന്റേ നല്ല വണ്ണം മനസ്സിലായി.

എഡോൾഫി:—യൂജീനേ ! എന്റെ ഒരേ ഒരു പ്രിയേ !
എനിക്കെന്താനന്ദമാണെന്നു നീ വല്ലതും അറിയുന്നുണ്ടോ ?

ജനി:—(വിചാരം) ദാവിദുമായിട്ട് യാതൊന്നും നടന്നിട്ടില്ലെന്നും കൂടി അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ അയാളുടെ ആനന്ദത്തിന് ഇതിലും ശക്തി കൂടുമായിരുന്നു.

ജനിയുടെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലായപ്പോൾ യൂജീനിന്റെ മുഖം നാണംകൊണ്ടു ചുവന്നു. ആ കാര്യം എഡോൾഫിയോട് പറയാൻ യൂജീൻ ജനിയെ സമ്മതിച്ചില്ല. എങ്കിലും ജനി വിവാഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

എഡോൾഫി:—എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട യൂജീനേ! വിവാഹം കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ നടക്കട്ടെ. വളരെ കാലം നമുക്കു കാര്യം കൈട്ടിനില്ലേണ്ടി വന്നു.

എന്നാൽ യുജീൻ വളരെ ഗൗരവ ഭാവത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട എഡോൾഫി ! എന്തുതന്നെയായാലും ഭാവിഭാഗം എന്നെ എത്രയോ സ്നേഹിച്ചു കൊൾക ആണെന്ന പരമാർത്ഥം മറന്നുകൊള്ളാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമുമ്പെ എനിക്കു മറ്റൊരു വിവാഹത്തിന്നു എപ്പോഴും ചെമ്മീൻ പാടില്ല. ഇനി മൂന്നു മാസവുമുണ്ടാകും കഴിഞ്ഞാൽ മതി. അപ്പോൾ ഒരു കൊല്ലം തികയും.

ഉപദേശിയാതെ ഭാര്യയും എഡോൾഫിയെ വേണ്ട തീരുമാനം എടുത്തു. എഡോൾഫിക്കു അവർക്കു തന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്നു കാരണം ഇന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും അത് പുറമേ പറഞ്ഞു അവരെ വെറുപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഉദ്ദേശമില്ലായിരുന്നു. തനിക്കു തന്റെ പരമാർത്ഥം തന്നെ മതിയായിരുന്നു. അയാൾ എല്ലാമെയും താൻ വാങ്ങിയ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. വീടൊക്കെ നടന്നു കണ്ടപ്പോൾ മങ്ങാരത്തിന്നു “ആശ്ചര്യവും സന്തോഷവും തൃപ്തിയും ഒരേ സമയത്തു ജനിച്ചു. ചാർലിയും ലൂയിസയും ആ സമയത്തു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എഡോൾഫിയുടെ സന്തോഷത്തിൽ അവരും ഭാഗഭാക്കുകയായി.

ലൂയിസ്:—(മനഃമാസത്തോടെ) ചാർലി! നമ്മെപ്പോലെ തന്നെ അവരും ഭാഗ്യവാന്മാരാവാൻ പോകുന്നുണ്ട്.

വിവാഹദിവസം പുലർന്നപ്പോൾ എഡോൾഫിയുടെ ആനന്ദത്തിന്നു സീമയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പള്ളിയിലേക്കു പോകട്ടെ പോകുന്ന മണവാട്ടിയുടെ സൗന്ദര്യം കണ്ടിട്ടു എല്ലാവരും പകർന്നുനോക്കി. പിന്നീട് യുജീൻ “അന്നു

ഈ പ്രാതലും പുഷ്പമെങ്ങും” “നാനാവേദോൽ കീണ്ണംമണി”
 ധൈര്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ അറിയാറായപ്പോൾ ഏശോൾ
 ഫിയുടെ സന്തോഷത്തിനും അനുരാഗത്തിനും സീമ ഉണ്ടാ
 യിരുന്നില്ല. ഒരു മണവാളൻ യോനിക്കുതം സിദ്ധി
 യാത്ത കന്യകയാണെന്നു, താൻ വിചാരിച്ച വിവാഹം
 ചെയ്തു ചെണ്ണ, മുൻകൂട്ടി പുരുഷനെ അറിഞ്ഞുപോയ
 ഒരു ചെണ്ണാണെന്ന് ബോദ്ധ്യം വരുന്നത് സങ്കടമാണെ
 ന്നിൽ, വിധവയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ട് വിവാഹം ചെയ്തു
 ഒരു ചെണ്ണ യഥാർത്ഥത്തിൽ പരപുരുഷസ്पर्ശം അനുഭവി
 ക്കാത്ത ഒരു കന്യകയാണെന്ന് അറിയുമ്പോൾ ഏതു
 കണ്ടു പരമാനന്ദപ്രദമായിക്കുന്നു.

ക്ഷമയോടെ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ഏതാൾക്കും ഈ ഭൂമി
 യിൽ സുഖം നിലവിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് വിചാരി
 ക്കേണ്ടത്.

പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

പ്രേതഭൂമി (എസ്. കെ. ചൊറൈക്കാട്ട്)	1-4-0
ഇന്ദ്രനീലം (" ")	1-8-0
അഞ്ചുനല്ലുകഥകൾ.	
(എസ്. കെ. ചൊറൈക്കാട്ട് തുടങ്ങിയ 5 സംഹിതകൾ)	1-4-0
വളർത്തുമകൾ. (ജോസഫ് ചെറുവത്തൂർ)	2-8-0
പാവത്തിന്റെ ഫലം.	
(കെ. സുകുമാരൻ ബി. എ)	1-8-0
കടംകൊണ്ടു കിട്ടിയ മുതൽ (" ")	1-4-0
കഥാസഭനം. (കെ. അമൃതമ്മ)	1-0-0
നൗചാമാല (ഇടാശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ)	1-4-0
ത്യാഗധീര. (പി. ജി. പട്ടാമ്പി)	0-8-0
രാഷ്ട്രപിതാവ്. (")	0-8-0
മിന്ദിപ്രവേശിക.	
ആമിന. (പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ)	0-10-0
വല്ലരി (ഏ. സി. ഗോവിന്ദൻ B A)	0-12-0
ജീവിതവിജയം (")	1-0-0
സമ്പൽസമൃദ്ധി. (")	1-0-0
വിലാസവിധി (")	1-0-0
വിദ്യാത്മി	0-10-0
സാഹിത്യദീപിക (കുറുചാൻതൊടി ശങ്കരനൈഴത്തു മൂർത്തി)	
സാഹിത്യവിദ്യ (കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ)	1-0-0

കെ. ആർ. ബ്രദേർസ്
കോഴിക്കോട്

